

الدعوة إلى التوحيد

Thirrja në Teuhid

Teuhidi dhe shpjegimi i disa shubuhateve

nga

Thirrja-në-Teuhid

لا إله إلا الله

www.Thirrja-në-Teuhid.com

الدعوة إلى التوحيد

Thirrja në Teuhid

Teuhidi dhe shpjegimi i disa shubuhateve

Përmbajtja:

- 1.) Çka është themeli i Dinit Islam (Aslu Dini-l-Islam)?.....f.5
- 2.) Si është shpjeguar Islami nga ulemat e Teuhidit?.....f.13
- 3.) Kujdes! Injoranca nuk është arsyetim në themelin e Dinit Islam!.....f.20
- 4.) Çka është taghuti (çdo gjë tjetër që adhurohet përveç ose krahas Allahut) dhe si mohohet?.....f.29
- 5.) Çka kanë thënë ulemat e Teuhidit për ata individë që e shqiptojnë shehadetin, por nuk e kuptojnë domethënjen e shehadetit? (Me përgjigje në shubuhate).....f.46
- 6.) Cili është gjykimi rreth atyre që bëjnë shirk nga mosdija, por mesazhi (thirrja në Islam) nuk u ka arritë (Ehlul fetra)? (Me përgjigje në shubuhate).....f.56
- 7.) Cili është hukmi (gjykimi) rreth atyre personave që mushrikët dhe tavaghitët i quajnë musliman (muvahhid / hanif)? (Me përgjigje në shubuhate).....f.81
- 8.) Dallimi mes Aslu Dinit (Themeli i Dinit), Usulu Dinit (Shtyllat e akides) dhe Furu'uve (Degët e besimit).....f.117
- 9.) Skjarimi i shubuhateve të tjera të cilët grupet e devijuara i përdorin:
 - 9 a.) Përgjigje në dyshimet lidhur me Muadh ibn Xhebel ﷺ.....f.130
 - 9 b.) Përgjigje në dyshimet lidhur me ngjarjen “Dhatu Anvat”f.139
- 10.) Mësimet nga ky shkrim (konkluzioni)..... f.147

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bismil-lahir Rrahmanir Rrahim

Thirrja në Teuhid **“Skjarimi i dyshimeve rreth Teuhidit”**

(Fetvat e Ulemave të Teuhidit, Pjesa 1)

Falënderimi i takon Allahut. Atë e falënderojmë dhe prej Tij falje dhe ndihmë kërkojmë. Kërkojmë mbrojtje nga Allahu prej të këqijave të vetvetes dhe të veprave tona. Kë e udhëzon Allahu s'ka kush që e lajthit dhe kë e largon nga rruga e vërtetë, s'ka kush që e udhëzon. Dëshmoj se s'ka të adhuruar tjetër përveç Allahut, i Cili është Një dhe dëshmoj se Muhammedi ﷺ është rob dhe i dërguar i Tij.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُمْ مُسْلِمُونَ

“O ju që keni besuar! Kini frikë Allahun ashtu siç duhet pasur frikë Ai dhe mos vdisni ndryshe veçse duke qenë musliman (besimdrejtë e plotësisht të nënshtruar ndaj Allahut).”
(Ali Imran: 102)

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَاءً وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا

“O njerëz! Jini të bindur (dhe mbushni detyrimet) ndaj Zotit tuaj, i Cili ju krijoi ju prej një veteje (Ademit) dhe nga ajo Ai krijoi palën (bashkëshorten) e saj, dhe nga ata të dy Ai krijoi burra dhe gra të shumtë. Dhe kijeni frikë Allahun nëpërmjet të Cilit ju kërkon të drejtat e ndërsjella, dhe mos i ndërprisni marrëdhëniet me barkun tuaj (të afërmit). Sigurisht që Allahu është kurdoherë Gjithvëzhgues përmbi ju. (An Nisa: 1)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا
صَلِّحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا

“O ju që keni besuar! Plotësoni detyrimin ndaj Allahut dhe kijeni frikë Atë dhe flisni (gjithnjë) të vërtetën. Ai do t’ju drejtojë ju tek veprat e mira e të drejta dhe do t’ju falë juve gjynahet tuaja. Dhe kushdo që i bindet Allahut dhe të Dërguarit të Tij (Muhammedit a.s.), me të vërtetë që ka arritur fitoren më të madhe (do të pranohet në Xhennetin e Begatshëm).”
(El Ahzab: 70-71)

Thënia më e vërtetë është thënia e Allahut, kurse udhëzimi më i mirë është udhëzimi i Muhammedit ﷺ. Veprat më të këqia janë ato të shpikura, ç'do shpikje është bid'at dhe ç'do bid'at është lajthitje, e ç'do lajthitje të çon në zjarr.

1.) Çka është themeli i Dinit Islam (Aslu Dini-l-Islam)?

Dije, se Teuhidi është njësimi i Allahut të Lartësuar në rububijeh (në veprat e Tij), njësimi i Allahut të Lartëmadhëruar në adhurimin e Tij (uluhijeh) dhe njësimi i Allahut të Lartëmadhëruar në Emrat dhe Cilësitë e Tij të përsosura.

Allahu i Madhëruar thotë:

قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ

“Thuaj: “Sigurisht falja ime, kurbanimi im, jeta ime dhe vdekja ime janë për Allahun, Zotin e Alemin (njerëzve, xhindëve dhe gjithçkaje që ekziston). Ai nuk ka asnjë shokë të barabartë me Të dhe për këtë unë jam urdhëruar dhe unë jam i pari që i nënshtrohem Vullnetit të Tij si Musliman.” (An Aam: 162-163)

“Ibrahimi عليه السلام i tha mushrikëve: “Çdo vepër që e kam bërë unë dhe gjithçka që ka të bëjë me jetën time e kam bërë vetëm për Allahun e Lartësuar, ndërsa ju i përshkruani Atij shokë (partner) dhe i bëni veprat për dikë tjetër pos Tij...”¹

Qëllimi i egzistencës së njeriut është që të adhurojnë vetëm Allahun e Lartësuar duke mos i përshkruar atij shokë (partner). Nuk ka mëkat më të madhë se Shirku dhe për këtë thotë Allahu i Lartësuar:

وَإِذْ قَالَ لُقْمَانُ لِابْنِهِ وَهُوَ يَعِظُهُ يَا بُنَيَّ لَا تُشْرِكْ بِاللَّهِ إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ

“Dhe (kujto) kur Lukmani i tha birit të vet kur po e këshillonte: “O biri im! Mos bashko të tjerë në adhurim me Allahun. Vërtetë që bashkimi i të tjerëve në adhurim me Allahun është Dhulm (padrejtësi, gabim) i madhë (më i madhi).” (Lukman: 13)

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

“Dhe Unë (Allahu) nuk i krijova njerëzit dhe xhindët, veçse që t’me adhurojnë vetëm Mua (Edh Dharijat: 56)

¹ Za’adul Masir, V. 3/161

Ibnul Kajjim (Allahu e mëshiroftë) thotë:

“Allahu i Lartësuar na tregon në këtë ajet se Ai i krijoi njerëzit dhe xhinët për ta adhuruar vetëm Atë. Vetëm për këtë arsye Allahu i dërgoi peygamberët dhe librat, sepse ky është qëllimi i krijimit të tyre...”²

Ibn Mesudi رحمته الله ka thënë se Muhammedi صلى الله عليه وسلم ka thënë: “Kushdo që vdes duke i përshkruar partnerë Allahut (duke bërë Shirk), hyn në Xhehennem.”³

Teuhidi e garanton xhennetin, qoftë edhe nëse personi vdes me mëkate të mëdha. Nëse don Allahu ja falë mëkatet e mëdha robit të tij dhe e shpërblen me xhennet, e nëse nuk ja falë mëkatet atëherë do të dënohet robi për një kohë të caktuar për mëkatet e bëra, por pas kohës së caktuar Allahu i Madhëruar do ta nxjerr nga xhehennemi dhe bëhet prej banorëve të xhennetit. Ky është besimi i ehli sunnetit dhe xhematit (grupit të shpëtuar). Teuhidi (La ilahe il-la Allah) (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut) ishte thirrja e të gjithë peygamberëve pa përjashtim, por shumica këtë nuk e kuptojnë.

- **Musliman** (muvahhid/hanif) është ai individ i cili është i pastër nga Shirku, mohon çdo lloj ibadeti tjetërkujt përkaj Allahut të Lartëmadhërishëm, njëkohësisht patjetër duhet të distancohet (bera) prej atyre që bëjnë Shirk dhe armiqësia (mu'ada) ndaj tyre. Muvahhidi e adhuron vetëm Allahun e Lartësuar pa i përshkruar atij shokë (partner).

- **Mushrik** (Idhujtarë, politeist) është ai person i cili bënë Shirk të madhë nga mosdija dhe i cili nuk e ka mohuar shirkun e madhë dhe normalisht se nuk është distancuar nga Shirku dhe mushrikët dhe nuk u ka shpallur atyre luftë .

Gjithashtu është mushrik/kafir (mohues) ai i cili përshkak të kibrit (mendjemadhësis) nuk i nënshtrohet (ta'at) dhe nuk e adhuron Allahun. Një person i tillë është sikur shejtani i mallkuar i cili nga mendjemadhësia e tij nuk ju nënshtro Allahut.

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ

“Dhe (kujto) kur Ne u thamë melekëve: “Bini ju në sexhde para Ademit.” Dhe ata ranë në sexhde përveç Shejtanit (Iblisit) që nuk pranoi dhe ishte kryelartë dhe qe një prej mosbesimtarëve (prej të pa nënshtuarve ndaj Allahut).” (El Bekare: 34)

Thotë Sheikhul-Islam Ahmed Ibn Tejmijje (Allahu e mëshiroftë):

“Kush nuk i bënë ibadet Allahut përshkak të mendjemadhësis (kibrit), dhe ai i cili e adhuron Allahun dhe dikënd tjetër krahas tij, nuk është musliman.”⁴

² Bedai'u't Tefsir, V. 4/248

³ Transmeton Imam Bukhari.

⁴ Kitabu'n Nubuvah, f.127

Dallimi mes **muvaahhidit** dhe **mushrikut** është i kuartë. Nuk mundet personi me qenë mushrik dhe musliman njëkohësisht! Nuk ka kategori tjetër këtu, ose rrugë të mesme midis muslimanit dhe mushrikut, të kota janë mendimet e atyre që vepruesin e shirkut të madhë (mushrikun) e arsyetojnë me padituri duke e quajtur **muvaahhid**, dhe me këtë qëndrim të tyre ata dalin nga Islami sepse mushrikët i shtinë në ummetin më të mirë për njerëzit, pra në Islam. Në '**La ilahe il-la Allah**' (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut*) kanë thirrë të gjithë të dërguarit dhe ky është themeli i Dinit Islam (Aslu Dini-l-Islam).

Allahu i Lartësuar thotë:

أَفَنَجْعَلُ الْمُسْلِمِينَ كَالْمُجْرِمِينَ

“A do të sillemi Ne atëherë me Muslimanët (të nënshtuarit ndaj Allahut) si me Muxhrimunët (kriminelët, politeistët e mosbesimtarët)?” (El Kalem: 35)

Dije, se ai që bënë shirk ose nuk e ka mohuar shirkun dhe mushrikët, ai është pabesimtar. Ndërsa nuk është argument për Islamin e tij nëse ai falet, agjëron, bënë xhihad, paguan zekat... Gjitha këto ibadete të jashtme nuk i ndihmojnë atij që bënë shirk dhe atij që nuk e ka mohuar shirkun dhe mushrikët. Rreth kësaj pajtohen të gjithë muslimanët.

Thotë Allahu i Lartësuar në një hadith kuds: “Unë i kam krijuar të gjithë robërit si hanif (musliman dhe muvaahhid). Por shejtani i ndryshoi. Ai u ka lejuar atyre atë që Unë e kam ndaluar dhe pastaj i ka sjellë të më përshkruajnë shok (partner).”⁵

Muhammedi ﷺ ka thënë: “Çdo fëmijë lind në Islam. Prindërit e tij e bëjnë jehudi, krishter apo zjarrëputist (mexhusi)”, siç e lindë kafsha të voglin e saj të plotë (shëndoshë), a vëreni në të ndonjë të metë?!”

Pastaj Ebu Hurejrah ؓ thotë: “Feja e Allahut në të cilën i krijoi njerëzit është Islami (Teuhid) e nuk ka ndryshim të krijimit të Allahut.

Sheikh Abdur-Rahman b. Hasan Alu-Sheikh (Allahu e mëshiroftë) thoshte:

“Nëse robi e kish kuptuar 'La ilahe il-la Allah' (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut*), atëherë do të kishte ditur se, ata të cilët ndalen (ngurrojnë) dhe dyshojnë për ti quajtur pabesimtar ata të cilët bëjnë shirk; nuk kanë bërë (nuk kanë realizuar) kufr në Taghut.”⁶

⁵ Transmeton Imam Muslim.

⁶ Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 11/523 dhe Fetvat e ulemasë të Nexhdit, V. 3/60

Sheikh Abdur-Rahman b. Hasan (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

"Çdokush pretendon se është musliman. Por për të qenë ky pretendim valid nevoiten argumente. Nëse nuk ka argumente, nuk pranohet ky pretendim. Sheikhu ynë (Muhammed b. Abdul-Vehhab) e ka definuar themelin e Dinit Islam (Aslu Dini-l-Islam) kështu:

Muhammed ibn Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

"Themelin e Dinit Islam (Aslu Din) dhe shtyllën e tij e përbëjnë dy gjëra:

E para: Urdhëresa në ibadetullah të vetmit, që nuk ka rival, nxitja në këtë, miqësimi përshkak të kësaj (el muvala) dhe tekfiri mbi atë që e lënë ose largohet nga kjo bazë.

E dyta: Tërhekja e vërejtjes nga shirku në ibadetullah, ashpërsia përshkak të saj, armiqësimi (el muadah) përshkak të saj dhe tekfiri mbi atë që e bënë këtë (shirkun).

Ata që e kundërshtojnë këtë janë disa lloje të njerëzve:

- 1.) Ata që e kundërshtojnë në përgjithësi (pohimin dhe negacionin e shehadetit).
- 2.) Kurse ka nga ata që i bëjnë ibadet vetëm Allahut, por nuk e kanë mohuar shirkun dhe nuk i kanë kundërshtuar (armiqësuar - adavet) bërësve të shirkut.
- 3.) Në këtë lloj ose kategori të njerëzve hyjnë ata që ju kanë kundërvu (mushrikëve ose shirkut) por nuk i kanë bërë tekfir ata (kafira).
- 4.) Prej tyre janë ata që nuk e dojnë Teuhidin por edhe nuk e urrejnë.
- 5.) Ka prej tyre që i kanë bërë tekfir (muvahhidët) sepse ata i kanë nënvleftësuar njerëzit e tyre të mirë.
- 6.) Prej tyre janë edhe ata që as nuk e urrejnë shirkun por edhe nuk e dojnë.
- 7.) Prej tyre janë edhe ata që nuk e kanë njohur shirkun (thelbin e shirkut dhe dëmin e tij) dhe për këtë edhe nuk e mohuan.
- 8.) Në këtë hyjnë ata që nuk e dijnë Teuhidin (thelbin dhe dobin e Teuhidit) dhe për këtë edhe nuk e mohuan.
- 9.) Në këtë hyjnë – dhe këta prej të gjithë llojeve janë më të këqinj- sepse janë ata që e praktikojnë Teuhidin, por nuk e dijnë dobinë (domethënien) dhe realitetin e Teuhidit dhe nuk i urrejnë ata që e kanë lënë Teuhidin dhe nuk bëjnë tekfir mbi ata (mushrikët).

10.) Në këtë hyjnë ata që e kanë lënë shirkun dhe e urrejnë, por nuk e dijnë domethënien (realitetin) e shirkut dhe dëmin e tij, edhe nuk u kundërvihen bërësve të shirkut dhe nuk bëjnë tekfir mbi ta (nuk i shpallin kafira ata)."⁷

Allahu i Madhëruar thotë në Kur'an:

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ

“Dhe Ne nuk kemi sjellë ndonjë të Dërguar para teje (O Muhammed) e që të mos e kemi frymëzuar Ne (duke i thënë): “La ilahe il-la Ene (nuk ka të adhuruar tjetër të merituar veç Meje - Allahu), pra më adhuroni Mua të Vetëm.” (El Enbija’ : 25)

Teuhidul Uluhijeh (Teuhidul-Ibadah) e bënë dallimin mes muslimanit (muvahhid/hanif) dhe mushrikut (idhujtarit).

Sheikh Sulejman ibn Abdullah (Allahu e mëshiroftë) thotë:

“Ky lloj i Teuhidit është thelbi i fesë, gjithashtu është thirrja e të gjithë pejgamberëve, dhe ky Teuhid është realiteti i fjalës *“La ilahe il-la Allah”* (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut). Në një vend tjetër thotë: “Për këtë Teuhid u krijuan krijesat dhe gjithësia, u dërguan pejgamberët, zbritën librat, për këtë Teuhid u dalluan njerëzit në besimtarë dhe jobesimtarë, të lumtur banor të xhennetit dhe të pikëlluar banor të zjarrit.”⁸

Abdullah ibn Mes'udi رحمه الله ka thënë: Muhammedi ﷺ është pyetur: “Cili është mëkati më i madhë?” Ai është përgjigj: “T’i përshkruash Allahut shokë (të adhurosh dikënd krahas Allahut, ose bashkë me të), ndërsa Ai të ka krijuar!”⁹

Thotë Allahu i Madhëruar:

وَلَيْنَ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لِيَقُولَنَّ اللَّهُ فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ

اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

وَلَيْنَ سَأَلْتَهُمْ مَنْ نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِ مَوْتِهَا لِيَقُولَنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ

أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ

“Dhe sikur t’i pyesje ata: “Kush i ka krijuar qiejt dhe tokën dhe ka sjellë diellin dhe hënën të rrotullohen?” Padyshim që do të përgjigjen: “Allahu.” Si atëherë gënjehen e shmangen (nga

⁷ Ed-Durer Es-Sennijeh, 2/22

⁸ Tejsirul Aziz il Hamid.

⁹ Transmeton Imam Bukhari dhe Imam Muslim.

e vërteta)? Allahu shton begatinë për atë që do Ai nga robët e Tij dhe e ngushton atë për atë (që do Ai). vërtetë që Allahu është i Gjithëdituri për çdo gjë. Dhe sikur t'i pyesje ata: "Kush e zbret ujin nga qielli dhe i jep jetë tokës me të pas vdekjes së saj?" Me siguri që do të përgjigjen: "Allahu." Thuaj: "Gjithë lavdërimet dhe falënderimet i qofshin Allahut!" Por përkundrazi. Shumica e tyre nuk kuptojnë." (El Ankebut: 61-63)

وَلَيْن سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ فَأَلَّى يُؤْفَكُونَ

"Dhe nëse i pyet ata se kush i ka krijuar, patjetër që do të përgjigjen: "Allahu." Si atëherë janë larguar (nga të adhuruarit Allahun i Cili i ka krijuar ata)?"
(Ez Zukhruf: 87)

Shumica e njerëzimit besojnë në Allahun e Lartësuar si të vetmin Krijues, Furnizues dhe Kontrollues i gjithësisë, por ata nuk e adhurojnë vetëm Atë. Ata adhurojnë krahas ose bashkë me Allahun njerëz të mirë, sisteme të ndryshme të jetës, Parti të ndryshme politike, tyrbe të ndryshme dhe kështu me radhë. Për këtë arsye nuk janë musliman dhe nuk e kanë kuptuar themelin e Dinit Islam: *'La Ilahe il-la Allah'* (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut), edhe nëse e shqiptojnë shehadetin.

Ibadeti (adhurimi) është term gjithpërmbledhës për çdo gjë që e don Allahu dhe është i kënaqur me të, si bindjet, punët e zemrës dhe punët e gjymtyrëve dhe çdo gjë e cila të afron te Allahu, qoftë punë apo lënie (e punës së keqe). Hynë gjithashtu në përkufizimin e ibadetit çdo gjë që e ka ligjësuar Allahu në Librin e Tij apo në Sunnetin e të Dërguarit të Tij Muhammedit ﷺ. Bëjnë pjesë këtu adhurimet e llojllojshme.

Disa lloje të ibadeteve (adhurimeve) janë: Duaja, shpresa (raxha), mbështetja (tavakkul), nënshtrimi (ta'at), bindja (jekin), gjykimi (tahakum), dashuria (mahabe) dhe urrejtja për Allahun (karh), miqësi dhe armiqësi për Allahun (muvala, mu'adat), ankth/frikë (khauf), betim (nadhr), sakrificë (dhabh), namaz (salah), xhihad, kërkesë për ndihmë (isti'ana) etj...

Sheikh al-Islam Ibn Tejmijje (Allahu e mëshiroftë) thotë:

"Realiteti i Teuhidit është që të adhurohet vetëm Allahu i Lartësuar, t'i lutemi vetëm Atij, t'i kemi frikë vetëm Atij, mos ti mbështetemi askujt përveç Atij, i gjithë adhurimi të jetë vetëm për Atë, të gjithë këto mos të jenë për ndonjë person, mos t'i merr për adhures melekët apo pejgamberët."

Mushrikët në kohën e Muhammedit ﷺ e kanë ditur kuptimin e '**La ilahe il-la Allah**' (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut), më mirë se sa mushrikët e sodit, por kjo nuk mjafton për ti quajtur musliman, sepse ata nga mosdija nuk e adhuruan vetëm Allahun e Lartësuar.¹⁰

Pastaj thotë Allahu i Lartësuar:

وَمَنْ يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا بُرْهَانَ لَهُ بِهِ فَإِنَّمَا حِسَابُهُ عِنْدَ رَبِّهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ

“Dhe kushdo që lut (ose adhuron) në vend të Allahut çdo ilah (Zot) tjetër për të cilin nuk ka asnjë provë, atëherë llogaria e tij është vetëm te Zoti i tij. vërtetë që Kafirët (mohuesit e Njësisë së Allahut) nuk do të kanë kurrë sukses.” (El Mu'minun: 117)

Shejtani i mallkuar me aleatët e tij e zbukuron shirkun dhe kështu pastaj njerëzit injorantë e pasojnë atë. Ata e ndërrojnë emrin e shirkut dhe kështu ata që e bëjnë shirkun mendojnë se kjo vepër është e mirë dhe nuk ka dëm në të. Por, e vërteta është e kundërt se në esencë shirku mbetet shirk, pa marrë parasysh se si e quajn atë.

Ilah¹¹ don të thotë diçka që adhurohet, por i vetmi 'Ilah' që meriton të adhurohet është Allahu. Për këtë arsye ata që dëshmojnë '**La ilahe il-la Allah**' (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut) dhe pas kësaj bëjnë shirk, nuk munden të quhen musliman. Sepse musliman (muvahhid/hanif) është ai person i cili është i pastër nga shirku dhe i cili e ka mohuar çdo shirk dhe mushrikët.

Thotë Allahu i Madhëruar:

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ

“Dhe me të vërtetë që Ne kemi dërguar te çdo Ummet (bashkësi njerëzish, popull, komb) të Dërguar (duke shpallur): “Adhuroni vetëm Allahun dhe shmanguni dhe i rrini larg Taghutit (shejtanëve ose çdo gjëje tjetër që adhurohet pos Allahut).” (En Nahl: 36)

أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ

“A nuk ju urdhërova dhe a nuk jua përcaktova juve, o Bij të Ademit, që të mos adhuroni shejtanin? vërtetë që ai ishte për ju armik i qartë.” (Ja-Sin: 60)

¹⁰ Shpjegimi më i hollësishëm rreth kësaj gjindet në librin "**Keshf-esh-shubuhah**" nga Sheikhul-Islam Muhammed ibn Abdul-Vehhab. Librin mund ta gjeni në web faqen www.thirrja-në-Teuhid.com

¹¹ Për shpjegim më detalisht kthehu shkrimin nga Sheikh Abu Batin me titull '**Ilah**', i cili gjindet poashtu në web faqen www.thirrja-në-teuhid.com

Çdo muvahhid frikësohet nga shirku i madhë dhe i vogël. Shembull është Ibrahim عليه السلام, lideri i muvahhidëve, i cili kërkoi prej Allahut të Madhëruar që ta mbroj atë dhe djemët e tij nga shirku...

Thotë Allahu i Madhëruar:

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا الْبَلَدَ آمِنًا وَاجْنُبْنِي وَبَنِيَّ أَنْ نَعْبُدَ الْأَصْنَامَ
رَبِّ إِنَّهُمْ أَضَلُّنَ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ فَمَنْ تَبِعَنِي فَإِنَّهُ مِنِّي وَمَنْ عَصَانِي فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

“Dhe përkujto kur Ibrahim tha: “Zoti im! Bëje këtë qytet (Mekën) të paqës dhe të sigurisë dhe më largo e më ruaj mua dhe bijtë e mi nga adhurimi i idhujve. O Zoti im! Vërtetë që ata (idhujt) kanë gabuar e humbur shumë nga njerëzit. Por kushdo që më ndjek mua, vërtetë që ai është prej meje dhe kushdo që nuk më bindet e nuk më ndjek mua (rrugën time), atëherë Ti je vërtetë gjithnjë Falës i Madhë, Mëshirëplotë.” (Ibrahim: 35-36)

Nëse Ibrahim عليه السلام ka pasur frikë nga shirku, atëherë ne duhemi edhe më shumë të kemi frikë, sepse Allahu i Lartësuar nuk e falë shirkun e madhë të bërë nga mosdija.

Muhammedi ﷺ ka thënë: “Ajo prej së cilës unë kam më tepër frikë për ju, është shirku i vogël!” Kur e pyetën se ç’është kjo, Resuli tha: “Er-Rija” (ti bësh gjërat për tu dukur).”¹²

Imam Muslim transmeton nga Xhabiri رحمه الله se Muhammedi ﷺ tha: “Mundet ta lexojmë edhe këtë: “Kushdo që takohet me Allahun (në Ditën e Gjykimit), duke mos i bërë shirk Allahut askund e në asgjë, hynë në Xhennet. Kushdo që takohet me Allahun duke i bërë shirk, hynë në xhehennem!”

Nga ky mësim kuptuam se Allahu i Lartësuar na krijoi që ta adhurojmë vetëm Atë, ndërsa ai që adhuron dikë tjetër pos Allahut të Lartësuar, nuk është prej muslimanëve (muvahhidëve) dhe xhenneti është i ndaluar për të.

وَلَقَدْ أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكَتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ

“Dhe sigurisht që tashmë të është shpallur ty (O Muhammed) si dhe atyre (të Dërguarve) para teje: “Në qoftë se bashkoni të tjerë në adhurim me Allahun, sigurisht që gjithë veprat tua do të jenë të pavlera dhe padyshim që do të ishe nga të humburit.” (Ez Zumer: 65)

¹² Ai i cili bënë ibadet plotësisht vetëm për ti kënaqur njerëzit, një person i tillë ka bërë shirk të madh.

2.) Si është shpjeguar Islami nga ulemat e Teuhidit?

Thotë Allahu i Madhëruar:

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ

**“Padyshim se feja (e vërtetë dhe e pranuar) tek Allahu është Islami...”
(Alu Imran: 19)**

الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا

“...Këtë ditë Unë e përsosa fenë tuaj për ju, plotësova Mirësinë Time mbi ju dhe zgjodha për ju Islamin fe...” (El Maideh: 3)

Ka thënë dijetari i mirënjohur Muhammed b. Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë) duke e njohur Islamin:

“Islami është t'i dorëzohesh Allahut duke e njësuar vetëm Atë, t'i nënshtrohesh vetëm Atij me adhurim dhe duke u larguar nga shirku dhe pjestarët e tij.”¹³

Gjithashtu thotë Sheikhul-Islam:

“Esenca e Islamit është adhurimi që i kushtohet vetëm Allahut duke mos i shoqëruar atij në adhurim asgjë, duke shprehur dashuri për pjestarët e Islamit dhe duke i konsideruar pabesimtar ata që tërhiqen nga ai, duke tërhequr vërejtjen rrept që mos t'i bëhet atij Shirk në ibadet dhe duke shprehur armiqësi dhe urrejtje për ata që i bëjnë atij Shirk dhe duke i konsideruar pabesimtar ata që e bëjnë këtë (Shrik).”¹⁴

Ka thënë dijetari Abdur-Rahman b. Hasan (Allahu e mëshiroftë):

“Askujt nuk i vlen Islami derisa mos ta njohin dhe ta dijnë se çdo të thotë kjo fjalë (fjala e Teuhidit-njëshmërisë së Allahut). Fjala e Teuhidit është ta mohosh çdo shirk në Ibadet dhe të distancohesh nga ai shirk dhe nga ata që e bëjnë dhe t'i urresh ata dhe t'ia drejtosh vetëm Allahut ibadetin me sinqeritet duke mos i bërë Atij shirk dhe duke shprehur dashuri për pjestarët e Islamit.”¹⁵

¹³ Ed-Durer Es-sennijeh, V. 1/129

¹⁴ Ed-Durer Es-sennijeh, V. 2/548

¹⁵ Mexhmu'u Er-Resail vel-Mesail, V. 5/547

Sheikh Hammed b. Atik (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

“Themeli i Dinit (Aslu Din) i të gjithë profetëve është që ta praktikosh Teuhidin, të kesh dashuri për të dhe pjestarët e tij, të miqësohesh me ta (vala), ta lëshosh shirkun, ti konsiderosh pabesimtar vepruesit e shirkut të madhë, të kesh armiqësi kundër tyre (berah - distancim, mu'adah - armiqësim).

Thotë Allahu i Lartësuar:

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَاءُ مِنْكُمْ وَمِمَّنْ تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحَدَهُ

“Me të vërtetë që ka qenë një shembull të shkëlqyer për ju tek Ibrahimimi dhe tek ata që ishin me të, kur i thanë popullit të tyre: “vërtetë që ne jemi të lirë prej jush dhe prej gjithçka që ju adhuron në vend të Allahut; ne ju kemi hedhur poshtë ju dhe ndërmjet nesh dhe jush ka filluar armiqësi dhe urrejtje përgjithnjë, derisa të besoni në Allahun Një të Vetëm...” (El Mumtahineh: 4)¹⁶

Abdullah b. Abdul-Latif dhe Ibrahim b. Abdul-Latif (dy djemët e Abdul-Latit) dhe Sulejman b. Sehman (Allahu i mëshiroftë të gjithë) kanë thënë:

“E vërteta e Islamit, me të cilën Allahu i dërgoi të Dërguarit e Tij të ndershëm dhe që thirrën në të, është: Domosdoshmëria e të nënshtuarit vetëm Allahut me Ibadet singlerisht vetëm Atij dhe duke mos i shoqëruar atij rival në hakun e Tij. Të cilësohet dhe emërohet me attribute dhe emra të mirë, që Ai Vet e ka cilësuar dhe emëruar Vetën e Tij, me emrat dhe atributet më të larta dhe të plota, ashtu siç i takon.

E kush e kundërshton mesazhin e tyre (të Dërguarve) dhe e mohon atë dhe e ç'vlerëson ai është pabesimtar, i humbur, edhe nëse thotë **LA ILAHE IL-LA ALLAH** (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut) dhe pretendon se është musliman. Sepse ai me këtë vepër të shirkut e ka ç'vlerësuar fjalën '**LA ILAHE IL-LA ALLAH**' (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut të Lartësuar). Andaj, nuk i bënë dobi kjo fjalë, sepse ai nuk veproi sipas parimit të kësaj fjale dhe nuk iu bind domethënies së saj.”¹⁷

'**La ilahe il-la Allah**' (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut), (Thirrja e të gjithë të dërguarve) përbëhet nga dy kategori. Nëse njëra prej tyre nuk përmbushet, dëshmia nuk është komplet dhe nuk pranohet.

¹⁶ Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 7 /199

¹⁷ Akidetul Muvahhidin, f. 451

Dëshmia përbëhet prej dy sharteve: Prej negacionit (mohimit) dhe vërtetimit (pohimit).

- Mohon çdo lloj ibadeti tjetërkujt përkaj Allahut të Lartëmadhërishëm, njëkohësisht mohimi i atyre që e bëjnë shirkun dhe armiqësia (mu'adat, barah) ndaj tyre.

- Pohon (vërteton) çdo lloj ibadeti vetëm Allahut, duke mos i shoqëruar asnjë në ibadet, dashuria (muvalah, valah) ndaj atyre që janë në Teuhid dhe bashkimi me ta.

Ky pra është kuptimi i plotë i '*La ilahe il-la Allah*'. (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut).

Dijetari dhe Muftia i Nexhdit në kohën e vet, Muhammed b. Ibrahim b. Abdul-Latif (Allahu e mëshiroftë) thotë:

"Shumica e njerëzve pretendojnë se i përkasin Islamit dhe shqiptojnë shehadetin dhe i praktikojnë shtyllat e dukshme të Islamit (Furu'ud-din). Mirëpo, kjo nuk mjafton që ai të konsiderohet musliman dhe nuk është e lejuar të hahet therja e tyre, ngase ata i bëjnë rival - shokë Allahut në ibadet. Ata kërkojnë dhe ua drejtojnë duan Pejgamberëve dhe njerëzve të mirë dhe kërkojnë ndihmë dhe shpëtim nga ata dhe bëjnë vepra të tjera që i çet ata nga Islami. Kjo ndarje mes pjestarëve të Islamit është çështje e ditur me argumente Kur'anore, sunnete të Pejgamberit ﷺ dhe ixhma (pajtim i njëzëshëm) i dijetarëve të gjeneratave të para."¹⁸

Kur themi se shumica e njerëzve pretendojnë se i përkasin Islamit, me këtë nënkuptohet se ata kurr nuk kanë qenë pjesëtar të Islamit edhe nëse i praktikojnë shtyllat e dukshme të Islamit si namazi, haxhi, agjërimi, xhihadi...

Sheikh Abdur-Rahman b. Hasan ka thënë:

"Çdokush pretendon se është musliman (muvahhid). Por për të qenë ky pretendim valid nevoiten argumente. Nëse nuk ka argumente, nuk pranohet ky pretendim. Sheikhu ynë (Muhammed ibn Abdul-Vehhab) e ka definuar themelin e Dinit Islam (Aslu Dini-l-Islam) kështu:

Muhammed b. Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

"Themelin e dinit Islam (Aslu Din) dhe shtyllën e tij e përbëjnë dy gjëra:

E para: Urdhëresa në ibadetullah të vetmit, që nuk ka rival, nxitja në këtë, miqësimi përshkak të kësaj (el muvalah) dhe tekfiri mbi atë që e lënë ose largohet nga kjo bazë.

E dyta: Tërheqja e vërejtjes nga shirku në ibadetullah, ashpërsia përshkak të saj,

¹⁸ Akidetul Muvahhidin, f. 392

armiqësimi (el muadah) përshkak të saj dhe tekfiri mbi atë që e bënë këtë (shirkun).

Ata që e kundërshtojnë këtë janë disa lloje të njerëzve:

- 1.) Ata që e kundërshtojnë në përgjithësi (pohimin dhe negacionin e shehadetit).
- 2.) Kurse ka nga ata që i bëjnë ibadet vetëm Allahut, por nuk e kanë mohuar shirkun, nuk i kanë kundërshtuar (armiqësuar - adavah) bërësve të shirkut.
- 3.) Në këtë lloj ose kategori të njerëzve hyjnë ata që ju kanë kundërvu (mushrikëve ose shirkut) por nuk i kanë bërë tekfir ata (kafira).
- 4.) Prej tyre janë ata që nuk e dojnë Teuhidin por edhe nuk e urrejnë.
- 5.) Ka prej tyre që i kanë bërë tekfir (muvahhidët) sepse ata i kanë nënvleftësuar njerëzit e tyre të mirë.
- 6.) Prej tyre janë edhe ata që nuk e urrejnë shirkun por edhe nuk e dojnë.
- 7.) Prej tyre janë edhe ata që nuk e kanë njohur shirkun (thelbin e shirkut dhe dëmin e tij) dhe për këtë edhe nuk e mohuan.
- 8.) Në këtë hyjnë ata që nuk e din Teuhidin (thelbin dhe dobin e Teuhidit) dhe për këtë edhe nuk e mohuan.
- 9.) Në këtë hyjnë - edhe këta prej të gjithë llojeve janë më të këqinjë- sepse janë ata që e praktikojnë Teuhidin, por nuk e dinë dobinë (domethënien) dhe realitetin e Teuhidit dhe nuk i urrejnë ata që e kanë lënë Teuhidin dhe nuk bëjnë tekfir mbi ata.
- 10.) Në këtë hyjnë ata që e kanë lënë shirkun dhe e urrejnë, por nuk e dinë domethënien (realitetin) e shirkut dhe dëmin e tij, edhe nuk u kundërvihen bërësve të shirkut dhe nuk bëjnë tekfir mbi ta (nuk i shpallin kafira ata)."¹⁹

Sheikh Hamed bin Atik (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

“Ka shumë prej atyre që nuk bëjnë shirk, por ata nuk kanë distancim (Al-bara’ – tekfir, urrejtje dhe armiqësi) prej mushrikut. Për këtë arsye ata nuk janë musliman dhe nuk e pasojnë dinin me të cilin është dërguar Resuli ﷺ...”²⁰

Në shumë ajete na urdhëron Allahu i Madhëruar që ta adhurojmë vetëm Atë dhe njëkohësisht të kemi distancim, urrejtje dhe mospëlqim (mu'adah dhe berah) ndaj

¹⁹ Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 2/22 & Mexhmuatu Teuhid - Risala 'Aslu dinil Islam.'

²⁰ Sabil in Najati wa'l fikak.

Shirkut dhe bërsit të shirkut. Të gjithë këto hyjnë në kuptimin 'La ilahe il-la Allah' (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut), themelit të Dinit Islam.

Thotë Allahu i Lartësuar:

وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَذَلِكَ دِينُ الْقِيَمَةِ

“Dhe ata nuk u urdhëruan për tjetër, pos asaj që duheshin të adhuronin vetëm Allahun dhe të mos adhuronin tjetër përveç a përkrah Tij, të adhuronin Atë me besim të vërtetë e me përkushtim të plotë, edhe të kryenin faljen e detyruar të namazit (Ikametus-salat) e të jepnin zekatin: dhe kjo është feja e drejtë, e vërtetë.” (El Bejjineh: 5)

الرَّ كِتَابٌ أُحْلِيَتْ آيَاتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ

أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي لَكُمْ مِّنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ

وَأَنِ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ يُمَتِّعْكُمْ مَّتَاعًا حَسَنًا إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى وَيُؤْتِ كُلَّ ذِي فَضْلٍ فَضْلَهُ وَإِن تَوَلَّوْا فَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ كَبِيرٍ

“Elif, Lam, Ra. Ky është një Libër, Vargjet e të cilit janë përsosur (në çdo fushë të dijes) dhe pastaj janë shpjeguar në imtësi nga Një (Allahu) i Cili është më i Urti Gjithëgjykues, i Mirënjohur (deri në imtësi për çdo gjë). (Duke thënë) që të mos adhuronit askënd përveç Allahut, vërtetë unë (Muhammedi) jam (i Dërguar) prej Tij tek ju, këshillues dhe përgjyeshës. Dhe (duke ju urdhëruar ju): “Kërkoni faljen e Zotit tuaj dhe kthejuni Atij me pendim, që Ai të mund t’ju dhurojë kënaqësi për një kohë të përcaktuar dhe të derdhë Mirësitë e Tij të mëdha ndaj cilitdo që ka në veten e tij dashamirësi. Por nëse ju shmangeni, atëherë unë kam frikë për ju dënimin e një Dite të Madhe.” (Hud: 1-3)

لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِّنْ إِلَهِ غَيْرُهُ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ

عَظِيمٍ

“Vërtetë Ne e dërguam Nuhun te populli i tij dhe u tha: “O populli im! Adhuronit Allahun! Nuk keni Ilah (të adhuruar, perëndi) tjetër veç Atij. La ilahe il-la Allah (askush nuk ka të drejtë, nuk meriton dhe nuk duhet të adhurohet përveç Allahut), vërtetë që i frikësohem për ju ndëshkimit të një Dite të Madhe!”

(Al A'raf:59)

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ
الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ فَلَا
تَجْهَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ

“O njerëz! Adhuroni Allahun, Zotin tuaj, i Cili ju krijoi ju dhe ata që ishin para jush, që të mund të bëheni të përkushtuar (Et- Muttekunë). I Cili e ka bërë tokën vendpushim për ju dhe qiellin me kupë si mbulesë duke dërguar që andej ujë për të prodhuar fruta si furnizim për ju. Atëherë pra, mos i vini shokë Allahut (në adhurim) kur ju e dini (se vetëm Ai ka të drejtë të adhurohet e askush tjetër).” (El Bekare: 21-22)

وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَبِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ
وَالْجَارِ الْجُنُبِ وَالصَّاحِبِ بِالْجَنبِ وَابْنِ السَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ مُخْتَالًا
فَخُورًا

“Adhuroni Allahun dhe mos i vini Atij shokë në adhurim, dhe u bëni mirësi prindërve, të afërmëve, jetimëve, të varfërve që lypin, fqinjët të afërt, fqinjët të ardhur, shokut pranë, udhëtarit (që takoni) dhe atyre (robërve) që i keni nën pushtetin tuaj. vërtetë Allahu nuk i do ata që janë kryepërpjetë e që mburren.” (An Nisa: 36)

تَتَّخِذُوا أَخْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِّنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا لَّا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ

“Ata morën rabinët dhe murgjit e tyre si perëndi të tyre në vend të Allahut (duke iu bindur atyre në gjërat që i bënë ata vetë të ligjshme ose të paligjshme sipas dëshirave të tyre pa u urdhëruar nga Allahu dhe në kundërshtim me Ligjet e Allahut), (morën për Zot të tyre) edhe Mesihun, birin e Merjemes, ndërkohë që ata qenë urdhëruar të mos adhurojnë kënd tjetër por vetëm Një Ilah (një të adhuruar të vetëm - Allahun), La ilahe il-la Huwe (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Atij) Lavdi e Madhështi i qoftë Atij. (I Lartë është Ai) nga të pasurit shokë ato që ata ia mveshin Atij!” (Teube: 31)²¹

يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ أَرْضِيَّ وَاسِعَةً فَإِيَّايَ فَاعْبُدُونِ

²¹ Ibn Tejmijje (Allahu e mëshiroftë) thotë për ajetin 31 në suren Teube, se ky ajet vlen edhe për ata që veten e konsiderojnë musliman, nëse i nënshtrohen dijetarve në mosbindje ndaj Allahut. Nuk kufizohet vetëm për krishterët dhe jahudët, por vlen për të gjithë ata që e bëjnë të njetën gjë sikur krishterët dhe jahudët. (Ibn Tejmijje, Al-Ubudijjah).

“O robërit e Mi që më besoni! vërtetë që toka Ime është e gjerë. Më adhuroni pra Mua (Një e të Vetëm).” (El Ankebut: 56)

Thotë Sheikh Abdur-Rahman b. Hasan (Allahu e mëshiroftë):

“Egziston pajtimi mes ulemave të mëparshëm dhe të sotëm, duke filluar nga sahabët, tabi'inët, imamët e mëdhenj dhe dijetarë të tjerë të ehlu sunnetit rrethë qëndrimit se njeriu nuk bëhet musliman përderisa të mos ta lë shirkun e madhë, të heqë dorë nga shirku i madhë dhe nga çdo njeri që e vepron atë, përderisa të mos ti urrejë mushrikët dhe përderisa të mos ta shfaqë armiqësinë ndaj tyre dhe të ketë ikhlas – d.m.th të jetë i sinqertë ndaj Allahut në punët e veta.”²²

²² Ed Durerus- Senijeh, V. 8/338 dhe Fetvat e ulemasë të Nexhdit, V. 1/435

3.) Kujdes! Injoranca nuk është arsyetim në themelin e Dinit Islam!

Dije, o rob i Allahut të Lartësuar, se shirku është miku i ngushtë i injorancës (xhehlit) dhe Teuhidi është miku i ngushtë i diturisë (ilmit.)

Thotë Allahu i Lartësuar:

مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا أَسْمَاءُ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ
أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

“Ju nuk adhuronit përveç Tij, veçse se emra të cilët ju i keni shpikur, ju dhe baballarët tuaj për të cilët Allahu nuk ka dërguar asnjë provë e mbështetje. Urdhëri e gjykimi nuk është për kënd tjetër, përveç Allahut. Ai ka urdhëruar që ju të mos adhuronit tjetër veçse Atë, kjo është feja e drejtë dhe e vërtetë, por shumica e njerëzve nuk e dinë.” (Jusuf: 40)

Ibn Kethir (Allahu e mëshiroftë) thotë gjatë komentimit të këtij ajeti:

“Shumica e njerëzve janë mushrik përshkak të injorancës së tyre.”²³

Në shumë ajete tjera Allahu i Lartësuar na njofton se shumica e njerëzve janë injorantë dhe për këtë arsye janë mushrik.

Thotë Allahu i Lartësuar:

وَلَيْنِ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

“Dhe nëse ti i pyet ata: “Kush i ka krijuar qiejt dhe tokën”, me siguri do të përgjigjen: “Allahu”. Thuaju: “Gjithë lavdërimet dhe falënderimet janë për Allahun!” Por shumica e tyre nuk e dinë.” (Lukman: 25)

مَا خَلَقْنَاهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

“Ne nuk i krijuam ata për tjetër veçse me të vërtetën, por shumica e tyre nuk e dinë.” (Ed Dukhan:39)

وَمَا كَانُوا أَوْلِيَاءَهُ إِنْ أَوْلِيَائُهُ إِلَّا الْمُتَّقُونَ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

²³ Tefsir Hafidh Ibn Kethir.

“...Askush nuk mund të jetë roje e saj përveç Muttekinëve (të përkushtuarve në Besimin e Pastër Islam), por shumica e tyre nuk e dinë.” (En Enfal: 34)

فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَةَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

“Kështu drejto fytyrën tënde ti (O Muhammed) drejt Besimit të Pastër Islam në një Zot të Vetëm, El-Hanif (mosadhurimi i asgjëje veç Allahut Një e të Vetëm), Fitratull-Ilahi (Islamin e Pastër të Allahut) me të cilin Ai ka krijuar njerëzimin. Le të mos ketë asnjë ndryshim në Khalkil-lah (në Fenë e Allahut, në Rrugën e Allahut, në Besimin e Pastër Islam në Një Zot të Vetëm). Kjo është feja e drejtë, por shumica e njerëzve nuk e dinë.” (Tefsir At-Tabari).
(Er Rum: 30)

وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ

“Dhe shumica e tyre nuk e besojnë Allahun, veçse duke i bashkuar Atij shokë e ortakë si të barabartë me Të (duke qenë mushrik).” (Jusuf: 106)

وَاللَّهُ غَالِبٌ عَلَى أَمْرِهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

“Allahu ka Fuqi dhe Kontrollë të plotë mbi Çështjet e Tij, por shumica e njerëzve nuk e dinë.” (Jusuf: 21)

ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَجُلًا فِيهِ شُرَكَاءُ مُتَشَاكِسُونَ وَرَجُلًا سَلَمًا لِّرَجُلٍ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

“Allahu ju sjell një shembull përngjasues: një rob e kanë në bashkëpronësi disa pronarë së bashku (si ata që adhurojnë shumë zota përkrah a përveç Allahut) që hahen me njëri-tjetrin dhe një rob i cili i përket plotësisht një pronari të vetëm (si ata që adhurojnë Allahun, Një e të Vetëm). A janë këta të dy të barabartë në krahasim? Gjithë lavdërimet dhe falënderimet i qofshin Allahut! Por shumica e tyre nuk e dinë.” (Ez Zumer: 29)

وَإِنْ تُطِيعْ أَكْثَرَ مَنْ فِي الْأَرْضِ يُضِلُّوكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ

“Dhe në qoftë se ti i bindesh shumicës së atyre që janë në tokë, ata do të të gabojnë tepër larg Udhës së Allahut. Ata nuk ndjekin asgjë, por vetëm hamendjet e tyre dhe nuk bëjnë gjë tjetër përveçse gënjejnë.” (En Aam: 116)

هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ

“...Thuaj: “A janë ata që dijnë, njësoj me ata që nuk dijnë?” (Ez Zumer:9)

Ajete të lartëpërmendura tregojnë se shumica e njerëzve janë pabesimtar dhe në rrugë të gabuar për shkak tër xhehlit (mosdijes) së tyre dhe shubuhateve (dyshimeve).

Fjalët e Allahut të Lartësuar:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا

“Sigurisht që Allahu nuk e falë (gjynahun e) të vënit shokë Atij në adhurim, por Ai i falë kujtdo që Ai dëshiron gjynahe të tjera përveç këtij. Dhe kushdo që i vë shokë në adhurim Allahut, vërtetë ai ka humbur rrugën tepër larg.” (An Nisa: 116)

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ افْتَرَى إِثْمًا عَظِيمًا

“Padyshim që Allahu nuk falë t’i vëhet Atij shokë në adhurim, por Ai falë përveç kësaj. Dhe kushdo që i vë shokë Allahut në adhurim, vërtetë ai ka shpifur një gjynah të tmerrshëm.” (An Nisa: 48)

A mund të themi se këto ajete vlejné vetëm për inatxhiun dhe atë që bënë shirk të madhë me plotë vetëdije?! Nëse do të ishte ashtu, atëherë këto ajete vlejné vetëm për një numër shumë të vogël njerëzish. Por, realiteti është se argumentet nga Kur’ani nuk janë për pakicën e njerëzimit, por përkundrazi, vlejné për shumicën e njerëzimit. Më poshtë do ta shohim se çka kanë thënë ulemat e Teuhidit rreth këtyre ajeteve, dhe rreth atyre njerëzve që bëjnë shirk të madhë nga injornaca, dhe rreth atyre personave që i arsytojnë mushrikët duke i quajtur musliman (muvahhid/hanif)... Allahu na ruajt!

Thotë Allahu i Madhëruar:

وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَى شَهِدْنَا أَنْ تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ
أَوْ تَقُولُوا إِنَّمَا أَشْرَكَ آبَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِّنْ بَعْدِهِمْ أَفَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ الْمُبْطِلُونَ
وَكَذَلِكَ نَفْصِّلُ الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

“(Përkujtoni) edhe kohën kur Zoti yt bëri të lindë nga bijtë e Ademit, nga kërbishtja e tyre farën e tyre (ose nga kërbishtja e Ademit sollëm pasardhësit e tij) dhe i bëmë ata të dëshmojnë për veten e tyre (duke u thënë):

“A nuk jam Unë Zoti juaj?”

Ata thanë: “Po, padyshim që edhe ne dëshmojmë!”

(Kjo) që të mos thoni në Ditën e Ringjalljes: “Në të vërtetë ne nuk e kemi ditur këtë.” Apo të mos thoni: “Vetëm baballarët tanë kohë më parë morën të tjerë si të barabartë në adhurim përkrah me Allahun dhe ne jemi thjesht pasardhësit e tyre. A do të na shkatërrosh atëherë ne për shkak të veprave të njerëzve që punuan Al-Batil (politeizëm, krime e mëkate duke adhuruar të tjerë përkrah e përveç Allahut)?” (Tefsir At-Tabari). Në këtë mënyrë i shtjellojmë Ne Ajetet (provat, shenjat, shpalljet) në imtësi, me qëllim që ata të mund të kthehen (tek e vërteta dhe të na drejtohen Neve). (Al A'raf: 172-174)

Imam At-Tabari thotë rreth këtyre ajeteve:

“... Apo të mos thoni: “Vetëm baballarët tanë kohë më parë morën të tjerë si të barabartë në adhurim përkrah me Allahun...”

Allahu i Lartësuar thotë në librin e tij: “... I bëmë ata të dëshmojnë për veten e tyre (duke u thënë):

“A nuk jam Unë Zoti juaj?”

Ata thanë: “Po, padyshim që edhe ne dëshmojmë!”

Kjo do të thotë: O ju që pretendoni se jeni besmitarë në Allahun! Allahu ju ka bërë dëshmitarë kundër vetes suaj dhe ju thatë: **“Në të vërtetë ne nuk e kemi ditur këtë.”**

Kjo do të thotë që të mos arsytoheni duke thënë: **“Ne nuk kemi pasur njohuri për këtë...”**

“Vetëm baballarët tanë kohë më parë morën të tjerë si të barabartë në adhurim përkrah me Allahun dhe ne jemi thjesht pasardhësit e tyre.”

Kjo do të thotë: “Ne i pasuam baballarët tanë, sepse nuk e kemi ditur të vërtetën (hakun).”²⁴

Thotë Allahi i Lartësuar:

وَإِنْ أَحَدٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ فَأَجِرْهُ حَتَّى يَسْمَعَ كَلَامَ اللَّهِ ثُمَّ أَبْلِغْهُ مَأْمَنَهُ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْلَمُونَ

“Dhe në qoftë se ndonjë prej mushrikëve (idhujtarëve) kërkon mbrojtjen tënde, atëherë siguroi atij strehim, me qëllim që ai të dëgjojë Fjalën e Allahut (Kur'anin), dhe pastaj përcillen në vend të sigurt, sepse ata janë njerëz që nuk dinë.” (Teube: 6)

²⁴ Tefsir At- Tabari.

Në këto ajete bëhet e kjashtë, se ata që kanë jetuar në kohën kur nuk ka qenë Islami i përhapur i kanë dy karakteristika: **Janë mushrik dhe injornat.** Mosnjohja e Muhammedit ﷺ nuk janë penges për të quajtur dikënd që bënë shirk nga injoranca si mushrik. Fakti se këta mushrik vetveten e kanë konsideruar si besimtarë në Allahun dhe njerëz të mirë që e kanë frikën Allahut, nuk janë pengesat, sepse shirku i anulon të gjitha veprat e mira. Dijetarët e Teuhidit shumë mirë e shpjegojnë se këta mushrik kanë pasur më shumë dijeni rreth Allahu të Lartësuar dhe Cilësive të Tij (rreth kaderit, ditës së gjykimit, xhennetit dhe xhehennemit etj...) sesa mushrikët e sodit që veten e konsiderojnë besimtarë dhe pjesatarë të Dinit Islam.

Imam Baghavi thotë rreth fjalës: **“... Sepse ata janë njerëz që nuk dinë.”**; Ata nuk e njohin Allahun dhe Teuhidin, për këtë arsye kanë nevojë për fjalët e Allahut të Lartësuar.

Hasani thotë: “Ky ajet do të jetë deri në Ditën e Gjykimit muhkam (i kjashtë).”²⁵

Imran ibn Husein transmeton: “Resuli pa njëherë dikë që kishte vënë në dorën e tij një bylyzyk bakri. Ai (Resuli) ﷺ e pyeti atë: “Çfarë është kjo?!” Ai (që kishte bylyzykun) u përgjigj: “Për të mposhtur dobësinë e moshës sime.” Ai (Resuli) ﷺ i tha: “Hiqe ngase veçse do ti shtojë dobësi dobësisë sate! E nëse vdekja të kap ndërkohë që ti po e mban atë, kurrë nuk do të jesh i suksesshëm.”²⁶

Sheikhul-Islam Muhammed b. Abdul-Vehhab pasi e përmend këtë hadith ka thënë:

“Në këtë hadith na bëhet e kjashtë se egzistojnë Shirku i vogël dhe Shirku i madhë dhe mosnjohja (injanca) te këto dya nuk është arsyetim.”²⁷

Pasi që kuptuam se xhehli (injanca) nuk u pranua nga ky njeri i cili bëri shirk të vogël, atëherë si mundet të arsyetohet dikush I cili bënë shirk të madhë? Dhe të quhet pjesëtarë i Dinit Islam?²⁸

Imam Tahavi, Ibn Kudame, Shevkani dhe shumë dijetarë të tjerë kanë cek në librat e tyre, se shumica që dalin nga Islami e bëjnë këtë nga mosdija (xhehli) dhe për shkak të shubuhatëve (dyshimeve) të ndryshme që i kanë. Prej atyre personave që bëjnë rid’det (felëshim) kërkohet që të pendohen për veprën (apo veprat e bëra), pastaj hyjnë prap në Islam. Ndërsa nëse nuk pendohet, atëherë ekzekutohet (vritet).²⁹

²⁵ Tefsir Baghavi.

²⁶ Transmeton: Ahmed dhe Hakim.

²⁷ Fet’hul Mexhid, f.117

²⁸ Nëse dikush beson se byzylyku apo talismana në vetvete e mbron njeriun nga e keqja, e jo Allahu i Madhëruar, atëherë kjo është shirk i madhë.

²⁹ Al-Kafi - ‘Shpjegimi rreth murtedit’ dhe ‘Dur-Nedid’, f.43

Sheikh Muhammed b. Ibrahim në komentin e 'Keshfush-shubuhat' në faqen 101 thotë:

“Nuk ka dallim ndërmjet atij që ka kufr inati dhe atij që ka kufër mosdije.

Sepse, në kufr hyjnë edhe kufri i inatit dhe kufri i mosdijes. Dhe nuk është prej kushteve të vendosjes së argumentit mbi kafirin që ai ta kupton atë (kufrin). Përkundrazi, mbi atë që vendoset argumeti në mënyrë që e kuptojnë personat sikur ky - ai është kafir, njëjtë, e kupton ose nuk e kupton këtë. Nëse të kuptuarit vendoset si kusht - atëherë kufri do ti kap vetëm një lloj të njerëzve dhe ky është kufri i refuzimit (mohimit, që pohon me zemër kurse mohom me veprat e jashtme). Përkundrazi, kufri kap shumë lloje të ndryshme, ku hyjnë edhe kufri i mosditurisë dhe llojet e tjera.”

Muhammed b. Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë) thotë:

“Dije vëlla i dashur - Allahu të mëshiroftë - se kërkimi i diturisë është obligim për çdo musliman ngase me dituri shërohet shpirti prej dyshimeve dhe sëmundjeve të tjera. Gjëja më e rëndësishme për njeriun në këtë aspekt është ta mësojë fenë e tij, dhe të vepron me atë çfarë ka mësuar ngase është prej shkaqeve për t'u futur në xhennet dhe mos njohja e fesë dhe injoranca në akide (besim) është shkak i futjes së njeriut në zjarr.”³⁰

Muslimanët ballafaqohen sot me shumë sprova të ndryshme, qoftë nga ata që pretendojnë se janë musliman dhe nga ata që haptas e luftojnë këtë din. Me ndihmën e Allahut të Lartësuar, do ti shpjegojmë disa çështje shumë të rëndësishme, për të cilat çdo musliman duhet të ketë dituri. Ky shkrim është bazuar në Kur'an, Sunnet dhe ixhmanë e Ulemave të Islamit. Nuk ka vend për injorancë në meselet rreth themelit të dinit Islam **'La ilahe il-la Allah'** (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*) Të gjithë të Dërguarit ﷺ kanë ardhur me një mesazhë kryesorë: **'Ibadetullah'**, dhe **'kufr në çdo Taghut'**³¹, (d.m.th Mohim i çdo zoti të rrejshëm.) Ky është themeli i dinit Islam. Nuk i bëjnë dobi ibadetet individit, nëse nuk i mohn të gjitha zotrat e rrejshëm dhe ata që i bëjnë ibadet këtyre tavaghitëve.

Jemi dëshmitarë, se janë përhap disa grupe të mosbesimit, që pretendojnë se janë musliman, por realiteti është se ata nuk kanë asgjë me këtë din, përpos disa ibadeteve të jashtme që i kryejnë (furu'ud-din). Ibadet e tyre të jashtme që i bëjnë, nuk kanë për t'ju ndimhuar atyre në ditën e Gjykimit, sepse nuk e kanë kuptuar themelin e këtij dini (Aslu Din - **'La ilahe il-la Allah'**), (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut*). Sipas atyre, ai që bënë shirk të madhë nga injoranca është i arystuar dhe ata e konsiderojnë atë musliman (muvahhid/hanif), kanë dashuri për të (wala, ashtu siç duhet pasur ndaj muvahhidit) dhe i qortojnë të tjerët që i shpallin këta si mushrik.

³⁰ Tenbihat el Mukhtasar sherh el vaxhibat el Mutahatimeh, f.5

³¹ Taghut është çdo gjë tjetër që adhurohet përveç ose krahas Allahut. Defnicionin më të gjerë do ta gjeni në vijim.

Disa shembuj: Nëse një person i bënë sexhde varrit, i lutet Isas ﷺ, Muhammedit ﷺ apo Aliut ﷺ; apo tallet dhe fyen Allahun e Lartësuar dhe të Dërguarin e Tij ﷺ, apo e mohon ringjalljen dhe Ditën e Gjykimit, apo i lutet melekëve për ndihmë, apo e adhuron taghutin etj. Për këta individ (me këtë akideh të mosbesimit) ky person që i bënë këto vepra është ende *musliman xhahil i paditur i cili e don fenë*, derisa nuk i bëhet e kjo se ajo vepër është shirk apo kufr. Ky mendim është kufr në vetëvete (ai i cili ka këto mendime bënë kufr). Pra ai i cili i thotë vepruesit të shirkut të madhë se e ka 'vëlla në Islam' dhe e quan pjestarë të Islamit (muvahhid/hanif) është pabesimtar sipas ixhmas së ulemave të Teuhidit.

Do ti cekim në këtë shkrim vetëm disa prej citateve të ulemave të Teuhidit rrethë këtij mendimi të devijuar dhe njëkohësisht do të përgjigjemi në disa shubuhate rrethë disa citateve të Ulemave të Ehli Sunnetit të cilët i kanë keqëkuptuar këto grupe. Kjo është përshtak se këta individ çështjet e furu'ud Dinit (degët e besimit) i përziejnë me çështjet e aslu dinit – bazave (themeleve). Dhe ata këtë ngatërresë e bëjnë sepse nuk e din se personi në çështjet e furu'ud Dinit ka arsyetim me injorancë (padituri ose xhehl) por kursesi kjo nuk ndodh në çështjet e Aslu Dinit, ku nuk ka arsyetim me injorancë. Kjo është pasi ata nuk din të dallojnë Aslu Dinin dhe Usulu Dinin prej furu'udinit.

Ata nuk i kuptojnë citatet kjoart të ulemave të sunnetit të cilët në asnjë mënyrë nuk arsyetojnë çështjet e Aslu Dinit pasi nuk i ka arsyetuar Allahu, profeti i Tij ﷺ dhe besimdrejtët. Dhe këta persona argumentohen nga dijetarët për çështjet e furu'ud-dinit ku ata unanim thonë se ka arsye dhe ka pengesa derisa njeriu ti kupton dhe tu hiqen ato bariera.

Dhe kjo është një musibet i madhë i kohës tonë, pra shiqon hoxhallarë që i thonë vetit *selefi* kurse në thelb janë kafira pasi nuk dijnë çështjet e Aslu Dinit. Allahu na ruajt nga këta injorantë. Pastaj kur tu bihet atyre argumente ata bëhen kryeneç sikur Ibli si dhe nuk duan të pranojnë ndryshe sepse gjoja ju humb autoriteti ose rejtingu në popull dhe te dashamirët e tyre.

Thotë Allahu i Madhëruar:

فَرِيقًا هَدَىٰ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ الضَّلَالَةُ إِنَّهُمْ اتَّخَذُوا الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِ اللَّهِ وَيَحِبُّونَ أَنَّهُمْ مُّهْتَدُونَ

“Një grup Ai e drejtoi dhe një grup meritoi të jetë me të gabuarën, (sepse) në të vërtetë ata zgjodhën shejtanët për mbrojtës e ndihmës në vend të Allahut, duke menduar në këtë mënyrë se janë të udhëzuar drejt.” (Al A'raf: 30)

أَفَحَسِبَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ يَتَّخِذُوا عِبَادِي مِنْ دُونِي أَوْلِيَاءَ إِنَّا أَعْتَدْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ نُزُلًا

“A mos mendojnë ata që nuk besojnë se ata mund të marrin robët e Mi (të Dërguarit e Mi: Isain, birin e Merjemes, Uzejrin, melekë, shenjtorë etj) si Eulija (zota, mbrojtës, ndihmues) përveç Meje? vërtetë që Ne kemi përgatitur Xhehennemin për kënaqësinë e mosbesimtarëve (të Njesisë së Allahut e të Islamit).” (El Kehf: 102)

Vazhdojmë këtë shkrim pas një këshille të artë nga Sheikhul Islam Muhammed ibn Abdul-Vahhab (Allahu e mëshiroftë) mbi rëndësinë e kësaj teme.

Thotë Sheikh Muhammed:

“Dije vëlla i dashur se çështja e akides është prej çështjeve më të rëndësishme dhe më me peshë. Andaj është detyrë dhe obligim i çdo muslimani të kujdeset për të, dhe të mos bie në ndonjë vepër që e prish besimin **duke mos e ndjerë**. Le ta mësojë Islamin dhe Kufrin (mosbesimin) që në këtë mënyrë i qartësohet e sakta prej gënjeshtërs, që kështu të jetë largëpamës dhe të qëndrojë mbi baza të sigurta dhe mos të mashtrohet me **pasuesit e injorancës dhe dyshimeve, edhe pse ata janë shumicë në numër** por ata nuk kanë peshë dhe as pozitë tek Allahu ﷻ dhe i Dërguari i Tij ﷺ.”³²

Dyshimet (shubuhatet) e pasuesve të injorancës nuk kanë fund. Ata gjithmonë do të mundohen të arsytojnë mushrikët dhe ti konsiderojnë pjestarë të Islamit (miletit të Ibrahimit ؑ), por siç thotë sheikhu, edhe pse janë shumicë në numër, fjalët e tyre nuk mirren parasysh. Në vijim do të përgjigjemi në disa shubuhate rrethë disa citateve të ulemave të Teuhidit. Pasues të Kur'anit dhe Sunnetit janë ata që e pasojnë të kuartën (muh-kem), ndërsa gjëra që janë më pak të kuarta (muteshabih) i studiojnë dhe i shpjegojnë ashtu siç e kanë bërë Dijetarët e Islamit. Sa i përket atyre që e pasojnë të pakjarten në Kur'an dhe Sunnet, ata veten e njohin më së miri. Jo vetëm kaq, por ata shkojnë aq edhe më larg dhe e pasojnë të pakjartën në thëniet e ulemave vetëm e vetëm për të mbrojtur mendimin e tyre të mosbesimit. Allahu na ruajt nga ky devijim!

Thotë Allahu i Lartësuar:

هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخَرُ مُتَشَابِهَاتٌ فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَأْوِيلِهِ وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ آمَنَّا بِهِ كُلٌّ مِّنْ عِنْدِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ

“Është Ai i Cili të ka zbritur ty (O Muhammed) Librin (Kur'anin). Në të ka Vargje plotësisht të qarta të cilat janë themelet e Librit (këto janë Vargjet e Ahkamit - urdhërat etj; të Faraidit -

³² Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 8/118

detyrat e detyrimet: Hududet - ligjet për ndëshkimet e vjedhësve, imoralëve etj); dhe të tjera jo krejt të qarta (për t'u kuptuar nga njerëzit). Kështu, sa për ata, në zemrat e të cilëve ka largim nga e vërteta, ata ndjekin atë që nuk është plotësisht e qartë, në këtë mënyrë duke kërkuar Fitneh (mosbesim, sprovime, trazira, fatkeqësi etj) dhe duke kërkuar për kuptimet e fshehta, por askush nuk i di kuptimet e fshehta përveç Allahut. Dhe ata që janë plotësisht të vendosur në dije, thonë: "Ne besojmë në të, i tëri (Ajete të qarta e të paqarta) është nga Zoti ynë." Dhe nuk marrin mësim, veçse ata që janë të brumosur me mendje të shëndoshë."

(Al Imran: 7)³³

³³ Tefsir At-Tabari.

4.) Çka është taghuti (çdo gjë tjetër që adhurohet përveç ose krahas Allahut) dhe si mohohet?

Dije, Allahu të udhëzoftë, se pa i mohuar të gjithë tavaghitët (çdo gjë tjetër që adhurohet përveç ose krahas Allahut) njeriu nuk hyn në Islam. Mohimi i Taghutit hynë qysh në pjesën e parë të shehadetit **“La ilahe il-laAll-llah”**.

Për këtë arsye, ai i cili nuk e mohon Taghutin dhe ata që i bëjnë ibadet Taghutit, ai nuk i ka përmbush kushtet për hyrjen në Islam dhe për këtë arsye nuk konsiderohet muvahhid (musliman/hanif).

Namazi, zekati, xhiahadi, ndërtimi i xhamiave dhe sadakaja nuk i bëjnë dobi robit nëse nuk e mohon Taghutin dhe ata të cilët i bëjnë ibadet atij edhe nëse e shqipton shehadetin dhe pretendon se është muvahhid (musliman/hanif). Gjithsej tetë herë përmendet fjala ‘Taghut’ (gjë tjetër që adhurohet përveç ose krahas Allahut) në Kur'an.

Thotë Allahu i Lartësuar:

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ فَمِنْهُمْ مَّنْ هَدَى اللَّهُ وَمِنْهُمْ مَّنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْذِبِينَ

“Dhe me të vërtetë që Ne kemi dërguar te çdo Ummet (bashkësi njerëzish, popull, komb) të Dërguar (duke shpallur): “Adhuroni vetëm Allahun dhe shmanguni dhe i rrini larg Taghutit (shejtanëve ose çdo gjëje tjetër që adhurohet pos Allahut).” Pastaj, pati prej atyre popujve të cilët Allahu i drejtoi, pati edhe të tjerë të cilët e merituan dhe iu bë e pashmangshme rruga e gabuar. Udhëtoni pra nëpër tokë dhe shikoni se si ishte fundi i atyre të cilët përgënjeshtroan (të vërtetën).” (En Nahl: 36)

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَن يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا

“A i ke parë ata (hipokritët) të cilët shtiren se besojnë në atë që të është zbritur ty dhe në çfarë është zbritur para teje, ata duan të shkojnë për të gjykuar (për mosmarrëveshjet e tyre) te Taghutët (gjykatësit e rremë, të adhuruarit e trilluar), ndërkohë që janë urdhëruar t'i mohojnë ata. Por është shejtani ai i cili dëshiron t'i humbasë ata në pafundësi.” (An Nisa':60)

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِن بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

“Nuk ka asnjë detyrim në fe. vërtetë, Rruga e Drejtë është bërë e qartë nga rruga e gabuar. Kushdo që mohon Taghutin (çdo gjë tjetër që adhurohet përveç ose krahas Allahut) dhe beson në Allahun, atëherë ai është kapur për mbajtësin më të sigurt që nuk thyhet kurrë. Dhe Allahu është Gjithëdëgjuesi, i Gjithëdituri.” (El Bekare: 256)

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيًّا مِّنَ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ بِالْجِبْتِ وَالطَّاغُوتِ وَيَقُولُونَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا هَؤُلَاءِ أَهْدَىٰ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا سَبِيلًا

“A nuk i sheh ata të cilëve u qe dhënë pjesë nga Libri? Ata besojnë në Xhibt dhe Taghut (çdo gjë e adhuruar përveç Allahut, kushdo qoftë çfarëdo qoftë) dhe u thonë jobesimtarëve se ata janë në rrugë më të drejtë se sa ata që kanë besuar Udhën (Islamin).” (An Nisa': 51)

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاؤُهُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

“Allahu është Valiu (Mbrojtësi, Ruajtësi) i atyre që e besojnë Atë. Ai i nxjerr ata nga errësira në dritë, por sa për ata që nuk besojnë, Eulija (mbështetës, ndihmues) të tyre janë Taghutët: këta i nxjerrin nga drita dhe i zhysin në errësirë. Këta janë banorët e Zjarrit dhe atje do të banojnë përgjithmonë.” (El Bekare: 257)

وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ أَن يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فَبَشِّرْ عِبَادِ الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمُ اللَّهُ وَأُولَٰئِكَ هُمْ أُولُوا الْأَلْبَابِ

“Ata që i shmangen e i largohen Taghutit (zotave, idhujve e perëndive të rreme) duke mos i adhuruar ato dhe që i kthehen Allahut me pendim, mu për këta janë përgëzimet e mëdha. Shpallu pra lajmin e gëzuar robëve të Mi, - Të cilët dëgjojnë Fjalën (La ilahe il-la Allah - askush nuk ka të drejtë, nuk meriton e nuk duhet adhuruar përveç Allahut) dhe ndjekin më të lartën prej saj; mu këta janë ata të cilët i ka udhëzuar Allahu, mu këta janë njerëzit e brumosur me mendje të shëndoshë.” (Ez Zumer: 17-18)

قُلْ هَلْ أُنَبِّئُكُمْ بِشَرٍّ مِّنْ ذَلِكَ مَثُوبَةً عِنْدَ اللَّهِ مَنْ لَّعَنَهُ اللَّهُ وَغَضِبَ عَلَيْهِ وَجَعَلَ مِنْهُمْ الْفِرْدَةَ وَالْخَنَازِيرَ وَعَبَدَ الطَّاغُوتَ أُولَٰئِكَ شَرٌّ مَّكَانًا وَأَضَلُّ عَن سَوَاءِ السَّبِيلِ

“Thuaju (O Muhammed, popujve të Librave të Parë): “A t’ju njoftoj për një gjë akoma më të keqe se kjo. Duke pasur parasysh shpërblimin nga ana e Allahut: ata (jehuditë) të cilët morën mbi vete Mallkimin e Allahut dhe Zemërimin e Tij, ata (disa) prej të cilëve Ai i shëndrroi në majmuna dhe në derra, ata të cilët adhuruan Taghutin (perëndi e zot të paqenë); të këtillët janë në shkallën më të keqe (në Ditën e Ringjalljes, në Zjarr të Xhehennemit) dhe tepër larg nga Rruga e Drejtë.” (El Maideh: 60)

الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا

“Ata që besojnë, (ata) luftojnë për Çështjen e Allahut, ndërsa ata që nuk besojnë, (këta) luftojnë për Çështjen e Taghutit (të Shejtanit). Kështu pra luftoni kundër shokëve të shejtanit. vërtetë që komploti i shejtanit është gjithnjë shumë i dobët.” (An Nisa': 76)

Transmetohet nga Ebu Malik nga baba i tij që ka thënë: “E kam dëgjuar Muhammedin ﷺ që ka thënë: “Ai që thotë “La ilaha il-la Allah dhe mohon (bënë kufr) në gjithçka që adhurohet pos Allahut (d.m.th: e mohon Taghutin), e ka të mbrojtur jetën dhe pasurin, e llogarin do ta japin para Allahut të Lartësuar.”

Imam Shenkiti (Allahu e mëshiroftë) i shpjegon fjalët e Allahut të Madhëruar:

“Kushdo që mohon Taghutin (çdo gjë tjetër që adhurohet përveç ose krahas Allahut)” thotë: “Nuk i bëjnë dobi ibadetet robit nëse nuk largohet nga adhurimi i dikujt tjetër pos Allahut, ashtu siç ka thënë Allahu i Lartësuar: **“Kushdo që mohon Taghutin (çdo gjë tjetër që adhurohet përveç ose krahas Allahut) dhe beson në Allahun, atëherë ai është kapur për mbajtësin më të sigurt që nuk thyhet kurrë.”** dhe fjalët e Tij: **“Dhe shumica e tyre nuk e besojnë Allahun, veçse duke i bashkuar Atij shokë e ortakë si të barabartë me Të.”** Dhe shumë ajete të tjera.

Pastaj ka thënë Imam Shenkiti:

“Gjithçka që adhurohet pos Allahut të Madhëruar quhet *Taghut*. Shejtani i mallkuar në këtë e bënë pjesën më të madhe, ashtu siç thotë Allahu i Lartësuar në Kur'an:

أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ

“A nuk ju urdhërova dhe a nuk jua përcaktova juve, o Bij të Ademit, që të mos adhuroni shejtanin? vërtetë që ai ishte për ju armik i qartë.” (Ja-Sin: 60)³⁴

Allahu i Lartësuar na tregon për fjalët e Ibrahimit عليه السلام që i tha babait të tij:

³⁴ Adwa'ul Bajan, V. 1/228

يَا أَبَتِ لَا تَعْبُدِ الشَّيْطَانَ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلرَّحْمَنِ عَصِيًّا

“O babai im! Mos adhuro shejtanin, se vërtetë që ai ka qenë kryengritës kundër të Gjithëmëshirshmit (Allah).” (Merjem: 44)

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ آزَرَ أَتَتَّخِذُ أَصْنَامًا آلِهَةً إِنِّي أَرَاكَ وَقَوْمَكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ

“Dhe kujtoju kur Ibrahim i tha babait të tij, Azerit: “A i merr idhujt për zota? vërtetë që unë po të shoh ty dhe popullin tënd në gabim që duket qartë.” (En Aam: 74)

Nga kjo kuptojmë, edhe pse Ibrahim عليه السلام i tha babait të tij Azerit që të mos adhurojë shejtanin, ai me këtë deshi ti tregoj se shejtani është Taghuti më i madhë.

Ibn Kethir (Allahu e mëshiroftë):

Sa i përket fjalëve të Allahut: **“Kushdo që mohon Taghutin (çdo gjë tjetër që adhurohet përveç ose krahas Allahut)”** Ibn Kethir ka thënë: “Kjo është, që të lihen të gjitha zotrat e rrejshëm, idhujt dhe krejt në çka thërret shejtani prej ibadetit dikujt tjetër pos Allahut; pastaj e pranon Allahun si të vetmin i cili meriton të adhurohet dhe dëshmon ‘**La ilahe il-la Allah**’ (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut), për këtë person vlejné fjalët: **“Ai është kapur për mbajtësin më të sigurt që nuk thyhet kurrë.”** Do të thotë, ky person e ka mendimin të drejtë dhe ky shkon udhës së drejtë... Mendimi i Farukut (Omerit عليه السلام) që Taghuti është shejtani, është mendim poashtu i fortë, sepse me këtë nënkuptohet çdo dhulm dhe e keqe në të cilën kanë qenë njerëzit në kohën e xhahilijetit, prej atyre që adhurojnë idhuj, i marrin për gjykatës dhe ndihmëtarë... Muxhahidi ka thënë se fjalët **“Ai është kapur për mbajtësin më të sigurt që nuk thyhet kurrë.”** do të thotë *Iman*. Suddi ka thënë që kjo do të thotë *Islam*. Said bin Xhubejr dhe Dah’haku kanë thënë se kjo do të thotë dëshmia **“La ilahe il-la Allah”** (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!) Gjitha këto mendime janë të sakta dhe nuk ka asgjë të pakjart këtu...”³⁵

Ibn Kethir (Allahu e mëshiroftë) e shpjegon ajetin vijues gjithashtu në këtë mënyrë:

“Tefsiri i ajetit 256 në suren Al Bekare tregon se Taghuti është shejtani sepse i thërret njerëzit të pasojnë rrugën e xhahilijetit. Duke nisur prej ibadetit të idhujve, kërkimit të gjyqit nga ata dhe kërkimi mbështetje nga ata. Është me rëndësi të ceket se *Taghuti* duhet shmangur me gjuhë, besim dhe me vepra. Askush nuk mundet ti shmangët Taghutit nëse e bënë këtë vetëm me gojë (gjuhë) dhe vepra, por jo me *besim*. Kjo do të ishte nifak. Të tjerët ndoshta i shmangen me besim, por jo me gjuhë (gojë), atyre ju

³⁵ Tefsir Hafidh Ibn Kethir.

japin besën për respektimin e idhujve dhe tavaghitëve. Pastaj ka prej atyre që i shmangen Taghutit me besim, por jo me vepër, sikur ata betohen në Taghut, ose i bëjnë ibadet atij, ose shkojnë tek ata për gjykim...”

Kurse Ibnul Kajjim (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

“Kështu nocinot taghut i përket të gjithë atyre të cilët gjykojnë me diçka tjetër, përveç gjykimit të Allahut dhe të Dërguarit të Tij. Kjo, gjithashtu, vlenë edhe për rastin që njerëzit ta adhurojnë përveç Allahut, ose ta pasojnë në mosnënshtrimin e Allahut, ose t'i nënshtrohen kur nuk janë të sigurtë me atë se a i nënshtrohen Allahut. Në këtë mënyrë, këto taghutët e kësaj bote dhe nëse shikon në ta dhe i shikon gjendjet e njerëzve me ata, do të shohësh se shumica e tyre janë larguar nga adhurimi ndaj Allahut në adhurimin e taghutëve; nga gjykimi i Allahut dhe të Dërguarit të Tij kah gjykimi i taghutit, dhe nënshtimit të Tij dhe të Dërguarit të Tij kah nënshtimi i taghutëve.”³⁶

Vini re, se çka ka thënë Ibnu Kajjim para më shumë se 700 viteve: “Shumica e tyre janë larguar nga adhurimi ndaj Allahut në adhurimin e taghutëve...” Ndërsa gjendja sot është edhe më e keqe. Njerëzit u nënshtrohen sistemeve të ndryshme duke i marruar për 'Ilah' ndërsa ato janë në kundërshtim me sheriatin...

Thotë Sheikh Abdur-Rahman b. Hasan (Allahu e mëshiroftë) në shpjegimin e librit të Teuhidit 'Fet'hul Mexhid':

“Imam Malik u thotë se taghut është gjithçka që adhurohet krahas Allahu të Lartësuar.

Pastaj, çdokush që thërret për gjykim tjetër pos gjykimit të Allahut të Lartësuar dhe të Dërguarit të Tij ﷺ, ai ka dal nga dini dhe e ka lënë atë me të cilën është dërguar Muhammedi ﷺ, dhe bënë shirk (i përshkruan Allahut të Lartësuar partner) dhe ai nuk i nënshtrohet Allahut të Lartësuar.

وَأَنَّ احْكُمْ بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمُوا أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ

“Dhe në këtë mënyrë (ti o Muhammed) gjyko mes tyre me atë që të ka shpallur Allahu dhe mos u shko pas dëshirave të tyre të kota, por tregohu i vëmendshëm ndaj tyre që të mos kthejnë e të largojnë nga disa gjëra të cilat Allahu t'i ka zbritur ty. Por nëse ata largohen, atëherë dije se është Dëshira e Allahut për t'i ndëshkuar ata për disa mëkate të tyre. Dhe vërtetë shumica e njerëzve janë Fasikunë (të pabindur e të panënshtuar ndaj Allahut).”
(El Maideh: 49)

³⁶ I'lam el-Muveki'in, V. 1/50

فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا
تَسْلِيمًا

“Por jo, për Zotin tënd! Ata nuk janë besimtarë derisa të mos zgjedhin ty për të gjykuar në të gjitha mosmarrëveshjet mes tyre, derisa të mos mbetet në veten e tyre asnjë pikë kundërshtimi ndaj vendimeve të tua dhe derisa t’i pranojnë ato (vendimet e tua) plotësisht të nënshtruar.” (An Nisa': 65)

Secili që nuk gjykon sipas asaj që Allahu i Lartësuar ka shpallur, ai është taghut dhe ka dal nga Islami dhe bënë kufr në Allahun dhe të dërguarin e Tij. Pastaj, *kufr në taghut* (Mohimi i taghutit) është prej shtyllave (bazave, themeleve) të Teuhidit. Thotë Allahu i Lartësuar në Librin e Tij:

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِن بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ
الْوُثْقَى لَا انْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

“Nuk ka asnjë detyrim në fe. vërtetë, Rruga e Drejtë është bërë e qartë nga rruga e gabuar. Kushdo që mohon Taghutin (çdo gjë tjetër që adhurohet përveç ose krahas Allahut) dhe beson në Allahun, atëherë ai është kapur për mbajtësin më të sigurt që nuk thyhet kurrë. Allahu është Gjithdëgjuesi, i Gjithëdituri.” (El Bekare: 256)

Thënia: **“Por është shejtani ai i cili dëshiron t’i humbasë ata në pafundësi.” (An Nisa':60)** Në këto ajete Allahu i Lartësuar na tregon se kërkimi i gjyqit para taghutit është vepër e shejtanit, e cila i duket njerëzve si punë e arsyetushme sepse ata i nënshtrohen shejtanit.

أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ

“A mos kërkojnë atëherë gjykimin e kohës së injorancës (padijes, para Islamit)? E kush është më i mirë në gjykim se sa Allahu, për një popull që ka një Besim të fortë?” (El Maideh: 50)

Nuk ka gjykim më të mirë sesa gjykimi i Allahu të Lartësuar. Ky ajet na tregon se çdo gjykim i cili nuk vjen prej Librit të Allahut të Lartësuar dhe Sunnetit të Muhammedit ﷺ është gjykim i Injorancës (*taghutit*), Kohës së xhahiljetit...³⁷

³⁷ Fet'hul Mexhid, komentimi i Librit të Teuhidit. Për shpjegim më të gjerë kthehu librit **"Fetvat e ulemave të ehli-sunnetit rreth çështjes së gjykimit"** në web faqen www.thirrja-ne-teuhid.com

Sheikhul Islam Ibn Tejmijje (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

“Personi i cili i nënshtrohet në mosnënshttrimin ndaj Allahut ose personi i cili i nënshtrohet në pasimin e udhëzimit përveç udhëzimit të fesë së vërtetë; në të dyja rastet, nëse ajo që i urdhëron njerëzit është në kundërshtim me urdhërat e Allahut, atëherë ai është Taghut. Nga ky shkak, njerëzit të cilët gjykojnë përveç asaj që ka shpallur Allahu, i quajmë tavaghit.”³⁸

Sheikhul Islam Ibn Tejmijje në një vend tjetër thotë:

“Dhe çdo individ prej të cilit njerëzit kërkojnë gjykim më diçka tjetër pos Kur’anit dhe Sunnetit, quhet Taghut.”³⁹

Sheikh Sulejman b. Sahman (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

“Taghuti është tre lloj:

- 1.) Taghut në vendim (hukm),
- 2.) Taghut në adhurim (ibadet) dhe
- 3.) Taghut në nënshttrim/bindje (ta'at).⁴⁰

Thotë Sheikhul-Islam Muhammed b. Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë):

"Dije, Allahu të mëshiroftë, se gjëja e parë që Allahu i Lartësuar njeriut ia ka bërë fard (e ka urdhëruar) është *kufër në taghutin* pastaj *Iman në Allahun*. Argument për këtë janë fjalët e Lartëmadhërishmit:

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ

"Dhe me të vërtetë që Ne kemi dërguar te çdo Ummet (bashkësi njerëzish, popull, komb) të Dërguar (duke shpallur): “Adhuroni vetëm Allahun dhe shmanguni dhe i rrini larg Taghutit (shejtanëve ose çdo gjëje tjetër që adhurohet pos Allahut).” (En Nahl: 36)

Sa i përket llojeve të të bërit kufër në taghut: Të jesh i bindur se ibadeti drejtuar dikujt ose diçkahit përkaj Allahut nuk është i drejtë, të distancohesh nga ai, ta urresh, ti bësh kafira vepruesit e Shirkut dhe duhet tu kundërvihesh (ti armiqësosh).

³⁸ Mexhmu'ul fetava , f.28/200

³⁹ Mexhmu'ul fetava, f.20

⁴⁰ Ed Durerus- Senijeh, 8/272, Hukmul-murteed.

Të besosh në Allahun don të thotë të jesh i bindur që Allahu është El-ilah el-ma'bud (Zot që i vetmi meriton adhurimin) i Vetmi përreth të gjithë atyre të tjerëve dhe të gjithë llojet e ibadeteve të pastra dhe të sinqerta ti drejtohen vetëm Allahut, të mohosh çdo të adhuruar tjetër përkaj Tij, ti duash pasuesit e ikhlasit dhe të miqësohesh me ta (el-uela), kurse ti urresh pasuesit e shirkut dhe tu kundërvihesh (armiqësosh).

Ky është mileti i Ibrahimit (عليه السلام), të cilin e refuzojnë vetëm ata që s'kuptojnë dhe ky është ai shembulli që Allahu na ka treguar me fjalët e Tij:

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَاءُ مِنْكُمْ وَمِمَّنْ تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحْدَهُ

“Me të vërtetë që ka qenë një shembull të shkëlqyer për ju tek Ibrahimimi dhe tek ata që ishin me të, kur i thanë popullit të tyre: “vërtetë që ne jemi të lirë prej jush dhe prej gjithçka që ju adhuroni në vend të Allahut; ne ju kemi hedhur poshtë ju dhe ndërmjet nesh dhe jush ka filluar armiqësi dhe urrejtje përgjithnjë, derisa të besoni në Allahun Një të Vetëm.” (El Mumtahineh: 4)

Kurse taghuti është një nocion i përgjithshëm, çdo gjëje që i drejtohet ibadeti përkaj Allahut të Lartësuar, kurse ai është i kënaqur me atë ibadet qoftë ai i adhuruar (ma'bud) ose i pasuar (metbu'u) ose ai i cili i bindet ose pason dikë tjetër në mosbindje ndaj Allahut dhe të Dërguarit të Tij - ky është pra taghuti.

Taghutët janë shumë, por kryesorët janë pesë (5):

I pari: Shejtani, thirrësi në ibadet tjetërkujt përveç Allahut të Lartëmadhërishëm. Argument për këtë janë fjalët e Lartëmadhërishmit:

أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ

“A nuk ju urdhërova dhe a nuk jua përcaktova juve, o Bij të Ademit, që të mos adhuroni shejtanin? vërtetë që ai ishte për ju armik i qartë.” (Ja – Sin: 60)

I dyti: Gjykatësi (hakimi) i padrejtë, i cili ndryshon rregullat (ligjet) e Allahut të Madhërishëm. Argument për këtë janë fjalët e Lartëmadhërishmit:

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا

“A i ke parë ata (hipokritët) të cilët shtiren se besojnë në atë që të është zbritur ty dhe në çfarë është zbritur para teje, ata duan të shkojnë për të gjykuar (për mosmarrëveshjet e tyre) te Taghutët (gjykatësit e rremë, të adhuruarit e trilluar), ndërkohë që janë urdhëruar t’i mohojnë ata. Por është shejtani ai i cili dëshiron t’i humbasë ata në pafundësi.” (An Nisa': 60)

I treti: Ai i cili gjykon me diçka tjetër nga ajo që ka zbritur Allahu. Argument për këtë janë fjalët eLartëmadhërishmit:

وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ

“Dhe kushdo që nuk gjykon me atë që ka shpallur Allahu (me Ligjin e Allahut), të këtillët janë Kafira (jobesimtarë).” (El Maideh: 44)

I katërti: Ai i cili pohon se e din të fshehtën (ghajbin) përskaaj Allahut. Argument për këtë janë fjalët eLartëmadhërishmit:

عَالِمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَىٰ غَيْبِهِ أَحَدًا
إِلَّا مَنِ ارْتَضَىٰ مِنْ رَسُولٍ فَإِنَّهُ يَسْلُكُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ رَصَدًا

“(Ai i Vetëm është) i Gjithëdituri i Ghajbit (i të panjohurës) dhe askujt nuk ia shpall Ghajbin (fshehtësinë) e Tij. Përveç ndonjë të Dërguari (nga njerëzit) të cilin Ai e ka zgjedhur (Ai i njofton atij nga e fshehta, sa të dojë Ai) dhe pastaj Ai bënë një grup roje (melekësh) të ecin para tij dhe pas tij.” (El Xhin: 26-27)

I pesti: Atij të cilit i bëhet ibadet përskaaj Allahut dhe me këtë ai është i kënaqur. Argument për këtë janë fjalët e Lartëmadhërishmit:

وَمَنْ يُقُلْ مِنْهُمْ إِنِّي إِلَهٌ مِّنْ دُونِهِ فَذَلِكَ بَخْرِيهِ جَهَنَّمَ كَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ

“Dhe nëse ndonjë prej tyre do të thoshte: Unë jam veç Atij (Allahut)”, një të tillë Ne do ta shpërblenim veçse me Xhehennem. Në këtë mënyrë i shpërblejmë Dhalimunët (keqbërësit mosbesimtar e politeistë).” (El Enbija': 29)

Pra, dije se njeriu nuk bëhet mu'min përveçse duke bërë *kufr bit-taghut*. Argument për këtë janë fjalët e Lartëmadhërishmit:

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِن بِاللَّهِ فَقَدْ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ
الْوُثْقَىٰ لَا انْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

“Nuk ka asnjë detyrim në fe. vërtetë, Rruga e Drejtë është bërë e qartë nga rruga e gabuar. Kushdo që mohon Taghutin (çdo gjë tjetër që adhurohet përveç ose krahas Allahut) dhe beson në Allahun, atëherë ai është kapur për mbajtësin më të sigurt që nuk thyhet kurrë. Dhe Allahu është Gjithëdëgjuesi, i Gjithëdituri.” (El Bekare: 256)

E vërteta (rushd) është dini i Muhammedit ﷺ kurse e pavërteta, e kota (el-ghajj) është feja e Ebu Xhehlit. Kurse lidhja më e fortë që s’ka shpëputje është shehadeti: **“La ilahe il-la Allah”** (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!) dhe kjo përbëhet prej negacionit (mohimit) dhe vërtetimit (pohimit). Mohon çdo lloj ibadeti tjetërkujt përkaj Allahut të Lartëmadhërishmit dhe vërteton (pohon) çdo lloj ibadeti vetëm Allahut, duke mos i shoqëruar asnjë në ibadet.”⁴¹

Sheikh Hamed b. Atik (Allahu e meshiroftë) ka thënë:

“Ka shumë prej atyre që nuk bëjnë shirk, por ata nuk kanë distancim (Al-bara’ – tekfir, urrejtje dhe armiqsi) prej mushrikut. Për këtë arsye ata nuk janë musliman dhe nuk e pasojnë dinin me të cilin është dërguar Resuli...”⁴²

Al Wazir ibn Al- Muzafar në librin ‘Al Ifsah’ ka thënë:

“Të dëshmuarit e ‘La ilahe il-la Allah’ (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!) Do të thotë që ta dish kuptimin e kësaj dëshmie. Allahu i Madhëruar thotë:

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

“Dije se nuk meriton me të drejtë të adhurohet askush përveç Allahut” (Muhammed:19)

Emri ‘Allah’ që përmendet në dëshmi (La ilahe il-la Allah) (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!) Vjen pas fjalës ‘il-la’. Dhe kjo tregon se i vetmi që meriton të adhurohet është vetëm Allahu i Madhëruar...”

Pastaj thotë: “Nga kjo dëshmi mësojmë këtë: ‘La ilahe il-la Allah’ (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!) Përbënë mohimin e taghutit dhe besimin në Allahun e Lartësuar. Së pari duhen të mohohen të gjithë zotrat e rrejshëm (tavaghitët) dhe pastaj të besohet (Iman) në Allahun, vetëm kështu përmbushet mohimi dhe pohimi...”⁴³

⁴¹ Mexhmuatu-Teuhid, f.329 - 330 dhe Ed Durerus- Senijeh, V. 1/161-163

⁴² Sabil in Najati wa’l fiqah.

⁴³ Fet’hul Mexhid, f. 35

Imam Te'mimi (Allahu e mëshiroftë), "Taghutin" e definon edhe në këtë mënyrë:

"Taghut është çdo gjë që adhurohet përveç Allahut ﷻ dhe ai (taghut) është i kënaqur me adhurimin që i bëhet e kjo përmbledh, ato që adhurohen, pasohen dhe që i binden përveç Allahut ﷻ – të gjithë këto janë *tavaghit*. kufër në taghut bëhet në këto mënyra: Të jesh i bindur se ibadeti dikujt tjetër pos Allahut është devijim, të distancohesh nga taghuti, të kesh urrejtje për të, ti konsiderosh të gjithë që nuk i shmangen taghutit si mosbesimtar dhe ti urresh ata."

Poashtu ka thënë Sheikh Muhammed Ibn Abdul-Vehhab:

"O ti, të cilit Allahu të ka dhuruar Islamin dhe që ke kuptuar se nuk ka tjetër meritore të adhuruar përveç Allahut, mos mendo nëse thotë: 'Kjo është e vërtetë dhe unë largohem nga të gjitha përveç kësaj, por nuk do ti kundërshtoj mushrikët dhe nuk do të foli asgjë kundra tyre'; mos mendo se me këtë ke realizuar Islamin (hyrjen në Islam), përkundrazi patjetër duhet që ata të poshtërohen dhe të sillesh me ta armiqësisht, duke i urrejtur edhe ata që i përmbajnë ata dhe që i i duan, duhet patjetër që ata të nënçmohen dhe ti armiqësosh ata. Sikur që ka vepruar babai yt, Ibrahim i ﷺ dhe ata që ishin me të duke thënë:

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَاءُ مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحَدُّهُ

"Me të vërtetë që ka qenë një shembull të shkëlqyer për ju tek Ibrahim dhe tek ata që ishin me të, kur i thanë popullit të tyre: "vërtetë që ne jemi të lirë prej jush dhe prej gjithçka që ju adhuron në vend të Allahut; ne ju kemi hedhur poshtë ju dhe ndërmjet nesh dhe jush ka filluar armiqësi dhe urrejtje përgjithnjë, derisa të besoni në Allahun Një të Vetëm..."

(Mumtahineh: 4)

I Lartësuar thotë:

فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنِ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انْفِصَامَ لَهَا

"Kushdo që mohon Taghutin (çdo gjë tjetër që adhurohet përveç ose krahas Allahut) dhe beson në Allahun, atëherë ai është kapur për mbajtësin më të sigurt që nuk thyhet kurrë'."

(El Bekare: 256)

Dhe thotë :

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ

“Dhe me të vërtetë që Ne kemi dërguar te çdo Ummet (bashkësi njerëzish, popull, komb) të Dërguar (duke shpallur): “Adhuroni vetëm Allahun dhe shmanguni dhe i rrini larg Taghutit (shejtanëve ose çdo gjëje tjetër që adhurohet pos Allahut).” (En Nahl: 36)

Thotë Sheikh Abdur-Rahman b. Hasan (Allahu e mëshiroftë):

“Egziston pajtimi mes ulemave të mëparshëm dhe të sotëm, duke filluar nga sahabët, tabi'inët, imamët e mëdhenj dhe dijetarëve të tjerë të ehli-sunnetit rreth qëndrimit se njeriu nuk bëhet musliman përderisa të mos ta lë shirkun e madhë, të heqë dorë nga shirku i madhë dhe nga çdonjëri që e vepron atë, përderisa të mos ti urrejë mushrikët dhe përderisa të mos ta shfaqë armiqësinë ndaj tyre dhe të ketë ikhlas - d.m.th të jetë i singertë ndaj Allahut në punët e veta.”⁴⁴

Për të shpjeguar më lehtë për lexuesin, do ta cekim një shembull:

Ai i cili falë namazin pa abdest dhe nuk jep ‘selam’ pas rekatit të fundit, a ka falë namaz ky person? Natyrisht se nuk ka falur namaz, sepse mungon një shtyllë e namazit, pa të cilën nuk pranohet. Vetëm **ai i cili nuk din çka është namazi**, thotë se ky ka falë namaz të rregullt.

Pra, ai i cili nuk e shpall taghutin mosbesimtar, apo e shpall mosbesimtar por nuk e urren, ai nuk është musliman sepse nuk ka bërë kufër në taghut dhe mungojnë shtyllat. Nëse mungon një shtyllë, nuk pranohet dhe nuk është e plotë.

Sheikh Abdur-Rahman b. Hasan ka thënë:

“Çdokush pretendon se është musliman (muvahhid). Por për të qenë ky pretendim valid nevojiten argumente. Nëse nuk ka argumente, nuk pranohet ky pretendim. Sheikhu jonë (Muhammed ibn Abdul-Vehhab) e ka definuar themelin e Dinit Islam (Aslu Dinil Islam) kështu:

Muhammed ibn Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

“Themelin e dinit Islam (Aslu-Din) dhe shtyllën e tij e përbëjnë dy gjëra:

E para: Urdhëresa në ibadetullah të vetmit, që nuk ka rival, nxitja në këtë, miqësimi përshkak të kësaj (el-muvala) dhe tekfiri mbi atë që e lënë ose largohet nga kjo bazë.

E dyta: Tërheqja e vërejtjes nga shirku në ibadetullah, ashpërsia përshkak të saj, armiqësimi (el-muadah) përshkak të saj dhe tekfiri mbi atë që e bënë këtë (shirkun).

Ata që e kundërshtojnë këtë janë disa lloje të njerëzve:

⁴⁴ Ed Durerus- Senijeh, V. 8/338 dhe Fetvat e ulemasë të Nexhdit, V. 1/435

- 1.) Ata që e kundërshtojnë në përgjithësi (edhe pohimin edhe negacionin e shehadetit),
- 2.) Kurse ka nga ata që i bëjnë ibadet vetëm Allahut, por nuk e kanë mohuar shirkun dhe nuk i kanë kundërshtuar (armiçësuar - adavah) bërësve të shirkut.
- 3.) Në këtë lloj ose kategori të njerëzve hyjnë ata që ju kanë kundërvy (mushrikëve ose shirkut) por nuk i kanë bërë tekfir ata (kafira).
- 4.) Prej tyre janë ata që nuk e dojnë Teuhidin por edhe nuk e urrejnë.
- 5.) Ka prej tyre që i kanë bërë tekfir (muvahhidët) sepse ata i kanë nënvleftësuar njerëzit e tyre të mirë.
- 6.) Prej tyre janë edhe ata që as nuk e urrejnë shirkun por edhe nuk e dojnë.
- 7.) Prej tyre janë edhe ata që nuk e kanë njohur shirkun (thelbin e shirkut dhe dëmin e tij) dhe për këtë edhe nuk e mohuan.
- 8.) Në këtë hyjnë ata që nuk e dijnë Teuhidin (thelbin dhe dobin e Teuhidit) dhe për këtë edhe nuk e mohuan.
- 9.) Në këtë hyjnë - dhe këta prej të gjithë llojeve janë më të këqinj- sepse janë ata që e praktikojnë Teuhidin, por nuk e dijnë dobinë (domethënien) dhe realitetin e Teuhidit dhe nuk i urrejnë ata që e kanë lënë Teuhidin dhe nuk bëjnë tekfir mbi ata.
- 10.) Në këtë hyjnë ata që e kanë lënë shirkun dhe e urrejnë, por nuk e dijnë domethënien (realitetin) e shirkut dhe dëmin e tij, edhe nuk u kundërvihen bërësve të shirkut dhe nuk bëjnë tekfir mbi ta (nuk i shpallin kafira ata)."⁴⁵

Sheikh Abdur-Rahman b. Hasan (Allahu e mëshiroftë) thotë:

"Askush nuk do ta ketë besimin e vlefshëm përderisa nuk e kupton domethënien e kësaj fjale të Teuhidit, duke filluar nga përgënjeshtrimi i shirkut në ibadet, largimi nga ata të cilët e bëjnë, deri te shfaqja e armiçësisë ndaj atyre që e veprojnë. Dhe në anën tjetër është singeriteti në nënshtrimin ndaj Allahut i cili nuk ka shokë dhe dashuria ndaj tjerëve në këtë lëmi..."

Sheikhul-Islam Muhammed b. Abdul -Vehhab (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

"Shpallja e taghutëve si kafira dhe ndjekësve të tyre dhe distancimi (bara, mu'adat) nga ata, është kusht i pranimit të Islamit. Sheikh Muhammed thotë: "Domethënia e mosbesimit mbi taghutë, nënkupton mohimin e gjithçkahit që besohet (adhurohet dhe pasohet) përskaj Allahut siç janë: Xhinët, njerëzit, drurët, gurët dhe të ngjajshëm. Të dëshmosh se ai i cili bënë një vepër të tillë është kafir dhe se është në dalalet (të kotën),

⁴⁵ Ed-Durer Es-Sennijeh, f. 2/22 & Mexhmuatu-Teuhid - Risala 'Aslu Dini-l-Islam'

duhet ta urresh po sikur qoftë ai babai yt ose vllau yt. Kurse ai i cili thotë : *"Unë nuk adhuroj askënd përveç Allahut, por nuk do tu kundërvihem parive dhe kupollave mbi varreza (tyrbeve) dhe të ngjajshme si këta"*, atëherë ky vetëm se rrenë kur thotë: 'La ilahe il-la Allah' (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!) dhe ai nuk ka bërë mosbesim në taghutët."⁴⁶

Sheikh Muhammed b. Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

"Besimi Islam nuk pranohet por vetëm se duke u distancuar nga taghutët dhe shpallja e tyre si kafira. Sikur që ka thënë i Lartëmadhërishmi:

فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنِ بِاللَّهِ فَقَدْ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انْفِصَامَ لَهَا

"Kushdo që mohon Taghutin (çdo gjë tjetër që adhurohet përveç ose krahas Allahut) dhe beson në Allahun, atëherë ai është kapur për mbajtësin më të sigurt që nuk thyhet kurrë". (El Bekare: 256)⁴⁷

Poashtu Sheikh Muhammed b. Abdul-Vehhab, duke skjaruar dallimin ndërmjet shirkut të madh dhe shirkut të vogël, thotë: "Ky është shirku të cilin njeriu e thotë me fjali në gojën e tij, ose i livdon taghutët, ose polemizon në dobi të tyre duke i mbrojtur ata; ai me këtë ka dal nga Islami, nëse dhe bën namaz ose nëse edhe agjëron, në krahasim me shirkun i cili nuk të nxjerr nga Islami por vepruesi i nënshtrohet dënimit sheriatik ose ndoshta Allahu ja falë. Kështu që mes këtyre dy fjalive ka një dallim të madh."⁴⁸

Poashtu, Allahu e mëshiroftë, pasi që ka folur për Teuhidin, për llojet e tij dhe argumentet e tij, **thotë Sheikh Muhammed b. Abdul-Vehhab:**

"Pasha Allahun O vllazni, përmbajuni themelit të fesë (Aslu-Dinit), fillimit të saj deri në mbarim - bishtit dhe kokës, e ajo është shehadeti 'La ilahe il-la Allah' (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!) Mësojani domethënien e saj, duani ata që i përkasin asaj, konsideroni ata vëllezër të juaj nëse edhe janë shumë larg jush. Taghutët shpallni kafira, urreni ata që i duan taghutët dhe që polemizojnë ose i mbrojnë ata, ose ata që nuk duan ti shpallin kafira ose thotë për ta: "Allahu nuk më ka ngarkuar që të merrem me ta." Ai ka shpifurr një rrenë të madhe ndaj Allahut. Përkundrazi, Allahu e ka ngarkuar dhe e ka detyruar që të mirret me ta duke e urdhëruar që të bënë mosbesim mbi ta, të distancuarit prej tyre po sikur qofshin ata vëllezërit e tij nga gjaku ose fëmijët e tij. Për Allahun, përmbajuni themelit të fesë suaj që të takoheni me Sunduesin tuaj duke mos i përshkruar atij shokë në adhurim. O Allah, na merr shpirtin si musliman në Islam dhe na bashko me të mirët."⁴⁹

⁴⁶ Mexhmuatu resail vel mesail nexhdijje, V. 4/33-34

⁴⁷ Ed Durerus- Senijjeh, V. 10/53

⁴⁸ Ed Durerus- Senijjeh, V. 10/55-65

⁴⁹ Ed Durerus- Senijjeh, V. 2/119-120

Sheikh Muhammed Ibn Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

"Dije se njeriu nuk mundet të jetë besimtarë në Allahun e Lartësuar, nëse nuk e mohon Taghutin. Argument për këtë janë fjalët e Allahut të Lartësuar: **"Kushdo që mohon Taghutin (çdo gjë tjetër që adhurohet përveç ose krahas Allahut) dhe beson në Allahun, atëherë ai është kapur për mbajtësin më të sigurt që nuk thyhet kurrë"**. Fjala '*rushd*' e cila përmendet në këtë ajet do të thotë feja me të cilën është ardhur Muhammedi ﷺ, e fjala '*ghaj*' (devijim) është feja e Ebu Xhehlit. Fjalët '*urvetul-wuthka*' mbajtësin më të sigurt që nuk thyhet kurrë është dëshmia 'La ilahe il-la Allah' (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*) e cila përbëhet nga pohimi (pranimi) dhe mohomi (negacioni). I mohon të gjitha ibadetet dikujt tjetër pos Allahut të Lartësuar dhe pranon që i vetmi që meriton të adhurohet është Allahu i Lartësuar."⁵⁰

Nuk ka dyshim se kushtë për hyrjen në Islam është kufër në çdo Taghut (çdo gjë tjetër që adhurohet përveç ose krahas Allahut) dhe Iman në Allahun e Lartësuar. Edhe nëse ai *Taghut* veten e konsideron *musliman*, ai duhet të mohohet patjetër. Nuk bëhet një individ muvahhid vetëm nëse bënë ibadet Allahut, por nuk e mohon taghutin. Nga '**La ilahe**' kuptohet se duhen mohuar të gjitha tavaghitët dhe ata që i adhurojnë ata. Ai i cili nuk i mohon ata që i bëjnë ibadet taghutit, nuk konsiderohen muvahhid edhe nëse e shqiptojnë shehadetin dhe i kryen disa ibadete.

Është pyetur Sheikh Abdullah b. Abdulatif (Allahu e mëshiroftë):

"...për atë i cili nuk e shpallë kafir shtetin (turk) dhe i ndërsen ata kundra muslimanëve, duke zgjedh vilajetin (pushtetin) e tyre dhe se xhihadi me ta (ndihmesa ndaj tyre) është e domosdoshme. Dhe për personin e dytë i cili nuk mendon ashtu, përkundrazi shteti dhe ata që i ndërsejnë janë zullumqarë dhe prej tyre nuk është e lejuar vetëm se ajo çka është e lejuar prej zullumqarëve dhe plaçka e marrë nga beduinët është haram?

Sheikhu është përgjigjë:

"Kush nuk e din kufrin e shtetit dhe nuk bënë dallimin mes tyre dhe zullumqarëve mes muslimanëve - nuk e ka kuptuar domethënien e 'La ilahe il-la Allah' (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*) Nëse gjatë kësaj beson se ai është **shtet musliman** - atëherë kjo është e keqe edhe më e madhe. Dhe kjo është dyshim mbi kufrin e atij që ka bërë mosbesim në Allahun dhe i cili i ka bërë shirk Atij. Nëse edhe i ndërsen dhe u ndihmon kundër muslimanëve me çkado qoftë lloj ndihme - pa dyshim se kjo është rid'et i hapur (felëshim)".⁵¹

⁵⁰ Mexhmuat Teuhid, f.15

⁵¹ Fetvat e ulemave të Nexhdit, V. 3/64

Konkluzion:

Nga këto fetva kuptuam se, ai i cili e mohon taghutin dhe ata që e adhurojnë atë (mushrikët), të tillët janë muvahhidunë. Muvahhidët kanë dashuri për pjestarët e Islamit, kanë dashuri dhe urrejtje vetëm për hirë të Allahut, dhe luftojnë për çështjen e Allahut. Ndërsa, ata që nuk e mohojnë taghutin por që kanë dashuri për të (wala'), luftojnë për të (marrin pjesë në polici, ushtri, shërbime sekrete...) E mbrojnë në forma të ndryshme (me libra dhe fetva), i kundërvihen muslimanëve që e shpallin taghutin si pabesimtar, tërë jetën janë në shërbimin e taghutit etj. Nuk ka dyshim se njerëz të tillë e adhurojnë taghutin dhe nuk janë musliman edhe nëse pretendojnë të kundërtën. Namazi, zekati, haxhi, sadakaja dhe ibadetet tjera asgjë nuk kanë për t'ju ndihmuar, sepse njerëz të tillë janë robërit të taghutit.

Thotë Allahu i Lartësuar në Kur'an:

الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا

“Ata që besojnë, (ata) luftojnë për Çështjen e Allahut, ndërsa ata që nuk besojnë, (këta) luftojnë për Çështjen e Taghutit (të Shejtanit) . Kështu pra luftoni kundër shokëve të shejtanit. vërtetë që komploti i shejtanit është gjithnjë shumë i dobët.” (An Nisa': 76)

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيحًا مِّنَ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ بِالْجَبْتِ وَالطَّاغُوتِ وَيَقُولُونَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا هَؤُلَاءِ أَهْدَىٰ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا سَبِيلًا

“A nuk i sheh ata të cilëve u qe dhënë pjesë nga Libri? Ata besojnë në Xhibt dhe Taghut (çdo gjë e adhuruar përveç Allahut, kushdo qoftë e çfarëdo qoftë) dhe u thonë jobesimtarëve se ata janë në rrugë më të drejtë se sa ata që kanë besuar Udhën (Islamin).” (An Nisa': 51)

وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ أَن يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فَبَشِّرْ عِبَادِ
الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمُ اللَّهُ وَأُولَٰئِكَ هُمُ أُولُوا الْأَلْبَابِ

“Ata që i shmangen e i largohen Taghutit (zotave, idhujve e perëndive të rreme) duke mos i adhuruar ato dhe që i kthehen Allahut me pendim, mu për këta janë përgëzimet e mëdha. Shpallu pra lajmin e gëzuar robëve të Mi, - Të cilët dëgjojnë Fjalën (La ilahe il-la Allah - askush nuk ka të drejtë, nuk meriton e nuk duhet adhuruar përveç Allahut) dhe ndjekin më të lartën prej saj; mu këta janë ata të cilët i ka udhëzuar Allahu, mu këta janë njerëzit e brumosur me mendje të shëndoshë.” (Ez Zumer: 17-18)

Thotë Sulejman b. Abdullah:

“Kush nuk e njih domethënien e ‘*La ilahe il-la Allah*’ (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*) nuk punon me kushtet e Teuhidit, nuk e mohon shirkun dhe nuk e mohon taghutin, atëherë sipas ixhmasë së këtij personi këto fjalë nuk i bëjnë dobi nëse vetëm i shqipton me gjuhë...”⁵²

⁵² Tejsirul Azizil Hamid, f. 53

5.) Çka kanë thënë ulemat e Teuhidit për ata individë që e shqiptojnë shehadetin, por nuk e kuptojnë domethënjen e shehadetit? (Me përgjigje në shubuhate)

Thotë Allahu i Lartësuar:

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

“Dije se nuk meriton me të drejtë të adhurohet askush përveç Allahut” (Muhammed: 19)

شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُوا الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

“Allahu dëshmon se La Ilahe il-la Huve (nuk ka të adhuruar tjetër më të drejtë përveç Atij); (dëshmojnë) edhe melekët, edhe ata që kanë mendje e që dijnë; Ai e mban Krijimin e Tij në Drejtësi të plotë. La Ilahe il-la Huve (askush nuk ka të drejtë, nuk meriton e nuk duhet të adhurohet përveç Atij), i Gjithëfuqishmi, më i Urti Gjithëgjykues.” (Al Imran: 18)

Hadithi i parë:

Shënon Imam Muslim në ‘Sahihun’ e tij që Ebu Hurejre ؓ i ka tregu Seid bin Musejeb ؓ që Muhammedi ﷺ ka thënë: “Jam i urdhëruar që ti lufoj njerëzit deri sa thonë “La ilaha il-la Allah”, ai që thotë “La ilaha il-la Allah” e ka të mbrojtur pasurinë dhe jetën e tij, me përjashtim kur janë në pyetje të drejtat (sipas sheriatit), e llogarin do ta jep para Allahu të Lartësuar.”

Hadithi i dytë:

Transmeton Ebu Hurejra që Muhammedi ﷺ ka thënë: “Jam i urdhëruar që ti luftoj njerëzit deri sa të dëshmojnë se nuk ka Zot pos Allahut (që meriton të adhurohet me të drejtë), të më besojnë mua dhe asaj me të cilën kam ardhur. Nëse e bëjnë këtë e kanë të mbrojtur jetën dhe pasurin e tyre, me përjashtim kur janë në pyetje drejta (sipas sheriatit), e llogarin do ta jep para Allahut të Lartësuar.”

Hadithi i tretë:

Transmetohet nga Abdullah ibn Omer që Muhammedi ﷺ ka thënë: “Jam i urdhëruar që ti luftoj njerëzit deri sa të dëshmojnë “La ilaha il-la Allah”, ta falin namazin dhe e japin zekatin. Nëse e bëjnë këtë, e kanë të mbrojtur jetën dhe pasurin e tyre përpos nëse është në pyetje e drejta (sipas sheriatit), e llogarin do ta jep para Allahut të Lartësuar.”

Hadithi i katërt:

Transmetohet nga Ebu Malik nga baba i tij që ka thënë: “E kam ndëgjuar Muhammedin ﷺ që ka thënë: “Ai që thotë “La ilaha il-la Allah dhe mohon (bënë kufr) në gjithçka që adhurohet pos Allahut (d.m.th: e mohon taghutin), e ka të mbrojtur jetën dhe pasurin, e llogarin do ta japin para Allahut të Lartësuar.”⁵³

Sheikhul-Islam Ahmed Ibn Tejmijje (Allahu e mëshiroftë) thotë se dëshmia e ka si kusht 'dijenin' (Ilm) dhe sinqeritetin (ikhlas). Shehadeti nuk është i pranuar pa këto kushte.⁵⁴

Ka thënë autori i librit Fet'hul Mexhid:

“Kush thotë ‘La illahe il-la Allah; do’t thotë: Kush e shqipton duke e ditur kuptimi e kësaj dëshmie dhe duke punuar sipas udhëzimeve të tij, të mbrendëshme dhe të jashtme. Dijenia është kusht për validitetin e shehadetit, ashtu siç thot Allahu i Lartësuar:

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

“Dije se nuk meriton me të drejtë të adhurohet askush përveç Allahut” (Muhammed: 19)

Sa i përketë vetëm shqiptimit të shehadetit pa ia ditur kuptimin dhe pa punuar sipas kushteve të tij, siç janë lënia e shirkut dhe ibadet sinqerisht vetëm Allahut të Lartësuar me fjalë dhe vepra, pa tërë këto kushte nuk pranohet dëshmia sipas ixhmas.”

Thotë Sheikh Muhammed duke e komentuar hadithin:

“Ai që thotë “La ilaha il-la Allah dhe mohon (bënë kufr) në gjithçka që adhurohet pos Allahut (d.m.th: e mohon taghutin), e ka të mbrojtur jetën dhe pasurin, e llogarin do ta jep para Allahut të Lartësuar.” thotë: “Ky hadith është më i rëndësishmi rreth shpjegimit të ‘La ilahe il-la Allah’ (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!) Na bëhet e kuartë, se vetëm shqiptimi i shehadetit duke e adhuruar vetëm Allahun e Lartësuar nuk mjafton, për të qenë të mbrojtur jeta dhe pasuria, por duhet edhe të mohohet çdo gjë që adhurohet pos Allahut të Lartësuar! E nëse ky ndalet dhe dyshon, atëherë pasuria dhe jeta e tij nuk janë të mbrojtur. Kjo është ndër meselet më të rëndësishme dhe më të mëdhaja e cila njëkohësisht i ka argumentet të kuarta për ata që mendojnë ndryshe.”

⁵³ Sahih Muslim me komentimin nga Imam Neveviu.

⁵⁴ Mexhmu'ul-Fetava, V. 14/187

Abdur-Rahman b. Hasan thotë për të njejtin hadith në librin Fet'hul Mexhid:

“Nga ky hadith kuptojmë që Muhammedi ﷺ mbrojtjen e pasuris dhe të jetës e ka lidhë për dy gjëra.

1.) E para është dëshmia 'La ilahe il-la Allah' (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*) duke e ditur kuptimin dhe patur sinjeritet, ashtu siç kuptohet nga hadithet e shumta.

2.) E dyta është që të mohon të gjitha tavaghitët që adhurohen krahas Allahut të Lartësuar. Pra, nuk mjafton vetëm shqiptimi si formalitet pa e ditur kuptimin, por duhet të punohet sipas udhëzimeve të dëshmisë.”

وَلَيْن سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ

“Dhe nëse i pyet ata se kush i ka krijuar, patjetër që do të përgjigjen: “Allahu.” Si atëherë janë larguar (nga të adhuruarit Allahun i Cili i ka krijuar ata)?”
(Ez Zukhruf: 87)

Sheikh Sulejman b. Abdullah (Allahu e mëshiroftë) thotë:

“Kush i bënë ndonjë ibadet dikujt tjetër pos Allahut të Lartësuar, ai konsiderohet mushrik edhe nëse e shqipton shehadetin. Sepse ai nuk punon sipas asaj fjale (dëshmisë).”⁵⁵

Sheikh Abdur-Rahman b. Hasen (Allahu e mëshiroftë) ka thënë gjithashtu:

“Selefi dhe khalefi (gjeneratat e para dhe të mëvonshme), prej sahabëve, tabi'inëve, imamëve dhe prej të gjithë pasuesve të sunnetit janë pajtuar dhe kanë rënë në ujdi (ixhma) se njeriu nuk bëhet musliman derisa nuk e len shirkun e madhë, derisa nuk distancohet nga ai dhe vepruesit e tij, pastaj ti urren dhe haptazi ta tregon armiqësin ndaj atij dhe ithtarëve të tij, sipas mundësis së tij, derisa nuk bëhet i singertë me veprat e tij ndaj Allahut të Lartësuar, ashtu siç ka ardhur në hadithin e Muadhit ﷺ që transmetohet në dy sahihet: “E drejta e Allahut ndaj robërve të Tij është që ta adhurojnë Atë, dhe të mos i bëjnë shokë në asnjë mënyrë.”⁵⁶

⁵⁵ Tejsirul Azizil Hamid.

⁵⁶ Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 11/545-546

Ka thënë dijetari Abdur-Rahman b. Hasen (Allahu e mëshiroftë):

“Askujt nuk i vlen Islami derisa mos ta njohin dhe ta dijnë se çdo të thotë kjo fjalë (fjala e Teuhidit-njeshmërisë së Allahut). Fjala e Teuhidit është ta mohosh çdo shirk në Ibadet dhe të distancohesh nga ai shirk dhe nga ata që e bëjnë dhe t'i urresh ata, dhe t'ia drejtosh vetëm Allahut ibadetin me sinjeritet duke mos i bërë Atij shirk dhe duke shprehur dashuri për pjestarët e Islamit.”⁵⁷

Sheikh Hammad b. Atik (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

“Themeli i dinit (Aslu-Din) i të gjithë profetëve është që ta praktikosh Teuhidin, të kesh dashuri për të dhe pjestarët e tij, të miqësohesh me ta (wala), ta lëshosh shirkun, ti konsiderosh pabesimtar vepruesit e shirkut të madhë, të kesh armiqësi kundër tyre (bara, mu'adat).

Thotë Allahu i Lartësuar:

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَاءُ مِنْكُمْ وَمِمَّنْ تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحْدَهُ

“Me të vërtetë që ka qenë një shembull të shkëlqyer për ju tek Ibrahimimi dhe tek ata që ishin me të, kur i thanë popullit të tyre: “vërtetë që ne jemi të lirë prej jush dhe prej gjithçka që ju adhuronin në vend të Allahut; ne ju kemi hedhur poshtë ju dhe ndërmjet nesh dhe jush ka filluar armiqësi dhe urrejtje përgjithnjë, derisa të besoni në Allahun Një të Vetëm...”

(El Muntahineh: 4)⁵⁸

Sheikh Abdur-Rahman B. Hasan (Allahu e mëshiroftë) thotë:

"Askush nuk do ta ketë besimin e vlefshëm përderisa nuk e kupton domethënien e kësaj fjale të Teuhidit, duke filluar nga përgënjeshtrimi i shirkut në ibadet, largimi nga ata të cilët e bëjnë, deri te shfaqja e armiqësisë ndaj atyre që e veprojnë. Dhe në anën tjetër është sinjeriteti në nënshtimin ndaj Allahut i cili nuk ka shokë, dhe dashuri ndaj tjerëve në këtë lëmi...”

Sheikh Muhammed ibn Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

“Nëse robi e adhuron Allahun ditë e natë, e pastaj i bënë dua Pejgamberit apo ndonjë ewlijas te varri, me këtë vepër vetës i ka marrë 2 zota dhe nuk ka dëshmu 'La ilahe il-la Allah'... (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!)

⁵⁷ Mexhmu'u Er-Resail vel Mesail, V. 5/547

⁵⁸ Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 7/199

Pastaj nëse robi i therrë mijëra kurban për Allahun e Lartësuar, e pastaj therrë vetëm një kurban për dikë tjetër pos Tij, atëherë ai bëhet mushrik dhe nuk ka dëshmu 'La ilahe il-la Allah' (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!)... Këto gjëra sot janë të përhapura shumë, përpos disa persona që edhe përmenden në hadithin (Ghuraba). Rreth kësaj mesele pajtohen të gjitha ulemat e njohura e të gjithë medh'hebeve..."⁵⁹

Sheikh Sulejman b. Abdullah (Allahu e mëshiroftë) thotë:

"Kush nuk e njeh domethënien e fjalës 'La ilaha il-la Allah' (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!) dhe nuk vepron me kushtet e kësaj, nuk i lëshon (nuk largohet nga) veprat e shirkut dhe nuk bënë kufr në Taghut, atij nuk do ti mjafojnë këto fjalë (La ilaha il-la Allah) (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!) , këtu ka ixhma (koncenzus) te dijetarët..."⁶⁰

Sheikhu pastaj vazhdon në faqen 60, duke thënë:

"Kur një pabesimtar e shqipton shehadetin, por nuk e din kuptimin e fjalës 'Ilah' ose 'Resulullah', ose falet, agjëron dhe e kryen haxhin por nuk e din domethënien e këtyre veprave, ose i bënë këto gjëra vetëm sepse i ka pa njerëzit duke i bërë, atëherë asnjë dijetarë nuk e konsideron këtë individ musliman, **edhe nëse nuk ka vepruar shirk**."

Dijetarët kanë dhënë fetva për njerëz të tillë të cilët gjinden në librin 'Ed-Durer Es-Samin fi Sharh'hul murshid al muin'. Personi i cili e shpjegon këtë libër, pasi e cek fetvan thotë: "Kjo fetva e dijetarëve është unik, e kjo dhe shumë e drejtë. Asnjë dijetarë nuk mundet me thënë diçka kundër. Në këtë mesele nuk ka mospajtim..."⁶¹

Abdul'latif Ibn Al Hafidh (Allahu e mëshiroftë) duke e transmetuar ixhmanë se:

"Ai që bën shirk, nuk ka hy në Islam, edhe nëse e shqipton shehadetin..."⁶²

Sheikh Muhammed b. Ibrahim në komentin e "Keshfush-shubuhat" në faqën 101 thotë:

"Nuk ka dallim ndërmjet atij që ka kufr inati dhe atij që ka kufr mosdije. Sepse, në kufr hyjnë edhe kufri i inatit dhe kufri i mosdijes. Dhe nuk është prej kushteve të vendosjes së argumentit mbi kafirin që ai ta kupton atë (kufrin). Përkundrazi, mbi atë që vendoset argumeti në mënyrë që e kuptojnë personat sikur ky ai është kafir, njëjtë e kupton ose nuk e kupton këtë. Nëse të kuptuarit vendoset si kusht - atëherë kufri do ti

⁵⁹ Er-Risale ishrun, f. 166-167

⁶⁰ Tejsir al Aziz al Hamid, f. 53

⁶¹ Tejsir al Aziz al Hamid, f. 60

⁶² Al Minhaxh, f. 10 dhe fetvat e ulemasë të Nexhdit, V. 3/93

kapë vetëm një lloj të njerëzve dhe ky është kufri i refuzimit (mohimit, që pohon me zemër kurse mohom me veprat e jashtme). Përkundrazi, kufri kapë shumë lloje të ndryshme, ku hyjnë edhe kufri i mosdënisë dhe llojet e tjera.”

Imam Shevkani (Allahu e mëshiroftë) thotë:

“Vetëm shqiptimi i shehadetit pa e njohur domethënien e tij dhe pa punuar sipas udhëzimeve të tij (parimeve të tij) nuk është Islami i pranuar. Nëse dikush në kohën e xhahiljetit e shqipton shehadetin pastaj vazhdon me adhurimin e idhujve, ai nuk ka hyrë në Islam.”

Pastaj vazhdon Sheikhu:

“Padyshim, secili që e shqipton *“La ilahe il-la Allah”* (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!) dhe veprat e tij nuk e tregojnë të kundërtën (d.m.th nuk shihet nga ai shirku apo kufri), atij i ipet hukmi muslim. Derisa e përmbush kushtin siç ceket në hadithin: *“Jam i udhëruar ti luftojë njerëzit derisa të dëshmojnë **“La ilahe il-la Allah”** (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!)* Pra, ai që e ka nijetin për me hy në Islam, dhe i thotë muslimanëve të cilët dojnë ta vrasin se ai e pranon Islamin, atëherë nga jashtë duhet të gjykohet mbi të si *‘musliman’*. Muhammed ﷺ e fajësoj Usamah bin Zejdin رضي الله عنه, sepse nuk i ka kushtuar rëndësi kësaj. **Por**, ai që e shqipton këtë, dhe pastaj bënë vepra që janë në **kundërshtim me Teuhidin**, si për shembull besimi që ai mundet të përfitojë nga njerëzit të vdekur apo që fatkeqësit vijnë nga të vdekurit (besimi se të vdekurit bëjnë dëm apo të ngjajshme), me këtë ai dëshmon se ato fjalë që i ka thënë në fillim me gjuhë (La ilahe il-la Allah) (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!) Janë në kundërshtim me besimin e tij. Një person i tillë nuk është musliman, pa kurrfarë dyshimi. Sepse për me hy në Islam nuk mjafton vetëm shqiptimi i shehadetit duke bërë njëkohësisht vepra që e anulojnë Teuhidin... Nëse do të ishte ashtu, që vetëm shqiptimi mjafton, atëherë edhe për Jehudët të cilët thonë: *“Uzejri është biri i Allahut”*, ose për krishterët të cilët thonë: *“Isa është biri i Allahut”* ose për munafikët do të ishte e mjaftueshme vetëm shqiptimi i *‘La ilahe il-la Allah’*... Sepse të gjithë këto grupe që përmenden këtu e shqiptojnë *‘La ilahe il-la Allah’* (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!) me gjuhë...⁶³

Sulejman b. Abdullah (Allahu e mëshiroftë) thotë:

“Dije se të gjithë dijetarët Islam janë të pajtimit se kush ia kushton dikujt tjetër pos Allahut ndonjë dua apo kërkesë ai është mushrik, edhe nëse thotë **LA ILAHE IL-LA ALLAH, MUHAMEDUN RESULULLAH**, edhe nëse agjëron. Sepse Islami e ka kushtëzuar përmes fjalës **LA ILAHE IL-LA ALLAH, MUHAMEDUN RESULULLAH** që mos të adhurohet askush tjetër pos Allahut. E kush e shqipton shehadetin dhe ia drejton ibadetin dikujt tjetër pos Allahut ai nuk e ka realizuar këtë dëshmi. Kështu

⁶³ Ed-dur Nedid fi Ikhlâs Kelimetut-Teuhid, f. 40-42

është shembulli i Jehudëve, të cilët thonë se nuk ka zot tjetër, mirëpo ata i bëjnë rival Allahut të Madhëruar. Andaj, vetëm të shqiptohet kjo fjalë me gjuhë, pa vepruar parimet e kësaj fjale e as besuar në bazat e saja, nuk mjafton për të qenë një përsone pjestar i Islamit. **Ky është mendimi i të gjithë dijetarëve.**"⁶⁴

Pastaj thotë Sulejman b. Abdullah:

"Kush nuk e njeh domethënien e 'La ilahe il-la Allah' (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*) nuk punon me kushtet e Teuhidit, nuk e mohon shirkun dhe nuk e mohon taghutin, atëherë sipas ixhmasë së këtij personi këto fjalë nuk i bëjnë dobi nëse vetëm i shqipton me gjuhë..."⁶⁵

Sheikh Abdur-Rahman b. Hasan (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

"Ai që bënë shirk e lëshon Teuhidin sepse shirku dhe Teuhidi janë dy gjëra që nuk bëjnë bashkë. Njëra e anulon tjetrën."⁶⁶

Të gjitha këto thënie të dijetarëve të Teuhidit janë shumë të kjarta. Njeriu i cili ka ra në shirk të madhë, asesi nuk mundet me qenë musliman (muvahhid/hanif), sepse Teuhidi dhe shirku janë dy gjëra që nuk munden me egzistim në të njëjtën kohë tek njeriu. Ai që bënë ndonjë vepër të shirkut të madhë, atij i ipet emri mushrik dhe rreth kësaj nuk ka kurrfarë mosmarrëveshje te muslimanët. Të gjithë nga Ehlu Kiblah pajtohen rreth kësaj.

Disa njerëz i marrin ca citate nga Ibn Tejmijje, dhe kështu mundohen disi ti arsyetojnë mushrikët. Kjo është e kotë, sepse ata jo vetëm që gënjejnë mbi Ibn Tejmijje, por njëkohësisht me këtë akide që e kanë, dalin nga Islami. Do ta shohim tash se si i ka komentuar Abu Batin Abdullah ibn Abdur-Rahman fetvat e Ibn Tejmijje. (Këtë përgjigje Abu Batin e ka dhënë në kohën e tij kur janë parqitur disa sekte sufiste të cilët me citatet e Ibn Tejmijje dëshironin ti arsyetojnë mushrikët.)

Thotë Sheikh Abu Batin Abdullah b. Abdur-Rahman (Allahu e mëshiroftë) në komentin e fjalëve të Ibn Tejmijjes:

"Sa i përket fjalëve të sheikhut (Ibn Tejmijje, Allahu e mëshiroftë), se Ibn Tejmijje mendon se kush bënë vepër të shirkut nuk lejohet të deklarohet mushrik apo kafir para se t'ia shpjegojmë (Ikametul-huxh'xhe), atëherë sheikhu këto fjalë nuk i ka thënë sa i përket shirkut të madhë; ibadet dikujt tjetër pos Allahut të Lartësuar apo veprave tjera të kufrit të madhë. Ai vetëm i ka thënë këto fjalë në lidhje me gjëra më pak të njohura, ashtu siç kemi cek nga fjalët e tij: *"Kjo vlen vetëm për çështjet më pak të kjarta..."*"⁶⁷

⁶⁴ Tejsirul Azizil Hamid, f. 154-155

⁶⁵ Tejsirul Azizil Hamid, f. 53

⁶⁶ Minhaxh f. 12

⁶⁷ Ed Durerus- Senijeh, V. 10/228-390

Keni parasysh këtu, se si e shpjegon Abu Batin akiden dhe menhexhin e Ibn Tejmijes. Disa injorant të humbur i marrin citate nga Sheikhu (Allahu e mëshiroftë) ku flet për gabimet në akide të grupeve të ndryshme dhe kështu mendojnë se ai i arsyton edhe mushrikët. Shpifjet dhe keqëkuptimet të tyre nuk kanë fund! Sheikhu këto fjalë nuk i ka thënë sa i përket atyre që bëjnë Shirk të madhë, sepse Shirku e shkatron themelin e dinit Islam 'La ilahe il-la Allah' (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut të Lartësuar*).

Sheikh Hamad b. Atik (Allahu e mëshiroftë) gjatë komentimit të fjalëve të Ibn Tejmijes e ka thënë të njëjtën.⁶⁸

Pastaj thotë Sheikh Abu Batin Abdullah ibn Abdur-Rahman (Allahu e mëshiroftë):

"Fjalët e Tekijjud-din (Sheikhul Islam Ibn Tejmije): *"Tekfiri dhe vrasja janë të lidhur (bashkohen) me ardhjen e argumentit..."*; tregon në dy gjëra, pra tekfiri dhe vrasja nuk janë të lidhur me kuptimin e argumenteve pa ndalesë, por gjat ardhjes së argumentit bashkohen.

Pra, kuptimi i argumentit është tjetër, kurse ardhja e argumentit është tjetër gjë. Sepse nëse gjyqi lidhet me të kuptuarit e argumenteve - atëherë nuk guxojmë ti bëjmë tekfir dhe nuk guxojmë ta mbytim asnjërin, përveç atë që e dimë se është inatxhi, dhe kjo është padyshim jo e drejtë.

Përkundrazi, fjalët e tija të fundit tregojnë se ai kuptimin e argumenteve (fehmul huxh'xhe) e merr parasysh vetëm në çështjet që shumica e njerëzve i kanë të pa njohur, në të cilët nuk ka atë që mohon Teuhidin ose shpalljen, sikurse që është mosdija e disa attributeve.

Përsa i përket çështjeve që mohojnë Teuhidin dhe shpalljen - ai (sheikhul Islam, Allahu e mëshiroftë) në shumë vende kuartë e ka theksuar mosbesimin e vepruesve dhe vrasjen e tyre, mbas kërkesës që ata të pendohen (istitabe) **dhe nuk i ka arsyturar nga padituria.**

Kurse ne e dijmë se shkaku i tyre që kanë rënë në ato çështje (shirk) - është nga padituria dhe mosdija e çështjeve në thelb (brendësin). Sepse nëse ata do ti dijnë se ajo është kufr që të nxjerrë nga feja- kurr nuk do ti vepronin." (Mbaron citati)

Edhe nga ky shpjegim na bëhet e kuartë, se akida dhe menhexhi i Ibn Tejmijes është i pastër nga shpifjet, akuzimet dhe keqkuptimet nga grupe të ndryshme të kufrit.

⁶⁸ Ed Durerus- Senijeh, V. 10/433

Abu Batin e shpjegon një citat tjetër nga Ibn Tejmijje (Allahu e mëshiroftë):

“Çdokush (secili) që bënë ndonjë vepër që është shirk, patjetër është mushrik. Ne e thërrasim të pendohet. Nëse nuk pendohet, atëherë vritet. Ibn Tejmijje na shpjegon në shumë vende, se ai i cili bënë shirk, ai është mushrik, dhe këtu ka Ixhma (koncenzus) te dijetarët. Kur Ibn Tejmijje ka folur për mushrikët, nuk ka bërë dallim mes atyre që bëjnë shirk me padije, dhe me dije. Këtu ka ixhma tek muslimanët.

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا

“Padyshim që Allahu nuk falë t’i vëhen Atij shokë në adhurim, por Ai falë përveç kësaj. Dhe kushdo që i vë shokë Allahut në adhurim, vërtetë ai ka shpifur një gjynah të tmerrshëm.”
(En-Nisa: 48)

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا

“Sigurisht që Allahu nuk e falë (gjynahun e) të vënit shokë Atij në adhurim, por Ai i falë kujtdo që Ai dëshiron gjynahe të tjera përveç këtij. Dhe kushdo që i vë shokë në adhurim Allahut, vërtetë ai ka humbur rrugën tepër larg.” (En-Nisa': 116)

إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ
وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ

“...Nuk ka dyshim se kushdo që i vë shokë në adhurim Allahut, atëherë Allahu e ka bërë haram (të ndaluar) Xhennetin për të dhe vendbanimi i tij do të jetë Zjarri. Dhe për Dhalimunët (mosbesimtarët, keqëbërësit e mizorët) nuk do të ketë asnjë ndihmues.” (El Maideh: 72)

Kush thotë për këto ajete, se këto vlejnë vetëm për ata që e bëjnë shirkun me dije (d.m.th që bëjnë shirk të madhë me dije), dhe i arsyton ata që e bëjnë nga mosdija (d.m.th i arsyton ata që bëjnë shirk të madhë nga mosdija duke i quajtur musliman), atëherë ai person ka zgjedhur një rrugë tjetër, dhe ai nuk është në atë rrugë në të cilën janë muslimanët. Kur ulemat e kanë dhënë gjykimin rreth atyre që bëjnë shirk dhe bëhen murteda, asnjëher dhe në asnjë rast nuk i kanë arsyetuar ata persona nga mosdija, kjo është e kjart. Elhamdulil-lah.”⁶⁹

⁶⁹ Al Intisar li Hizb il Muvahhidin. Abu Batin, Al Shaikh Abdullah ibn Abdur-Rahman, f. 27 Aqidat ul Muvahhidin war-red alad-Dul’al wal Mubtedeîn.

Këto shpjegime tregojnë shumë kjart akiden e Ibn Tejmije dhe akiden e ulemave të Nexhdit. Njëkohësisht, kjo është akideja e gjithë muslimanëve... Thotë sheikhu këtu: "...Atëherë ai person ka zgjedhur një rrugë tjetër, dhe ai nuk është në atë rrugë në të cilën janë muslimanët..." Këtu hyjnë edhe të gjithë grupet që janë nga Ehlu Bidah, por që ende janë nga Ehlu Kiblah.

Ibn Haxhar (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

"Midis muslimanëve ka prej atyre që dalin nga Islami pa pasur dëshirë (kasd) dhe pa e zgjedhur një fe tjetër pos Islamit."⁷⁰

Thotë Ibn Tejmije (Allahu e mëshiroftë):

"Në përgjithësi, kushdo që e vepron ose e thotë një fjalë të kufrit, me atë vepër bëhet kafir, edhe nëse nuk e ka patur nijet që të bëhet kafir, sepse askush nuk dëshiron që të bëhet mosbesimtar, përveç atij kujt ia dëshiron Allahu që të jetë kafir."⁷¹

Thotë Sheikhu i ndëruar Abu Batin Abdullah ibn Abdur-Rahman (Allahu e mëshiroftë):

"Dijetarët e të gjithë shkollave juridike (medh'hebeve), kanë cekur shumë gjëra të cilat nuk mundet që ti numërojmë që janë nga fjalët, veprat dhe bindjet, vepruesit e të cilëve bëhen mosbesimtar (kafira), dhe këtë nuk e kanë kufizuar vetëm në inatxhin. Për atë shkak, secili që thotë se vepruesi i kufrit mundet të arsyetohet me t'evil (keqkuptim), ixhtihad (ai që përpiqet të gjenë ndonjë rregull sheriatik dhe pastaj gabon), pasim qorrazi (taklid) ose nga mosdituria (injoranca, xhehli) - ju ka kundërvu Librit, Sunnetit dhe ixhmasë, pa kurrfarë dyshimi.

Ai që thotë kështu, duhet domosdo ta shkatëron këtë themel të gabuar. Sepse nëse deri në fund i përmbahet këtij qëndrimi- pa dyshim do të bëhet mosbesimtar (do ta humb emrin ose statusin si musliman dhe e merr emrin kafir, që pastaj kjo në veti tërëjek edhe dënimin), kjo i ngjanë sikur atij që dyshon në shpalljen e Muhammedit ﷺ."

...pastaj vazhdon sheikhu dhe thotë:

"Nëse vepruesi i shirkut të madhë arsyetohet me padituri (injorancë, xhehl) atëherë kush mbetet që të thotë se nuk ka arsyetim?

⁷⁰ Fet'hul Bari, V. 12/373

⁷¹ Es-Sarimul Meslul, f.177-178

Simbas këtij pohimi del se Allahu mbi asnjërin nuk ka argument përveç mbi inatxhinë. Thënësi i këtij pohimi nuk do të jetë në gjendje ti përmbahet këtij themeli. Përkundrazi, ai domosdo do të bie në kundërshtime. Sepse nuk guxon të përmbahet mbi tekfirin e atij që dyshon në shpalljen e Muhammedit ﷺ ose që dyshon në ringjalljen ose në sendet tjera nga themeli i fesë (Aslu Dini).

Kurse ai që dyshonë është i paditur, injorant... - deri te fjalët -...prej kësaj rezulton se nuk guxojmë ti bëjmë tekfir të paditurit nga çifutët, krishterët dhe ata që i bëjnë sexhde Diellit, Hënës dhe statujave, përshkak të paditurisë (injurancës, xhehlit), as ata që i ka djegur Ali Ibn Ebi Talib ؑ, sepse jemi të bindur se ata kanë qenë të paditur. Kurse të gjithë muslimanët janë pajtuar se pabesimtar është ai i cili nuk bënë tekfir mbi Çifutët, Krishterët ose dyshon në mosbesimin e tyre, kurse ne jemi të bindur se shumica e tyre janë të paditur.”⁷²

Këtu Sheikhu thotë: “...shumë gjëra të cilat nuk mundet që ti numërojmë që janë nga fjalët, veprat dhe bindjet, vepruesit e të cilëve bëhen mosbesimtar (kafira).”

Disa prej këtyre gjërave janë: Të adhurohet dikush tjetër pos Allahut (shirku), mohimi i ringjalljes dhe ditës se gjykimit, tallja (fyerja) dhe urrejtja e Dinit Islam, të gjykuarit me ligje të shejtanit (taghutit) dhe bërja e ligjeve sipas nefsit, mohimi plotësisht i kaderit, pretendimi se njeriu e njeh ghajbin, magjia (sihri) etj...

Rreth këtyre nuk ka mospajtim te muslimanët (Ehlul-Kiblah) për këtë thotë sheikhu: “Për atë shkak, secili që thotë se vepruesi i kufrit mundet të arsyetohet... ju ka kundërvu Librit, Sunnetit dhe ixhmasë, pa kurrfarë dyshimi... Gjitha këto vepra të përmendura e prishin themelin e dinit Islam 'La ilahe il-la Allah' (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!) dhe askush prej muslimanëve nuk dyshon në këtë dhe nuk kanë arsyetuar në këto mesele.

Sheikh Abdullah b. Abdu-Rrahman Abu Batin (Allahu e mëshiroftë) thotë:

“Kadi Ijjad në veprën e tij Esh-Shifa thotë: “Prologu i fjalëve të cilat të çojnë në kufr. Deri te fjalja: Është e kurtë sa i përket kësaj pyetje se çdo qëndrim që mohon rububijetin ose njëshmërinë, ose adhurimin dikë tjetër përveç Allahut ose përskej Tij, patjetër është kufr. **Pastaj thotë:** Ata të cilët vepruan shirkun duke adhuruar idolet, ose ndonjë nga melekët, shejtanët, diellin, yjet dhe cilindo qoftë përskej Allahut prej mushrikëve arab, banorëve të Indisë, Sudanit dhe të tjerëve, derisa nuk tha: ose egziston krijues tjetër përskej Allahut, ose drejtues, e gjitha kjo të çon në kufr simbas koncenzusit të muslimanëve. Shiqo në meselen për koncenzusin e muslimanëve mbi kufrin e atij i cili adhuron tjetër përskej Allahut, prej melekëve dhe të tjerëve. Dhe kjo është sheshazi kurse Allahu më së miri e din, falënderimi i takon Allahut.

⁷² Ed Durerus- Senijeh, V. 12/69-74

Shumë janë tekste Kur'anore që flasin për këtë. Kurse ai i cili thotë: *"Kush thotë shehadetin, falet dhe agjëron, atë nuk guxon ta shpallish kafir, edhe pse adhuron dikë tjetër përkaj Allahut," i tilli është kafir. Ai i cili dyshon në Kufrin e tij poashtu është kafir, derisa nuk ka thënë: Në bazë të këtij qëndrimi ai e shpien në rrenë Allahun, të Dërguarin e tij dhe konceszusin e konfirmuar.*⁷³

Ulemat e Nexhdit kanë thënë:

"Çështja e dytë: Nga ajo që me veti tërheq domosdoshmërinë e xhihadi kundër atij i cili është përshkruar me të, është **mostekfiri i mushrikëve ose dyshimi në kufrin e tyre**, sepse kjo bie në çështjet të cilat e shkatërrojnë Islamin (La ilahe il-la Allah) (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*) Prej këtui, kush përshkruhet me këtë – bëhet kafir dhe gjaku i tij është hallall poashtu edhe pasuria e tij, kurse lufta ndaj tij është vaxhib, derisa nuk fillon që ti bënë **tekfir mushrikët**.

Argument për këtë janë fjalët e Muhammedit ﷺ i cili thotë: *"Kush thotë 'La ilahe il-la Allah' (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!) dhe pastaj bënë kufr mbi secilin që adhurohet përkaj Allahut - gjaku dhe pasuria e tij janë të mbrojtur."* Këtu mbrojtja e gjakut dhe pasurisë lidhen për dy gjëra:

E para: Thënja e fjalës La ilahe il-la Allah (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*).

E dyta: Të bërit kufr në gjithçka që adhurohet përkaj Allahut.

Pra nuk do të jetë gjaku dhe pasuria e një personi e mbrojtur derisa ky person nuk vjen me dy gjëra:

1. *E para:* Thënja e fjalës 'La ilahe il-la Allah' (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*) kurse me këtë obligohet domethënia e kësaj, e kursesi jo vetëm thënia e saj si frazë pa kuptim, kurse domethënia e saj është **Teuhidullah** me të gjitha llojet e ibadeteve.

2. *E dyta:* Të bërit kufr mbi çdo gjë që adhurohet përveç Allahut, me këtë dëshirohet të bërit **tekfir mbi mushrikët**, distancim nga ata dhe nga çdo vepër tjetër të cilën ata ia kushtojnë dikujt tjetër përkaj Allahut. Dhe prej këtui kush nuk i bënë **tekfir mushrikët e shtetit Turk** dhe adhuruesit e varreve, sikur janë edhe banorët e Mekkes dhe të tjerë që adhurojnë njerëz të mirë dhe që kanë devijuar nga Teuhidi i Allahut duke rënë në shirk dhe të cilët e kanë ndërruar sunnetin e të Dërguarit të Tij ﷺ me risia - **i këtill është kafir** sikur ata edhe pse e urren Dinin (fenë e tyre) kurse e **don Islamin dhe muslimanët**.⁷⁴

⁷³ Mexhmuatu resail wel mesail, V. 1/659-660

⁷⁴ Fetvat e ulemave të Nexhdit, V. 4/145-146

Sheikh Abdur-Rahman b. Hasan, mbasi që e ka përmendur ajetin 4 të sures Mumtehinah në komentin e risalës të gjyshit të tij Sheikh Muhammed, thotë:

“Ky ajet përmbledh në veti gjithë atë çka na ka treguar Sheikhu ynë (rahimehullah) prej nxitjes në Teuhid, mohimit të shirkut, dhe **tekfiri mbi atë i cili largohet duke bërë shirk** i cili e shkatërron atë, sepse kush bën shirk- është larguar nga Teuhidi (e ka lënë Teuhidin), sepse këto të dy janë dy të kundërta të cilat nuk mundet të bashkohen. Prej këtui, gjithmon kur lajmërohet shirku - largohet Teuhidi, kurse i Lartëmadhërishmi ka thënë për gjendjen e atyre që bëjnë shirk:

وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَا رَبَّهُ مُنِيبًا إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا خَوَّلَهُ نِعْمَةً مِّنْهُ نَسِيَ مَا كَانَ يَدْعُو إِلَيْهِ مِن قَبْلُ وَجَعَلَ
لِلَّهِ أُنْدَادًا لِّيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِهِ قُلْ تَمَتَّعْ بِكُفْرِكَ قَلِيلًا إِنَّكَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ

“Dhe kur njeriun e godet ndonjë e keqe, ai i lutet fort Zotit të tij duke iu kthyer Atij me pendim, por kur Ai i dhuron ndonjë mirësi atij nga Vetja e Tij, ai harron atë për të cilën ai thirri më parë dhe i vë shokë Allahut, me qëllim që të humbë të tjerë nga Udha e Tij. Thuaj: “Kënaquni e shijoni në qejfin tuaj për pak kohë; padyshim që ju jeni nga banorët e Zjarrit!”
(Ez Zumer: 8)

Allahu i Lartësuar e ka bërë tekfir (shpallë kafir) përshkak se ka marrë dikë të barabart me Allahun (nidd') si partner në ibadet, dhe kështu ajete ka të shumtë. Prej këtui ata kurr nuk do të jenë **muvaḥhidun** por vetëm se me negacionin e shirkut, **distancimi nga ai dhe tekfiri mbi atë i cili e vepron atë**.⁷⁵

Sheikh Abdur-Rahman b. Hasan (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

“Fukahat kanë përmendë rreth atyre murtedëve që bëjnë vepër të kufrit apo që flasin diçka që është kufr, se ata dalin nga dini edhe nëse dëshmojnë se nuk ka Zot tjetër pos Allahut që meriton të adhurohet, dhe Muhammedi është i dërguari i fundit; edhe nëse falen, agjërojnë apo japin zekat. Ai del nga dini nëse i bënë ato vepra apo i thotë ato fjalë, e këtui janë pajtuar të gjithë dijetarët.”⁷⁶

Thotë Allahu i Lartësuar:

وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ

“Dhe luftoi ata derisa të mos ketë më Fitneh (mosbesim, politeizëm) dhe feja e adhurimi të jetë plotësisht vetëm për Allahun.” (El Enfal: 39)

⁷⁵ Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 2/204

⁷⁶ Ed Durer Es- Senijeh, V. 214

وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ

“Dhe i luftoni ata derisa të mos ketë më Fitneh (mohim dhe adhurim të të tjerëve përkrah Allahut) pasi adhurimi është vetëm për Allahun.” (El Bekare: 193)

Sa i përketë ajetit në suren El Enfal, Ibn Kethir (Allahu e mëshiroftë) thotë:

“...Transmetohet nga Dah’hak prej Ibn Abassit që ka thënë për këtë ajet: “Luftoni ata derisa të mos ketë më shirk. Të njëtën e kanë thënë edhe Ebu Ali, Muxhahidi, Hasani, Katade, Rebi'a bin Enes, Sud’di, Mukatil bin Hajan dhe Zejd bin Eslem. (Dhe shumë të tjerë).

E sa i përketë **“Dhe feja e adhurimi të jetë plotësisht vetëm për Allahun”**, Dah’hak transmeton prej Ibn Abbasit: “Derisa të ketë Teuhid; që vetëm të adhurohet singërisht Allahu i Lartësuar.”

Abdur-Rahman b. Hasen (Allahu e mëshiroftë) thotë:

“LA ILAHE IL-LA ALLAH, MUHAMEDUN RESULULLAH, është çelësi i Islamit. Nuk i vlen askujt Islami nëse nuk ka dituri për domethënien e kësaj fjale dhe nëse nuk punon sipas udhëzimeve të saja. Ajo është që buron me singëritet ndaj Allahut dhe duke mohuar çdo shirk. Ajo është fjalë e takvallëkut– devotshmërisë.”⁷⁷

Sheikh Muhammed ibn Ibrahim ibn Mahmud (Allahu e mëshiroftë) thotë:

“Sa i përket mushrikëve të kohës së sotit, ata edhe pse e shqiptojnë shehadetin, falen, japin zekatin, nuk e kanë kuptuar prej saj (shehadetit) atë që kanë kuptuar arabët në domethënien e lënies të idoleve dhe drejtimi i të gjithë ibadeteve vetëm Allahut i cili nuk ka rival. Që edhe më keq (këta mushrik të kohës së sotit), ata e prishin domethënien e kësaj fjale, kështu që adhurimin e kanë drejtuar edhe ndaj dikujt tjetër përveç Allahut të Lartësuar duke e konsideruar atë veprim si afrim te Allahu kështu që të drejtën e Allahut që e ka mbi ta e kanë drejtuar edhe ndaj dikujt tjetër; nga ajo në çka na udhëzon kjo dëshmi. Injoranca i ka çuar që ti bëjnë shirk Allahut në Rububijetin e Tij, kështu që fjala që e thonë “La ilahe il-la Allah” (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*) nuk do t’ju bënë dobi në asnjë mënyrë, për arsye sepse shirku i shkatëron të gjitha veprat. Sikur që i Lartëmadhërishmi thotë:

وَلَقَدْ أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكَتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ

⁷⁷ Ed-Durerus-Senije, V. 2/246

"Dhe sigurisht që tashmë të është shpallur ty (O Muhammed) si dhe atyre (të Dërguarve) para teje: "Në qoftë se bashkoni të tjerë në adhurim me Allahun, sigurisht që gjithë veprat tua do të jenë të pavlera dhe padyshim që do të ishe nga të humburit." (Ez-Zumer: 65)

Dhe shumë ajete tjera që tregojnë në shkatërrimin e veprave të mushrikëve. Pra arabët e parë i kanë bërë shirk Allahut në Uluhiyyeh (adhurim), kështu që ai i cili thotë "La ilahe il-la Allah" (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*), nuk do ti vlej vetëm se nëse i përmbahet asaj fjalie dhe të larguarit nga idolet, dhe duke mos i bërë Allahut ortak në ibadet. Për atë kur këtë fjali e kanë thënë munafikët edhe çifutët, nuk iu përmbahen kësaj fjalie edhe për atë shkak nuk u bënë dobi."⁷⁸

Pa dyshim se këta persona që e kanë shqiptuar shehadetin, e kanë menduar për veten e tyre që janë muvahhidun. Por ata nga injornaca kanë rënë në shirk të madh, dhe kufri i tyre ishte më i madhë sesa kufri i arabëve të parë. Çka të themi pra tash për këta persona të devijuar, që i arsytojnë njerëz të tillë dhe i quajnë musliman xhahila? Ata dëshmojnë vetë për kufrin dhe devijim e tyre.

Is'hak b. Abdur-Rahman b. Hasan (Allahu e mëshiroftë) thotë:

"Ka thënë Muhammed b. Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë) se vetëm të shqiptuarit e shehadetit (fjalis LA ILAHE IL-LA ALLAH MUHAMEDUN RESULULLAH) duke mos ia ditur kuptimin e kësaj fjalie e as duke mos vepruar me parimet e saja **nuk mund të jetë një përson musliman**. Madje ky shqiptim do të jetë argument kundër tij. Islami nuk është vetëm shqiptim siç pretendojnë disa."⁷⁹

Nga këto shpjegime të ulemave e kemi kuptuar se të gjithë muslimanët janë të një mendimi, se ai që e shqipton shehadetin, por e bënë një vepër të shirkut të madh nuk mundet të quhet musliman (Pjestarë të Mil'letit të Ibrahimit ﷺ).

⁷⁸ Ed Durerus-Sennijeh, V. 8/498-499

⁷⁹ Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 1 / 522,523

6.) Cili është gjykimi rreth atyre që bëjnë shirk nga mosdija, por mesazhi (thirrja në Islam) nuk u ka arritë (Ehlul fetra)? (Me përgjigje në shubuhate)

Sheikhul Islam Ahmed Ibn Tejmijje (Allahu e mëshiroftë):

“Ai emri i njëjtë pohohet (vërtetohet) dhe mohohet, n’varësisht sipas gjykimeve dhe rregullave të cilat lidhen për atë emër. Kështu që pohimi në një gjykim ose mohimi në një gjykim nuk do të thotë se ajo është si e tillë edhe në gjykimet dhe rregullat tjera njëlloj. Kështu është në gjuhën arabe dhe në gjuhën e popujve të tjerë”.⁸⁰

Pastaj thotë Ibn Tejmijje (Allahu e mëshiroftë):

“Allahu ka ndarë disa emra dhe gjykime para shpalljes, e pastaj i ka bashkuar prap...” (Emri dhe gjyqi janë ndarë para argumentit (shpalljes) kurse janë bashkuar mbas argumentit)⁸¹.

Ibn Tejmijje (Allahu e mëshiroftë):

“Termi (fjala) ‘mushrik’ ka qenë edhe para ardhjes së Teuhidit, d.m.th: para ardhjes së profetëve. Mushrik është ai i cili i bënë shokë Allahut të Lartësuar në adhurim dhe pranon zotra tjerë pos Tij. Këtë e kanë ditë njerëzit edhe para ardhjes së profetëve.”

Sheikhul-Islam Ibn Tejmijje (Allahu e mëshiroftë) thotë:

“Allahu i Lartësuar na ka lajmëruar për Hudin ﷺ i cili i ka thënë popullit të vet:

وَإِلَىٰ عَادٍ أَخَاهُمْ هُودًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَهِ غَيْرُهُ إِنِّي أَنْتُمْ إِلَٰهُ مُفْسِدُونَ

“Edhe Aadit (Ne i dërguam) vëllain e tyre, Hudin. Ai u tha: “O populli im! Adhuroni Allahun! Nuk ka Ilah (të adhuruar) tjetër pos Atij. vërtetë që ju s’bëni gjë tjetër veçse shpifni!” (Hud: 50)

I ka shpallë si rrenacakë (ata që shpifin) shumë më herët para se me ardhë gjykimi të cilin do ta kishin kundërshtuar, sepse e kanë shpikur një hyjni tjetër përpos Allahut. Do të thotë - emri i mushrikut është formuluar më herët se shpallja, sepse ai po i bënë shirk Zotit të vet dhe i barazon të tjerët me Allahun, pranon zotëra të tjerë përpos tij dhe i shpik ortakë Zotit para se me ardh ndonjë profet...”

⁸⁰ Mexhmu'ul Fetava, V. 7/164-165

⁸¹ Mexhmu'ul Fetava, V. 20/37

Këtu duhet të shpejgohet një gjë shumë me rëndësi. Nëse njeriu has në citatet e Ulemave të Teuhidit ku gjindet mohomi i tekfirit para argumentit (i cili mbi vete e lidh vrasjen në dunja dhe dënimin në ahiret), nuk do të thotë se ata e quajnë **musliman (muvahhid/hanif)** atë person që bënë shirk të madh para argumentit (huxh'xhes).

Mushrik është ai person që bënë shirk të madh. I ipet emri sipas veprës së bërë. E njëjta është me hajdutin, zinaqarin, gënjeshtarin apo alkoolistin. Ai që bënë zina, quhet zinaqar; ai që gënjen quhet gënjeshtar, dhe ai që merr gjëra pa lejen e tjerëve, quhet hajdut dhe ai që pinë pandërprerë alkool quhet alkoolist...

Nëse personi nuk e din se vepra është e ndaluar (haram), nuk ndryshon faktin se është hajdut, gënjeshtar, zinaqar apo alkoolist, i ipet emri sipas veprës që e ka bërë. Por, nuk dënohet para ardhjes së argumentit.

E njëjta gjë vlen për vepruesin e shirkut, ai është mushrik, por nuk dënohet para ardhjes së argumentit. Pra, çdo veprues i shirkut të madh patjetër është mushrik dhe në asnjë rast nuk quhet musliman (muvahhid/hanif), por nëse në të vërtetë argumenti (thirrja-risala) nuk e ka arrit, ai nuk quhet *kafir i cili meriton të dënohet*, por quhet mushrik (i cili do të testohet në ditën e gjykimit, sikur që përmenden në hadith për grupet që do të testohen në ditën e gjykimit). Nëse e ka arritur argumenti në dunja, ai ende vepron shirkun e madh, atëherë ai quhet *kafir* dhe *mushrik*, i cili do të dënohet në dunja dhe ahiret! Më gjerësisht në vijim.

Sheikh Abdullah ibn Abdur-Rahman Abu Battin (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

"Kur njeriu do ta kupton dhe do ta njoh realitetin e vërtetë të Zotit, se Ai është i vetmi i cili meriton të adhurohet dhe pastaj do ta njoh thelbin e ibadetit, atëherë do të zbulon se secili i cili bënë ndonjë ibadet tjetërkujt përkaj Allahut, se në atë mënyrë e ka adhuruar dhe duke e bërë zot të adhuruar, sikur edhe nëse ikën nga ai që ta thërras atë të adhuruar ose zot, ose atë e emëron vetëm si tevesul (zëvendësues), ose shefa'at (ndërmjetësim), strehim etj. Mushriku është mushrik, me dëshir ose padëshirë, sikurse ai që merret me kamatë - kamatxhi, don ai ose nuk don edhe nëse ai këtë vepër nuk e quan kamatë. Pijaneci është pijanec edhe nëse alkoolin e quan me emra të tjerë".⁸²

Pastaj thotë Sheikh Abu Batin Abdullah ibn Abdur-Rahman (Allahu e mëshiroftë):

"Fjalët e Tekijjud-dinit (Sheikhul Islam Ibn Tejmijje): *"Tekfiri dhe vrasja janë të lidhur (bashkohen) me ardhjen e argumentit..."* tregon në dy gjëra, pra tekfiri dhe vrasja nuk janë të lidhur me kuptimin e argumenteve pa ndalesë, por gjatë ardhjes së argumentit bashkohen. Pra, kuptimi i argumentit është tjetër, kurse ardhja e argumentit është tjetër gjë. Sepse nëse gjyqi lidhet me të kuptuarit e argumenteve - atëherë nuk guxojmë ti bëjmë tekfir dhe nuk guxojmë ta mbysim asnjërin përveç atë që e dimë se është inatxhi dhe kjo është padyshim jo e drejtë.

⁸² Akidetul muvahhidin, risalatul intisar li hizbilahil muvahhidin, f.12

Përkundrazi, fjalët e tija të fundit tregojnë se ai kuptimin e argumenteve (fehmul huxh'xhe) e merrë parasysh vetëm në çështjet që shumica e njerëzve i kanë të panjohura, në të cilët nuk ka atë që mohon Teuhidin ose shpalljen, sikurse që është mosdija e disa attributeve.

Përsa i përket çështjeve që mohojnë Teuhidin dhe shpalljen - ai (Sheikhul Islam, Allahu e mëshiroftë) në shumë vende kuartë e ka theksuar mosbesimin e vepruesve dhe vrasjen e tyre, mbas kërkesës që ata të pendohen (istitabeh) **dhe nuk i ka arsyatur nga padituria**. Kurse ne e dim se shkaku i tyre që kanë rënë në ato çështje (shirk) - është nga padituria dhe mosdia e çështjeve në thelb (brendësin). Sepse nëse ata do ta dinin se ajo është kufr që të nxjerr nga feja - kurr nuk do të vepronin."

Ibn Tejmijje në një vend tjetër thotë:

"Vetëm njerëzit e Teuhidit do të hyjnë në xhennet dhe ata janë njerëzit e 'La ilahe il-la Allah' (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*) Kjo është e drejta e Allahut ndaj robërve të tij..."

Thotë Sheikh Abu Batin Abdullah ibn Abdur-Rahman (Allahu e mëshiroftë) në komentin e fjalëve të Ibn Tejmijjes:

"Sa i përket fjalëve të sheikhut (Ibn Tejmijje, Allahu e mëshiroftë), se Ibn Tejmijje mendon se kush bënë vepër të shirkut nuk lejohet të deklarohet mushrik apo kafir para se t'ia shpjegojmë (Ikametul-huxh'xhe), atëherë Sheikhu këto fjalë **nuk i ka thënë sa i përket shirkut të madh**; ibadet dikujt tjetër pos Allahut të Lartësuar apo veprave tjera të kufrit të madh. Ai vetëm i ka thënë këto fjalë në lidhje me gjëra më pak të njohura, ashtu siç kemi cek nga fjalët e tij: "*Kjo vlen vetëm për çështjet më pak të kjarta...*"⁸³

Dy djemët e Sheikh Muhammed ibn Abdul-Vehhab dhe Dijetari i Nexhdit, Hammad ibn Nassir (Allahu e mëshiroftë):

"Kur dikush bënë *kufr* apo *shirk* pa dije (nga injoranca, xhehli), nëse nuk e ka arrit argumenti, nuk i ka tregu askush, nuk themi që është *kafir*, derisa ti vjen argumenti. **Por as nuk themi që është musliman**, por themi se vepra është kufr dhe ia ka prishur të gjitha veprat e mira, dhe hukmi i këtij personi është **mushrik** (ehlu-shirk). Edhe pse nuk e shpallim personin *kafir*, sepse argumenti nuk i ka ardhur, nuk lejohet me thënë që është musliman (muvahhid)." ⁸⁴

⁸³ Ed Durerus-Senijeh, V. 10/228-390

⁸⁴ Ed Durerus-Senijeh, V. 10/136-138

Pikërisht këtë e kemi shpjeguar më lartë dhe ky është edhe mendimi i Sheikh Muhammed ibn Abdul-Vehhab dhe gjithashtu mendimi i Ibn Tejmijes dhe shumicës së Ulemave të ehli sunnetit: “Nuk e shpallim askënd kafir para huxh’xhes (ardhjes së argumentit), por është mushrik, sepse ka bërë vepër të shirkut të madh.”

Shiqoni se si thotë Hammad b. Nassir: “Edhe pse nuk e shpallim kafir, nuk lejohet me thënë që është musliman (muvahhid), por hukmi i tij është mushrikë...”⁸⁵

Ka thënë Sheikhul Islam Muhammed ibn Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë):

“Këta mushrik dhe të ngjashmit si ata që adhurojnë evlijatë dhe njerëzit e mirë, për ta themi se janë mushrik, kurse kufrin e tyre e shikojmë (vjen) pasi që tu parashtrohet argumenti kundër tyre.”⁸⁶

Shiko se si Sheikhu (Allahu e mëshiroftë) ka bërë dallim mes emrit të shirkut dhe kufrit, pra dënimin e ka lidhur mbas kufrit.

Ibnul Kajjim (Allahu e mëshiroftë) thotë se ata që vdesin në shirk para ardhjes së huxh’xhes, atyre u ipet hukmi mushrik. Ndërsa, nëse janë xhahila dhe bëjnë nga mosdija, atëherë janë ‘kufar xhahil’.⁸⁷

Abdullatif b. Hafidh (Allahu e mëshiroftë) shpjegon:

“Nga fjalët e Ibnul Kajjim kuptohet se: Ata të cilët nuk kanë pasur mundësi ta mësojnë dinin apo nuk i ka arritur shpallja (thirrja në Islam) konsiderohen prej Ehlu Fetrës (Ata që kanë jetuar në kohën kur nuk është dërguar ndonjë profet). Dijetarët nuk e kanë quajtur një person të tillë kafir (i cili meriton të dënohet), por as nuk e kanë quajtur musliman.”⁸⁸

Abdul-latif dhe Is'hak, dy djemët e Ibn Sahmanit dhe Abdur-Rahman al-Hafidh (Allahu i mëshiroftë të gjithë) duke komentuar fjalët e Ibnu Kajjm kanë thënë:

“Ata të cilët jetojnë në kohën e fetres dhe atyre të cilëve nuk u është ardhur ndonjë prej të dërguarve, nuk janë musliman. Edhe ata dijetarë që nuk i kanë bërë **tekfir** (që mbi vete lidh dënimin), nuk i kanë pranuar si musliman. Atyre u ipet hukmi mushrik, sepse çka na mbet prej themelit të dinit Islam nëse shkatërrohet dëshmia (La ilahe il-la Allah) (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!)?”⁸⁹

⁸⁵ Ed Durerus- Senijeh, V. 10/136-138

⁸⁶ Ed Durerus- Senijeh, V. 12/534 dhe V, 1/522

⁸⁷ Tekfirul Muajjen, f.43, Nga Is'hak ibn Abdur-Rahman alu Sheikh.

⁸⁸ Fetvat e ulemasë të Nexhdit, V. 3/231

⁸⁹ Fetvat e ulemasë të Nexhdit, V. 3/94

Disa grupe të cilët mendojnë se kanë mësuar diçka nga Islami, në realitet nuk e kanë kuptuar Teuhidin dhe e kanë lëshuar fitren në të cilën janë krijuar. Ata i marrin thëniet nga Sheikh Muhammed ku ai e mohon tekfirin i cili mbi vete e lidh dënimin mbi atë që bënë shirk të madh nga injoranca (xehli), dhe kështu pastaj ata dëshirojnë ti quajnë ata mushrikun pjestarë të dinit Islam; por ata e harrojnë faktin se Sheikh Muhammed ata persona nuk i ka konsideruar si musliman (muvahhid/Hanif)!

Kështu ata bëhen dëshmitarë më të mirë kundër vetës së tyre. Ata nuk i njohin librat e ulemave të vjetër të Islamit, por e vetmja që dëshirojnë është që të kapen për gjëra të cilat janë më pak të kjarta në fjalët e Ulemave dhe kështu dëshirojnë me'i shpërnda dyshime dhe gënjeshtër për interesat e tyre personale.

Thotë Allahu i Lartësuar:

وَلَا تَقُولُوا لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتُكُمُ الْكَذِبَ هَذَا حَلَالٌ وَهَذَا حَرَامٌ لِّتُفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ

“Por mos thoni në lidhje me atë që jua thotë goja duke gënjer: “Kjo është e ligjshme dhe kjo është e ndaluar”, që të shpifni gënjeshtër ndaj Allahut, (pasi) me të vërtetë ata të cilët shpifin gënjeshtër ndaj Allahut kurrë nuk do të fitojnë.” (En Nahl: 116)

dhe:

يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيَحْلِفُونَ لَهُ كَمَا يَحْلِفُونَ لَكُمْ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ عَلَى شَيْءٍ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْكَاذِبُونَ

“Ditën kur Allahu do t'i ringjallë ata të gjithë bashkë (për llogarinë e tyre), ata do t'i betohen Atij ashtu siç ju betohen juve. Dhe mendojnë (me atë betim) të arrijnë diçka. Padyshim që ata janë gënjeshtarë!” (El Muxhadilah: 18)

Mendimi i ulemave të Nexhdit është: “Edhe pse nuk e shpallim kafir (i cili meriton dënim), nuk lejohet me thënë që është musliman (muvahhid), por hukmi i tij është **mushrik...**”⁹⁰ Ky është mendimi i parë rreth kësaj.

Sheikh Hammad b. Atik (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

“Themeli i dinit (Aslu Din) i të gjithë profetëve është që ta praktikosh Teuhidin, të kesh dashuri për të dhe pjestarët e tij, të miqësohesh me ta (wala), të heqish dor prej shirkut, ti konsiderosh pabesimtar vepruesit e shirkut të madh, të kesh armiqësi kundër tyre (bara, mu'adat).

⁹⁰ Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 10/136-138

Thotë Allahu i Lartësuar:

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَاءُ مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحَلَهُ

“Me të vërtetë që ka qenë një shembull të shkëlqyer për ju tek Ibrahimimi dhe tek ata që ishin me të, kur i thanë popullit të tyre: “vërtetë që ne jemi të lirë prej jush dhe prej gjithçka që ju adhuronin në vend të Allahut; ne ju kemi hedhur poshtë ju dhe ndërmjet nesh dhe jush ka filluar armiqësi dhe urrejtje përgjithnjë, derisa të besoni në Allahun Një të Vetëm...” (El Mumtahineh: 4)⁹¹

Shumica e dijetarëve të ehli sunnetit e kanë këtë mendim: “Ai që bënë shirk të madh pa dije (nga injoranca-xhehli) kurse argumenti nuk i ka arrit, quhet mushrik, por nuk do të dënohet para ardhjes së argumentit. (d.m.th: Nuk bëhet tekfir mbi atë i cili mbi vete e lidh dënimin në ahiret. Por ai do të testohet në Ditën e Gjykimit.)

Thotë Allahu i Lartësuar:

وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّى نَبْعَثَ رَسُولًا

“...Ne nuk ndëshkojmë përderisa të çojmë të Dërguar (për të udhëzuar e këshilluar).”
(El Isra: 15)

Nëse ka arrit argumenti atëherë është kafir dhe mushrik i cili do të dënohet.

Por, ka prej dijetarëve që kanë thënë se çdo veprues i shirkut të madh është patjetër kafir dhe mushrik edhe në qoftë se nuk i ka arrit argumenti, sepse sipas atyre hadithi që flet për ehlul fetrën është daif (i dobët). Si argument e marrin ajetin:

وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ حَتَّى إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ الْآنَ وَلَا الَّذِينَ يَمُوتُونَ وَهُمْ كُفَّارٌ أُولَئِكَ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا

“Dhe pa asnjë përfitim është pendimi i atyre të cilët vazhdojnë të bëjnë vepra të këqia derisa t’u vijë përballë vdekja dhe pastaj thonë: “Tash pendohem”; as edhe i atyre që vdesin duke qenë jobesimtarë. Për ta Ne kemi përgatitur dënim të dhimbshëm.” (An Nisa: 18)

Këta dijetarë (Allahu i mëshiroftë) thonë se nuk do të ketë prej atyre që do të testohen në Ditën e Gjykimit, dhe çdokush që bënë shirk të madh nga mosdija është patjetër

⁹¹ Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 7/199

kafir dhe *mushrik* dhe do të dënohet dhe do të jetë përgjithmonë në zjarr qoftë edhe para ardhjes së argumentit (para ardhjes së të dërguarit). Këta dijetarë nuk kanë bërë dallim mes mushrikut dhe kafirit, ashtu siç e ka bërë grupi i parë. (d.m.th: tek këta ai që bënë shirk nga mosdija, gjithmonë ka qenë kafir dhe mushrik, dhe nuk do të testohet në ditën e gjykimit. Prej tyre është për shembull Imam Ibn Abdul Berr, Allahu e mëshiroftë.

Këto janë dy mendime rreth kësaj dhe e kemi shpjeguar se askush prej dijetarëve nuk e konsideron '*musliman xhahil*' vepruesin e shirkut të madh, por ata janë ndarë në mendime vetëm sa i përketë hukmit (gjykimit) rreth tij në ditën e gjykimit...

Thotë Sheikh Is'hak b. Abdur-Rahman (rahimehullah) në librin e tij "Tekfirul-Muaj'jen":

"Përkundrazi, Ehlu-fetra (njerëz që nuk kanë ndëgjuar për Islamin), te të cilët nuk ka ardhur shpallja dhe Kur'ani dhe ata që kanë vdekur në xhahiljet (inJORANCË), nuk quhen musliman sipas ixhmasë (konzensusit), dhe për ata nuk guxon të kërkohet falje. Dijetarët janë ndarë për ta vetëm në lidhje me dënimin e tyre në ahiret."

Konkluzion:

Kryesorja është, dhe të gjithë muslimanët janë dakort, se vepruesi i shirkut të madh, asnjëherë nuk quhet musliman (muvahhid/hanif) në dunja, qoftë edhe nëse nuk i ka arritë argumenti (para ardhjes së argumentit, ikametul-huxh'xhe).

Ai që bënë shirk është mushrik; nëse dikush e ka mendimin sikur grupi i parë i dijetarëve atëherë shpreson se ai që vdes në shirk para ardhjes së argumentit do të testohet në ahiret dhe atij i ipet emri *mushrik* në dunja.

E nëse dikush e ka mendimin sikur grupi i dytë i dijetarëve atëherë ai e quan vepruesin e shirkut të madh në çdo rast *kafir* dhe *mushrik* dhe nuk ka testim për të në ditën e gjykimit.

E nëse dikush vjen dhe pretendon se vepruesi i shirkut të madh mundet të quhet *musliman (muvahhid/hanif)*, atëherë me këtë ka dëshmuar se nuk e ka kuptuar themelin e dinit Islam: '*La ilahe il-la Allah*' (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut).

Si kanë guxim këto grupacione të kufrit ti marrin thëniet e këtyre dijetarëve të Islamit dhe të pretendojnë të kundërtën?! Cili është ai dijetarë **musliman** i cili vepruesin e shirkut të madh e ka konsideruar **musliman (Hanif/muvahhid)**?

Përgjigja është se, nuk ka prej dijetarëve të Islamit që kanë thënë këto gjëra, përpos disa xhahilave në Teuhid dhe ulemave të Taghutit viteve të fundit...

Thotë Allahu i Madhëruar në Kur'an:

يُحَادِّثُونَ اللَّهَ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَمَا يَخْدَعُونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ

“Ata mendojnë të mashtrojnë Allahun dhe ata që besojnë, ndërsa në të vërtetë ata vetëm se mashtrojnë vetveten dhe nuk e marrin vesh.” (El Bekare: 9)

Dijetarët nuk e kanë arystuar atë që bënë shirk të madh në kohën e fetres duke e quajtur musliman (Hanif/muvahhid) dhe janë pajtuar të gjithë se vepruesi i shirkut të madh në asnjë rast nuk mundet me qenë musliman (muvahhid/hanif). Këtë e shpjegon edhe më gjerësisht Ibn Tejmijje në Mexhmu'ul-Fetava 14/447 dhe Is'hak bin Abdur Rahman bin Hasan Alu Sheikh në Hukmu Tekfir muaj'jen, Akidetul-Muvahhidin ver-reddu ala ed-dalali el-mubtedi'in.'

I tërë libri *Akidetul-Muvahhidin ver-reddu ala ed-dalali el-mubtedi'in* e shqyrton këtë çështje. Në kohën e Sheikh Abu Batin Abdullah ibn Abdur-Rahman (Allahu e mëshiroftë) janë paraqitur disa grupacione, të cilët i kanë marrë citatet e Ibn Tejmijjes dhe të Muhammed ibn Abdul-Vehhabit, pastaj me ato citate deshën ti arsyetojnë vepruesit e shirkut të madh. Ata nuk i kuptuan fjalët e Ulemave rreth 'tekfirit' pas huxh'xhes (të shpallur një person kafir), dhe 'teshrikut' para huxh'xhes (të shpallurit një person mushrik). Libri nga Abu Batin e shkatron themelin e tyre dhe përgjigjet në dyshimet e tyre. Ashtu siç e shpjeguar më lartë:

Hammad bin Nassir thotë: **“Edhe pse nuk e shpallim kafir, nuk lejohet me thënë që është musliman (muvahhid), por hukmi i tij është mushrikë...”**⁹²

(Ky është pra mendimi i grupit të parë të dijetarëve të cilët besojnë se do të ketë njerëz prej Ehlu fetres në Ditën e Gjykimit.)

Ka thënë Sheikhul Islam Muhammed ibn Abdul -Vehhab (Allahu e mëshiroftë): “Këta mushrik dhe të ngjajshëm si ata që adhurojnë evlijatë dhe njerëzit e mirë, për ta themi se janë mushrik, kurse Kufrin e tyre e shiqojmë (vjen) pasiqë tu parashtrohet argumenti kundra tyre.”⁹³

Sot e njëta gjë po ndodhë, kur disa njerëz të devijuar i marrin vetëm disa citate të cilët nuk i kanë kuptuar, dhe i përdorin në vend të gabuar. E kanë harruar faktin, se në shubuhatet e tyre është përgjigjë Sheikh Abu Batin (Allahu e mëshiroftë) dhe Sheikh Is'hak b. Abdur-Rahman (Allahu e mëshiroftë).

⁹² Ed Durerus-Senijeh, V. 10/136-138

⁹³ Ed Durerus-Senijeh, V. 12/534 dhe V. 1/522

Thotë Allahu i Lartësuar:

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ أَكْبَرًا جُحْرِمِهَا لِيَمْكُرُوا فِيهَا وَمَا يَمْكُرُونَ إِلَّا بِأَنْفُسِهِمْ وَمَا يَشْعُرُونَ

“Kështu Ne kemi caktuar kudo (në çdo vend) njerëzit më të këqinj të tij të thurin pabesi mes njerëzve. Por ata nuk i thurin pabesi tjetërkujt përveçse vetës së tyre, e nuk e ndjejnë.” (En Aam: 123)

Ne u përgjigjemi këtyre xhahilave në Teuhid njëjt sikur që është përgjigjur Sheikh Is'hak ibn Abdur-Rahman:

Thotë Sheikh Is'hak b. Abdur-Rahmani (Allahu e mëshiroftë), stërnipi i Muhammed b. Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë):

"Na ka ardhur lajmi për një grup i cili po i thotë vetes se është grup i besimit dhe diturisë dhe sikur po e pasojnë **Sheikh Muhammed b. Abdul-Vehhabin** dhe po thonë se nuk mund ta shpallim jobesimtarë atë person i cili i bënë shirk Allahut ose i lutet idhujve, përderisa të mos t'ia shpjegojmë të vërtetën rreth kësaj çështje. Disa prej tyre e kanë ndëgjuar njërin prej muslimanëve (muvahhid) i cili po e akuzonte për mosbesim dhe shirk një person i cili po u lutej Pejgamberit ﷺ për ndihmë dhe ia kanë tërhjek vërejtjen duke i thënë atij muvahhidi: “Mos i thuaj se është kafir përderisa të mos t'ia mësonin dinin...”

Vazhdon Sheikhu më tutje në librin e tij:

"Kur kam biseduar me njërin prej këtij grupi rreth kësaj çështje më ka thënë: “Për pasuesit e këtyre tyrbeve të cilëve i luten, si dhe për ata të cilët janë mbrenda tyre – **ne themi se vepra e tyre është shirk por ata nuk janë mushrik...**”

Pasi që Sheikhu e ka sqaruar se ky besim është i kafirave dhe bidatçive, duke i zbuluar marrëzirat e tyre Sheikhu vazhdon:

“Kur më kanë përmendur këtë mesele dhe argumentet e tyre nga të cilët del se ata e shpallin për kafir vetëm në përgjithësi (e jo individualisht me emër) grupin e njerëzve të cilët e veprojnë këtë punë, ata më kanë thënë: “Argument e kemi në disa risale të **Sheikh Muhammed**, i cili ka qenë i rezervuar në disa çështje të ngjajshme, sikur në rastin e atyre që bënin ibadet rreth tyrbes Kivazit dhe Abdul Kadrit, vetëm për arsye të mungesës së atyre që duhet t'ia tërheqin vërejtjen këtyre të painformuarve...”

Mandej vazhdon Sheikhu i nderuar:

“Kjo mesele e jona është rreth ibadetit ndaj Allahut, të Vetmit të Pashoqë, dhe largim nga ibadeti i çdokujt përpos Allahut, dhe largim nga ata që e veprojnë këtë lloj ibadeti

të ndaluar, duke cekur se kushdo që e vepron – e ka bërë shirkun i cili e nxjerrë prej Islamit.

Ky parim është themeli i të gjithë themeleve (Aslu Din), me të cilin Allahu i Lartësuar i ka dërguar të gjithë profetët dhe kitabët, ashtu që forcohet argumenti me Profet dhe Kur'an mbi të gjithë njerëzimin... Dhe kështu do ta gjeni përgjigjen e dijetarëve të kësaj feje rreth çështjes së tekfirit mbi atë që i bënë shirk Allahut – nga ai kërkohet pendimi, përndryshe do të dënohet me vdekje. **Dijetarët e kësaj feje nuk e përmendin askund mësimin apo edukimin e atyre që bëjnë shirk në parimet kryesore të kësaj feje**, por e përmendin mësimin e parimeve të rendit të dytë (furu'ud-din), që argumentet e tyre ndoshta shumica e muslimanëve nuk i dijnë, sikur që janë Sarfi apo Atfi në rastin e sekti të murxhive apo kaderive...

Si mund ti edukojmë ne ato njerëz rreth meseleve të rendit të dytë (Furu'ud-din), kur ato njerëz po adhurojnë varrezat dhe aspak nuk e dijnë domethënien e Islamit (Aslu-Din)?

Dhe si mund të ketë vlerë ndonjë vepër e tyre kur bëjnë shirk? Nga kjo akide e shtrembëruar rrjedh argumenti se me ardhjen e Profetit ﷺ me Kur'an nuk është vendosur prova kundër këtij ummeti? Kërkojmë mbrojtje tek Allahu nga ky kuptim i shëmtuar, i cili ka shkaktuar që ata ta harrojnë Librin dhe Pejgamberin ﷺ.

Vazhdon mandej Sheikhu i nderuar:

“Edhe një sprovë e ngjajshme i ka ndodhur disa bashkëkohorëve të Sheikh Muhammed (Allahu e mëshiroftë) ata e konsideronin si sprovë të rëndë dhe e lutenin Allahun që t'i ruajë nga ajo. Por këta të lartëpërmendurit e inkuadrojnë mësimin dhe informimin e kafirave në akide të vet, duke i shpallur kundërshtarët e vet si xhahila që nuk dijnë asgjë; por nuk kanë sukses në atë punë...”⁹⁴ ⁹⁵

Kjo fetva është përgjigje për të gjithë ata që kanë shubuhate të ngjajshme rreth civateve të Sheikh Muhammed.

E lusim Allahun e Lartësuar që të na mbrojë nga akidja e tyre e shtrembëruar! Allahumme Amin!

⁹⁴ Edhe ne sot, rreth 200 vjet pas dhënies së kësaj fetvaje i kemi problemet të njëta. Siç thotë sheikhu këtu: "Edhe një sprovë e ngjajshme i ka ndodhur disa bashkëkohorve të sheikh Muhammed (Allahu e mëshiroftë), ata e konsideronin si sprovë të rëndë, dhe e lutnin Allahun që t'i ruajë nga ajo."

⁹⁵ Fetvat e ulemasë të Nexhdit, V. 3/116

Dijetari i Nexhdit, Hammad ibn Nassir (Allahu e mëshiroftë):

“Kur dikush bënë kufr apo shirk nga mosdija (nga injoranca, xhehli), nëse nuk i ka arrit argumenti, nuk i ka tregu askush, nuk themi që është kafir, derisa ti vjen Argumenti. **Por as nuk themi që është musliman**, por themi se vepra është kufr dhe iaka prishur të gjitha veprat e mira, dhe hukmi i këtij personi është mushrik (Ehlu-Shirk) edhe pse nuk e shpallim personin kafir, sepse argumenti nuk i ka ardhur, nuk lejohet me thënë që është musliman (muvahhid).”⁹⁶

Sheikh Is'hak b. Abdur-Rahman (rahimehullah) në librin e tij "Tekfirul-Muaj'jen" thotë:

“Përkundrazi, Ehlu-fetra (njerëz që nuk kanë ndëgjuar për Islamin), te të cilët nuk ka ardhur shpallja dhe Kur'ani dhe ata që kanë vdekur në xhahilijet (inJORANCË), nuk quhen musliman sipas ixhmasë (koncenzusit) dhe për ata nuk guxon të kërkohet falje. dijetarët janë ndarë për ta vetëm në lidhje me dënimin e tyre në ahiret.”

Djemët e Sheikhul Islam Muhammed Ibn Abdul-Vehhab, Sheikh Abdullah dhe Husejn (Allahu i mëshiroftë të gjithë) e kanë shpjeguar thënien e Babait të tyre, rreth atyre që bëjnë shirk të madh pa dije (nga xhehli):

“Ai i cili vdes nga Ehlu-Shirk (Pjestarët e shirkut) para ardhjes së argumentit (thirrjes në Islam) dhe ka vepruar shirk, dini i tij ka qenë shirku, atëherë themi se ka vdek në kufr. Për këtë arsye nuk lejohet të bëhet dua për të, as prerja e kurbanit, as sadakaja. Por sa i përketë Gjykimit të tij në ahiret, kjo është tek Allahu i Lartësuar. Nëse ka pas mundësi gjatë jetës me ardhë te argumenti, është Kafir, e nëse jo, është mes tij dhe Allahut.”⁹⁷

Thotë Allahu i Madhëruar:

رُسُلًا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا

“Të Dërguar si përgëzues dhe si paralajmërues në mënyrë që njerëzimi të mos ketë më arsye për t’u shfajësuar ndaj Allahut pas të Dërguarve. Dhe Allahu është kurdoherë i Gjithëfuqishëm, më i Urti Gjithëgjykues.” (An Nisa': 165)

⁹⁶ Ed Durerus-Senijeh, V.10/136-138

⁹⁷ Ed Durerus-Senijeh, V. 10/142

تَكَادُ تَمَيِّزُ مِنَ الْغَيْظِ كُلَّمَا أُلْقِيَ فِيهَا فَوْجٌ سَأَلَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ
 قَالُوا بَلَىٰ قَدْ جَاءَنَا نَذِيرٌ فَكَذَّبْنَا وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ كَبِيرٍ
 وَقَالُوا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِي أَصْحَابِ السَّعِيرِ
 فَاعْتَرَفُوا بِذَنبِهِمْ فَسُحْقًا لِأَصْحَابِ السَّعِيرِ

“Ai pothuaj shpërthen me vrull. Çdoherë që hidhet në të një grup, ruajtësi i tij do të pyes: “A nuk erdhi tek ju këshillues?” Ata do të thonë: “Po, sigurisht! Vërtetë që një këshillues na erdhi neve, por ne e përgënjeshtroam atë dhe thamë: ‘Allahu as që ka zbritur gjë (shpallje të Tij), ndërsa ju jeni në gabim të madh’.” Dhe do të thonë: “Veç sikur të kishim dëgjuar ose të kishim menduar, ne nuk do të kishim qenë mes banorëve të Zjarrit flakërues!” Pastaj ata do të dëshmojnë mëkatën e tyre. Kështu pra, larg prej banorëve të Zjarrit flakërues!”
 (El Mulk: 8-11)

يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمُ آيَاتِي وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا قَالُوا
 شَهِدْنَا عَلَىٰ أَنْفُسِنَا وَغَرَّبْنَاهُمُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَشَهِدُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ

“O bashkësi e xhinëve dhe e njerëzve! “A nuk ju erdhën nga mesi juaj të Dërguar duke ju shpallur Vargjet e Mia dhe duke ju paralajmëruar për takimin tuaj në këtë Ditë?” Ata do të thonë: “Ne dëshmojmë përkundër vetes sonë.” Ishte pikërisht jeta e kësaj bote që i mashtroi ata dhe vetë ata do të dëshmojnë kundër vetvetes, se me të vërtetë kanë qenë mosbesimtar.”
 (En Aam: 130)

وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا هُمُ الظَّالِمِينَ

“Ne nuk u bëmë atyre padrejtësi, por ata qenë Dhalimunë (politeistë, keqbërës, djallëzorë).”
 (Ez Zukhruf: 76)

Sheikh Abdul-Latif B. Abdur-Rahman b. Hasan (Allahu e mëshiroftë):

“Kur deri te krishteri arrinë mesazhi i Pejgamberit ﷺ dhe ai nuk i bindet asaj shpallje duke menduar se Pejgamberi është i dërguar vetëm për ata të cilët nuk kanë dituri, atëherë bëhet kafir, por edhe nëse nuk e ka kuptuar akoma ku është e vërteta...”⁹⁸

⁹⁸ "Misbahudh-Dhaham", në faqen 326.

Thotë Sheikhu i nderuar Abu Batin Abdullah ibn Abdur-Rahman (Allahu e mëshiroftë):

"Dijetarët e të gjithë shkollave juridike (medh'hebeve) kanë cekur shumë gjëra të cilat nuk mundet që ti numërojmë që janë nga fjalët, veprat dhe bindjet, vepruesit e të cilëve bëhen mosbesimtar (kafira) dhe këtë nuk e kanë kufizuar vetëm në inatxhin. Për atë shkak, secili që thotë se vepruesi i kufrit mundet të arsyetohet me te'vil (keqëkuptim), ixhtihad (ai që përpiqet të gjenë ndonjë rregull sheriatike dhe pastaj gabon), pasim qorrazi (taklid) ose nga mosditura (injoranca, xhehli) - ju ka kundërvuar librit, sunnetit dhe ixhmasë, pa kurrfar dyshimi.

Ai që thotë kështu, duhet domosdo ta shkatëron këtë themel të gabuar. Sepse nëse deri në fund i përmbahet këtij qëndrimi - pa dyshim do të bëhet mosbesimtar (do ta humb emrin ose statusin si musliman dhe e merr emrin kafir, që pastaj kjo në veti tërheq edhe dënimin), kjo i ngjanë sikur atij që dyshon në shpalljen e Muhammedit ﷺ.

...pastaj vazhdon sheikhu dhe thotë:

"Nëse vepruesi i shirkut të madh arsyetohet me padituri (injorancë, xhehl) atëherë kush mbetet që të thotë se nuk ka arsyetim?... Simbas këtij pohimi del se Allahu mbi asnjërin nuk ka argument përveç mbi inatxhinë. Thënësi i këtij pohimi nuk do të jetë në gjendje ti përmbahet këtij themeli. Përkundrazi, ai domosdo do të bie në kundërshtime. Sepse nuk guxon të përmbahet mbi tekfirin e atij që dyshon në shpalljen e Muhammedit ﷺ ose që dyshon në ringjalljen ose në gjërat tjera nga themeli i fesë (Aslu Din).

Kurse ai që dyshon është i paditur, injorant... deri te fjalët ...prej kësaj rezulton se nuk guxojmë ti bëjmë tekfir të paditurit nga çifutët, krishterët dhe ata që i bëjnë sexhde Diellit, Hënës dhe statujave, përshkak të paditurisë (injorancës, xhehlit), as ata që i ka djegur Ali Ibn Ebi Talib رضي الله عنه, sepse jemi të bindur se ata kanë qenë të paditur. Kurse të gjithë muslimanët janë pajtuar se pabesimtar është ai i cili nuk bënë tekfir mbi Çifutët, Krishterët ose dyshon në mosbesimin e tyre, kurse ne jemi të bindur se shumica e tyre janë të paditur."⁹⁹

Disa prej këtyre gjërave janë:

Të adhurohet dikush tjetër pos Allahut (shirku), mohimi i ringjalljes dhe ditës së gjykimit, tallja (fyerja) dhe urrejtja e dinit Islam, të gjykuarit me ligje të shejtanit (taghutit) dhe bërja e ligjeve sipas nefsit, mohimi plotësisht i kaderit, pretendimi se njeriu e njeh ghajbin, magjia (sihri) etj..

⁹⁹ Ed Durerus- Senijeh, V. 12/69-74

Rreth këtyre nuk ka mospajtim te muslimanët (Ehlul-Kiblah) për këtë thotë sheikhu: "Për atë shkak, secili që thotë se vepruesi i kufrit mundet të arsyetohet... ju ka kundërvu librit, sunnetit dhe ixhmasë pa kurrfarë dyshimi... Gjitha këto vepra të përmendura e prishin themelin e dinit Islam 'La ilahe il-la Allah' (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*) dhe askush prej muslimanëve nuk dyshon në këtë dhe nuk kanë arsytuar në këto mesele.

Thotë Sheikh Abdur-Rahman bin Hasan (Allahu e mëshiroftë):

"Egziston pajtimi mes ulemave të mëparshme dhe të sotme, duke filluar nga sahabët, tabi'inët, imamët e mëdhenj dhe dijetarve të tjerë të Ehlis-Sunnetit rreth qëndrimit se njeriu **nuk bëhet musliman përderisa të mos ta lë shirkun e madhë, të heqë dorë nga shirku i madhë dhe nga çdo njeri që e vepron atë,** përderisa të mos ti urrejë mushrikët dhe përderisa të mos ta shfaqë armiqësinë ndaj tyre dhe të ketë ikhlas - d.m.th të jetë i singertë ndaj Allahut në punët e veta."¹⁰⁰

Abdul-Latif dhe Is'hak (djemët e Abdur-Rahman Alu Sheikh) dhe Ibn Sahman transmetojn nga Ibnul Kajjm:

"Ka ixhma, se ata njerëz që jetojnë në kohën e fetres dhe atyre që nuk i ka ardhur argumenti, që nuk munden me thënë për ata që janë musliman! **Por duhet të përdoret termi mushrik.** Sepse çka na mbetet prej Islamit nëse e shkatrojmë Shtyllen e Islamit, shehadetin; Askush nuk ka të drejt të adhurohet pos Allahut."¹⁰¹

Çka na mbet prej Islamit nëse e shkatrojmë shtyllen e Islamit?! Me këtë nënkuptohet, se çka na mbet nëse i arsytojmë ata që bëjnë shirk të madh qysh në kohën e fetres?! Sipas këtij themeli, duhen të arsytohen jahudët dhe krishterët dhe pjestarët e feve tjera sepse edhe ata veten e konsiderojnë muvahhidun (monoteista) dhe pjestarët e Mil'letit të Ibrahimit ﷺ. Ne jemi të bindur se shumica prej tyre bëjnë shirk dhe kufr nga injoranca (mosdija, xhehli). Shpjegimi më i gjerë vjen më poshtë nga Sheikh Abu Batin (Allahu e mëshiroftë).

Sheikh Abu Batin Abdullah ibn Abdur-Rahman (Allahu e mëshiroftë) thotë:

"Fjalët e Tekijjud-dinit (Sheikhul Islam Ibn Tejmijje): *"Tekfiri dhe vrasja janë të lidhur (bashkohen) me ardhjen e argumentit..."*; Tregon në dy gjëra, pra tekfiri dhe vrasja nuk janë të lidhur me kuptimin e argumenteve pa ndalesë, por gjatë ardhjes së argumentit bashkohen.

¹⁰⁰ Ed Durerus-Senijjeh, V. 8/338 dhe Fetvat e ulemasë të Nexhdit, V. 1/43

¹⁰¹ Tekfirul muaj'jen, f.43, Shpjegimi nga Abdur-Rahman Alu Sheikh.

Pra, kuptimi i argumentit është tjetër, kurse ardhja e argumentit është tjetër gjë. Sepse nëse gjyqi lidhet me të kuptuarit e argumenteve - atëherë nuk guxojmë ti bëjmë tekfir dhe nuk guxojmë ta mbytim asnjërin, përveç atë që e dimë se është inatxhi dhe kjo është padyshim jo e drejtë.

Përkundrazi, fjalët e tija të fundit tregojnë se ai kuptimin e argumenteve (fehmul huxh'xhe) e merrë parasysh vetëm në çështjet që shumica e njerëzve i kanë të panjohur, në të cilët nuk ka atë që mohon Teuhidin ose shpalljen, sikurse që është mosdija e disa attributeve.

Përsa i përket çështjeve që mohojnë Teuhidin dhe shpalljen - ai (Sheikhul Islam, Allahu e mëshiroftë) në shumë vende kuartë e ka theksuar mosbesimin e vepruesve dhe vrasjen e tyre, mbas kërkesës që ata të pendohen (istitabeh) **dhe nuk i ka arsytuar nga padituria.**

Kurse ne e dim se shkak i tyre që kanë rënë në ato çështje (shirk) - **është nga padituria dhe mosdija e çështjeve në thelb (brendësin).** Sepse nëse ata do ti dinin se ajo është kufr që të nxjerr nga feja- kurr nuk do ti vepronin." (Mbraon citati)

Thotë Sheikh Abu Batin Abdullah ibn Abdur-Rahman (Allahu e mëshiroftë) në komentin e fjalëve të Ibn Tejmijjes:

"Sa i përket fjalëve të Sheikhut (Ibn Tejmijje, Allahu e mëshiroftë), se Ibn Tejmijje mendon se kush bënë vepër të shirkut nuk lejohet të deklarohet mushrik apo kafir para se tija shpjegojmë (Ikametul huxh'xhe), atëherë Sheikhu këto fjalë nuk i ka thënë sa i përket shirkut të madh; ibadet dikujt tjetër pos Allahut të Lartësuar apo veprave tjera të kufrit të madh. Ai vetëm i ka thënë këto fjalë në lidhje me gjërat më pak të njohura, ashtu siç kemi cek nga fjalët e tij: "Kjo vlen vetëm për çështjet më pak të kjarta..."¹⁰²

Të gjithë popujt të mëhershëm u dënuan përshkak të injoancës së tyre. Ata i pasuan baballarët e tyre në shirk dhe kufr. Natyrisht se ata ishin injorant më të mëdhenj, ky fakt nuk mjaftojë për ti quajtur ata musliman muvahhidun (Monoteista), edhe pse ata veten e kanë konsideruar pjestarë të Islamit. E njëta sot është me qindra grupe të humbura që pretendojnë se janë musliman, por nga injornaca i bëjnë ibadet dikujt tjetër pos Allahut të Lartësuar.

Sheikh Abdur-Rahman b. Hasen (Allahu e mëshiroftë) ka thënë gjithashtu:

"Selefi dhe khalefi (gjeneratat e para dhe të mëvonshme), prej sahabëve, tabi'inëve, imamëve dhe prej të gjithë pasuesve të sunnetit janë pajtuar dhe kanë rënë në ujdi (ixhma) se njeriu nuk bëhet musliman derisa nuk e len shirkun e madh, derisa nuk

¹⁰² Ed Durerus-Senijeh, V. 10/228-390

distancohet nga ai dhe vepruesit e tij, pastaj ti urren dhe haptazi ta tregon armiqësin ndaj atij dhe ithtarëve të tij, sipas mundësis së tij, derisa nuk bëhet i singertë me veprat e tij ndaj Allahut të Lartësuar, ashtu si ka ardhur në hadithin e Muadhit që transmetohet në dy sahihet: "E drejta e Allahut ndaj robërve të Tij është që ta adhuronë Atë, dhe të mos i bëjnë shokë në asnjë mënyrë."¹⁰³

Ka thënë dijetari Abdur-Rahman b. Hasen (Allahu e mëshiroftë):

"Askujt nuk i vlen Islami derisa mos ta njohin dhe ta dijnë se çdo të thotë kjo fjalë (fjala e Teuhidit-njëshmërisë së Allahut). Fjala e Teuhidit është ta mohosh çdo shirk në Ibadet dhe të distancohesh nga ai shirk dhe nga ata që e bëjnë dhe t'i urren ata dhe t'ia drejtosh vetëm Allahut ibadetin me singëritet duke mos i bërë Atij shirk dhe duke shprehur dashuri për pjestarët e Islamit."¹⁰⁴

Sheikh Abdullah ibn Abdur-Rahman Abu Batin (Allahu e mëshiroftë) thotë:

"Sa i përket tekfirit individual (të një personi), ajetet Kur'anore, hadithet dhe thëniet e xhumhurit (shumicës së ulemave) e marrin domethënien e jashtme të tyre të cilët tregojnë për mosbesimin e tyre që Allahut i bëjnë shirk; duke i bërë ibadet edhe tjetër kujt përveç Allahut dhe se argumentet nuk bëjnë dallim midis një personi dhe tjetrit.

Thotë i Lartmadhërishmi: **"Me të vërtetë Allahu nuk falë që Atij ti bëhet shirk"** dhe thotë **"Vritni mushrikët kudo që ti zini."** Dhe kjo vlenë për të gjithë (për çdo) mushrik.

Të gjithë dijetarët në librat e fik'hut, na tregojnë për rregullat e murtedit dhe nga të parët që cekin nga llojet e Kufrit dhe rrebelimit është shirkun, dhe thonë se ai i cili bënë, vepron shirkun - bëhet pabesimtar, **dhe nuk e arsyetuan të paditurin (xhahilin).**

Kështu edhe ai i cili thotë se Allahu ka shokë ose fëmijë - është pabesimtar dhe nuk e arsyetuan të paditurin. Poashtu ai i cili fyen Aishen - bëhet pabesimtar. Ai i cili përqeshet (tallet) me Allahun, të Dërguarin e tij ose librat e Tij - bëhet pabesimtar sipas konkonzusit (ixhmasë) së ulemave, përshkak të fjalëve të Lartëmadhërishmit:

"Mos u arsyetoni, që bëtë kufr pasi besuat..."

Dhe kanë cekur shumë lloje të mosbesimit, vepruesit e të cilëve simbas konkonzusit janë mosbesimtar dhe nuk kanë bërë dallim midis njërit dhe tjetrit (mushrik ose kafirit çifut, krishter, zjarrputist, budist ose atij mushriku, kafiri që i thotë vetit musliman). Pastaj cekin se felëshuesi vritet, pasi që prej tij të kërkohet të pendohet (istitabeh).

¹⁰³ Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 11/545-546

¹⁰⁴ Mexhmu'u Er-Resail vel Mesail, V. 5/547

D.m.th se para se ti vijnë argumentet (para se ta gjykojnë dhe ti japin afat për pendim) këtë person e emëruan ose e cilësuan me felëshim dhe i thanë felëshues (Murted). Kurse kërkimi i pendimit nuk kërkohet përveçse prej individit (personit).

Në këtë kapitull ata cekin rregullën për atë i cili mohon diçka nga pesë ruknet (shtyllat e Islamit) ose bënë hallall nga sendet e ndaluara sikur që është vera, mishi i thiut etj, ose dyshon në to dhe thonë se personi bëhet kafir dhe i di këto rregulla kurse i mohon ose dyshon në to, **mirëpo** këtë ata nuk e thanë (nuk e arsyetuan) për personin i cili nuk di për çështjet e shirkut dhe që i përkasin shirkut, e që disa janë që i kemi përmendur më lartë.

Përkundrazi, ata në përgjithësi e cekën gjyqin e mosbesimit dhe vepruesve të tyre duke mos e arsyetuar të paditurin, dhe poashtu nuk bënë dallim mes ndonjë personi ndaj diçkaje tjetër. Dhe siç e kemi cekur se - pendimi kërkohet nga personi i caktuar për veprën e shirkut. A është e lejuar që për një musliman të dyshon (te këto dyshime) në mosbesimin e atyre që thonë se Allahu ka shokë ose ka fëmijë ose Xhibrili ka gabuar në dërgimin e shpalljes ose e mohon ringjalljen pas vdekjes ose mohon ndonjë nga profetët?

A çdo musliman në këto gjëra të ngjajshme bënë dallime midis personit të caktuar dhe diçkaje tjetër, kurse i Dërguari jonë ka thënë: "**Kush ndërron (lëshon) fenë e tij vriteni**", pra kjo nuk e përkap personin e caktuar por kjo vlen për çdo person, kurse një ndër llojet prej më të mëdha që ta ndërrojnë fenë është veprimi i shirkut ndaj Allahut dhe adhurimi i tjetërkujt përkaj (ose me) Allahut (ibadet) - deri te fjalët... Dhe ne e dimë se ata që bënë shirk prej atyre që i thonë vetit musliman dhe në këtë shirk nuk i ka fut tjetër përveçse **mosdija, xhehli i tyre**.

Ata sikur ta dinin se ky shirk plotësisht (përgjithmon) i largon nga Allahu, dhe nëse do ta dinin se kjo vepër e shirkut hyjnë në ato vepra që Allahu e ka ndaluar rreptësisht, kurrë në jetën e tyre nuk do të vepronin atë (shirkun).

Edhe mbas të gjithë kësaj, të gjithë dijetarët këta persona (që arsytohen nga shirku me padituri) - i kanë bërë tekfir pa marrë parasysh arsyetimet e tyre me injorancë. Kurse disa injorant në fe thonë: "Të tillët kanë arsyetim nga injoranca (mosdija)".....deri te fjalë... Sa i përket fjalëve të Sheikhut (Ibn Tejmijjes) "Mirëpo përshkak se te shumica e gjeneratave të mëvonshme ka mbizotëruar injoranca dhe mosdija atëherë mbi ata nuk guxojmë të bëjmë tekfir"... Ai (Sheikhul Islam) nuk e ka pas qëllimin këtu që ti arsyeton ata nga injanca, por është përmbajtur nga të gjykuarit dhe të shapllurit e tyre me mosbesim derisa nuk u vjen skjarimi. Në kontekst të këtyre fjalëve të mësipërme mundet të themi se nëse te ndonjë person shiqojmë dhe ndëgjojmë diçka i cili në poezinë e tij përmban diçka çka është kufr- nuk duhet menjëherë të shpejtojmë me tekfir mbi të, derisa nuk ja skjarojmë argumentin sheriatik. Kjo, nga mendimet tona sepse ata janë ekstremista, adhures të të vdekurve, melekëve dhe të tjerëve, që u drejtohen atyre për nevojat e tyre - pra këta janë mushrik dhe pabesimtar." (Mbaron citati)

Këtu Sheikh Abu Batin (Allahu e mëshiroftë) e shpjegon në detale se injoranca në themelin e dinit Islam nuk pranohet, sipas ixhamsë së muslimanëve. Kushdo që thotë se ai që bënë shirk të madh arsyetohet dhe është musliman (muvahhid/hanif) derisa ti bëhet e kuart, ai ka shkuar kundër ixhmasë së muslimanëve dhe është pabesimatarë. Sheikhu thotë këtu: **“Edhe mbas të gjithë kësaj, të gjithë Dijetarët këta persona (që arsytohen nga shirku me padituri) - i kanë bërë tekfir pa marrë parasysh arsyetimet e tyre me injorancë.”** Këtu pajtohen edhe grupacionet të humbura, që janë ende në suazat e Islamit, por nuk janë ehlu Sunnah vel xhema'.

Sheikh Hamed b. Atik (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

“Ka shumë prej atyre që nuk bëjnë shirk, por ata nuk kanë distancim (Al-bara’ – tekfir, urrejtje dhe armiqësi) prej mushrikut. Për këtë arsye ata nuk janë musliman dhe nuk e pasojnë dinin me të cilin është dërgua Resuli ﷺ...”¹⁰⁵

Sheikh Muhammed b. Ibrahim në komentin e "Keshfush-shubuhat" në faqen 101 thotë:

"Nuk ka dallim ndërmjet atij që ka kufr inati dhe atij që ka kufr mosdije. Sepse, në kufr hyjnë edhe kufri i inatit edhe kufri i mosdijes. Dhe nuk është prej kushteve të vendosjes së argumentit mbi kafirin që ai ta kupton atë (kufrin). Përkundrazi, mbi atë që vendoset argumeti në mënyrë që e kuptojnë personat sikur ky - ai është kafir, njëjtë e kupton ose nuk e kupton këtë. Nëse të kuptuarit vendoset si kusht- atëherë kufri do ti kapë vetëm një llojë të njerëzve dhe ky është kufri i refuzimit (mohimit, që pohon me zemër kurse mohom me veprat e jashtme) Përkundrazi, kufri kap shumë lloje të ndryshme, ku hyjnë edhe kufri i mosditurisë dhe llojet e tjera."

Sheikh Is'hak b. Abdur-Rahman (rahimehullah) në librin e tij "Tekfirul-Muaj'jen":

"Përkundrazi, Ehlu-fetra (njerëz që nuk kanë dëgjuar për Islamin), tek të cilët nuk ka ardhur shpallja dhe Kur'ani dhe ata që kanë vdekur në xhahilijet (injurancë), nuk quhen musliman sipas ixhmasë (konzensusit) dhe për ata nuk guxon të kërkohet falje. Dijetarët janë ndarë për ta vetëm në lidhje me dënimin e tyre në ahiret."

¹⁰⁵ Sabil in Najati wa'l fiqaaq.

Sheikhul-Islam Ibn Kajjim (Allahu e mëshiroftë) thotë në "Tarikul-hixhretejn" ku folë për 17 lloje të detyruesve:

"Ky shpjegim është ndërtuar në bazë të katër themeleve:

I pari: Allahu i Lartësuar nuk do ta dënon askënd përveç pasi ti parashtrohet argumenti, ti skjarohet (ikametul huxh'xe). Siç ka thënë i Lartëmadhërishmi sipas domethënies: "**Ne nuk e dënojmë askënd, derisa nuk ja çojmë të Dërguarin**", pastaj përmend edhe disa ajete dhe pastaj thotë :

I dyti: Dënimin e meritojnë për dy arsye:

1- Përshkak të kthimit të shpinës refuzimit (kufrul irad) ndaj argumenteve, si dhe mosdashja e të punuarit me to.

2- Mospranimi nga inati (kufrul inad)

Sa i përket kufrit të mosdijes (kufrul xhehl) mbi të cilin nuk ka mundësi të vendosen argumentet, ose nuk ka mundësi që argumentet të dihen - e kjo është ai lloj kufr me veprimin e të cilit Allahu nuk do të dënon, derisa mbi të nuk vendoset argumenti i shpalljes profetike."

Djemët e Shekhut Muhammed b. Abdul-Vehhabit, Sheikh Abdullah dhe Husejn (Allahu i mëshiroftë të gjithë) e kanë shpjeguar thënjen e babasë së tyre, rreth atyre që bëjnë shirk të madh pa dije (nga xhehli):

"Ai i cili vdes nga Ehlu shirk (pjestarët e shirkut) para ardhjes së argumentit (thirrjes në Islam), dhe ka vepruar shirk dhe dini i tij ka qenë shirku, atëherë themi se ka vdek në kufr. Për këtë arsye nuk lejohet të bëhet dua për të, as prerja e kurbanit, as sadakaja. Por sa i përketë Gjykimit të tij në ahiret, kjo është çështje tek Allahu i Lartësuar. Nëse ka pas mundësi gjatë jetës me ardhë te argumenti, është kafir e nëse jo është mes tij dhe Allahut." ¹⁰⁶

Dijetari i Nexhdit, Hammad ibn Nassir (Allahu e mëshiroftë):

"Kur dikush bënë kufr apo shirk pa dije (nga injoranca, xhehli), nëse nuk e ka arrit argumenti, nuk i ka treguar askush, nuk themi që është kafir (i cili meriton dënim), derisa ti vjen argumenti. **Por as nuk themi që është musliman**, por themi se vepra është kufr dhe ja ka prish të gjitha veprat e mira, dhe hukmi i këtij personi është **mushrik** (Ehlu shirk). Edhe pse nuk e shpallim pesonin kafir, sepse argumenti nuk i ka ardhë, nuk lejohet me thënë që është musliman (muvahhid)." ¹⁰⁷

¹⁰⁶ Ed Durerus-Senijeh, V. 10/142

¹⁰⁷ Ed Durerus-Senijeh, V. 10/136-138

Sheikh Abdul-Laif (Allahu e mëshiroftë) ka cek në “Minhaxh At-Ta’sis” (F.12):

“Dhe shumë bashkësi kanë ra për shkak të mosdijes të së vërtetës. Dhe shumë gabime kanë ndodhur për shak të kësaj. Shembulli për këtë është *Islami* dhe *shirku*. Dy gjëra të ndryshme, që kurr nuk mundet të egzistojnë te një person në të njejtën kohë. Njëra e anulon tjetrën...”

Sheikhul-Islam Ibn Tejmijje (Allahu e mëshiroftë):

“Dhe padyshim kush nuk i bënë ibadet Allahut, ai i bënë ibadet ndonjë zoti (dikujt) tjetër. Ndër bijtë e Ademit nuk ka grupë të tretë. Janë vetëm **muvahhidët** (monoteistët/muslimanët) dhe **mushrikët** (idhujtarët). Mushkrikët janë ata të cilët e përzien Teuhidin me Shirk, sikur krishterët dhe jehudët dhe ata të humburit të cilët pretendojnë se janë musliman (pjestarë të mil’letit të Ibrahimit (عليه السلام)) dhe ata të cilët i emitojnë këta...¹⁰⁸

Këto citate të ulemave mjaftojnë për të sqaruar këtë çështje. Asnjëri prej këtyre nuk e ka quajtur ‘*musliman xhahil*’ vepruesin e shirkut të madh. Por janë pajtuar të gjithë muslimanët se ai i cili e arsyton mushrikun dhe e quan pjestar të Islamit (musliman-muvahhid), ai vetë ka dal nga Islami sipas ixhmas. Pastaj e kemi parë se si Ulemat e shpjegojnë akiden e Muhammed ibn Abdul-Vehhabit dhe të Ibn Tejmijjes, dhe siç janë përgjigjur në dyshimet... I tërë Falënderimi i takon Vetëm Allahut të Lartësuar.

Thotë Allahu i Madhëruar:

وَإِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَأَشْهَدَهُمْ عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَى شَهِدْنَا أَنْ تَقُولُوا يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّا كُنَّا عَنْ هَذَا غَافِلِينَ
أَوْ تَقُولُوا إِنَّمَا أَشْرَكَ آبَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِّنْ بَعْدِهِمْ أَفَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ الْمُبْطِلُونَ
وَكَذَلِكَ نَفْصَلُ الْآيَاتِ وَلَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

“(Përkujtoni) edhe kohën kur Zoti yt bëri të lindë nga bijtë e Ademit, nga kërbishtja e tyre farën e tyre (ose nga kërbishtja e Ademit sollëm pasardhësit e tij) dhe i bëmë ata të dëshmojnë për veten e tyre (duke u thënë):

“A nuk jam Unë Zoti juaj?”

Ata thanë: “Po, padyshim që edhe ne dëshmojmë!”

(Kjo) që të mos thoni në Ditën e Ringjalljes: “Në të vërtetë ne nuk e kemi ditur këtë.” Apo të mos thoni: “Vetëm baballarët tanë kohë më parë morën të tjerë si të barabartë në adhurim përkrah me Allahun dhe ne jemi thjesht pasardhësit e tyre. A do të na shkatërrosh atëherë ne për shkak të veprave të njerëzve që punuan Al-Batil (politeizëm, krime e mëkate duke

¹⁰⁸ Mexhmu'ul Fetava, V. 14/282

adhuruar të tjerë përkrah e përveç Allahut)?” (Tefsir At-Tabari). Në këtë mënyrë i shtjellojmë Ne Ajetet (provat, shenjat, shpalljet) në imtësi, me qëllim që ata të mund të kthehen (tek e vërteta dhe të na drejtohen Neve). (Al A'raf: 172-174)

7.) Cili është hukmi (gjykimi) rreth atyre personave që mushrikët dhe tavaghitët i quajnë musliman (muvahhid / hanif)? (Me përgjigje në shubuhate)

Dije, së pasi që ke mësuar se kufri në taghut hynë në **“La ilahe il-laAllah”** - (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!), dhe se çdo person i cili bënë shirk patjetër është mushrik, të kesh të ditur se personat të cilët vepruesin e shirkut të madh e quajnë pjesëtar të Dinit Islam - Miletit të Ibrahimit ﷺ, ata dëshmojnë se nuk e kanë kuptuar Teuhidin dhe kuptimin e vërtetë të fjalës **“La ilahe il-laAllah”** - (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!). Rrethë kuptimit të së cilës janë pajtuar të gjithë muslimanët.

Sheikh Muhammed b. Abdul-Vehhab ka thënë: *“Dije se veprat që e rrënojnë Islamin janë dhjetë.”*

Pastaj e ceki pikën e tretë:

الثالث: من لم يكفر المشركين، أو شك في كفرهم، أو صحح مذهبهم، كفر إجماعاً.

Anuluesi i tretë: Kush nuk i bënë tekfir mushrikët, apo dyshon në kufrin e tyre, apo beson se rruga (medh'hebi) i tyre është i saktë, ka bërë kufr sipas ixhmasë (pajtushmërisë së dijetarëve).¹⁰⁹

Nuk ka dyshim, se çdokush që vepron shirk të madh patjetër është mushrik, edhe nëse vepruesi veten e konsideron muslimanë.

Shembull: Ai që e adhuron Isan ﷺ apo ndonjë profet tjetër, patjetër është mushrik edhe nëse veten e konsideron musliman. Çdokush që e quan *'Muslimanë xhahil'* vepruesin e shirkut të madh është pabesimtarë.

Ai që dyshon në kufrin e krishterëve, jahudëve, demokratëve, komunistëve, nacionalistëve dhe mushrikëve tjerë të cilët për vete thonë se janë *'muslimanë'*, një person i tillë është pabesimtarë. Nëse dikush i arsytonë këta persona me injorancë (xhehël) duke thënë se janë *'muslimanë xhahila'* dhe nuk lejohet të quhen pabesimtarë para ikametul-huxhes, ai bëhet sikur këta, sepse me këtë dëshmon se nuk e ka kuptuar pjesën e parë të shahadetit: **'La ilahe il-laAllah'**. Arsyja për kufrin e këtyre është se nuk e kanë mohuar taghutin dhe nuk din çka është Imani dhe Kufri. Siç kemi shpjeguar më lartë se nga **'La ilahe il-laAllah'** kuptohet se duhen mohuar të gjithë tavaghitët dhe ata që i bëjnë ibadet atij, ndërsa nga **'La ilahe il-la Allah'** pohohet që vetëm Allahu i Madhëruar meriton të adhurohet, lojalitet dhe dashuri për pjestarët e Dinit Islam. ”

¹⁰⁹ Akidetul-Muvehhidin, f.456

Ajetet janë të shumta nga të cilët na bëhet e kjashtë se duhet të mohohet besimi dhe të distancohemi (bara') prej atyre që adhurojnë dikënd tjetër pos Allahut të Lartësuar.

Thotë Allahu i Lartësuar:

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَاءُ مِنْكُمْ وَمِمَّنْ تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحْدَهُ

"Me të vërtetë që ka qenë një shembull të shkëlqyer për ju tek Ibrahimimi dhe tek ata që ishin me të, kur i thanë popullit të tyre: "Vërtet që ne jemi të lirë prej jush dhe prej gjithçka që ju adhuronin në vend të Allahut; ne ju kemi hedhur poshtë ju dhe ndërmjet nesh dhe jush ka filluar armiqësi dhe urrejtje përgjithnjë, derisa të besoni në Allahun Një të Vetëm..."

(El Mumtahineh: 4)

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ إِنَّنِي بَرَاءٌ مِمَّا تُعْبُدُونَ
إِلَّا الَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُ سَيَهْدِينِ
وَجَعَلَهَا كَلِمَةً بَاقِيَةً فِي عَقِبِهِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

"Dhe (kujto) kur Ibrahimimi i tha babait të tij dhe popullit të tij: "Me të vërtetë që unë jam i pafajshëm nga çfarë ju adhuronin, Në vend të Atij i Cili më krijoi mua dhe padysim që Ai do të më udhëzojë mua." Dhe ai (Ibrahimimi) e bëri atë (Fjalën La ilahe il-la Allah - nuk ka tjetër të adhuruar të merituar përveç Allahut Një e të Vetëm) Fjalë të jetonte ndër pasardhësit e tij, që ata të mund të riktheheshin (me pendim tek Allahu ose të merrnin mësim)."

(Ez Zukhruf: 26-28)

قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ عَلَى بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ

"Thuaj (O Muhammed): "Kjo është Udha ime; unë ju ftoj drejt Allahut (Njësimit të Tij) me dije të sigurt, unë dhe kushdo që më ndjek mua (duhet të ftojnë në Islam). Lavdi i qoftë Allahut dhe unë nuk jam prej mushrikëve (politeistë, paganë, idhujtarë ose çdo fe tjetër që mohon Njësinë e Allahut ose adhuron të tjerë përkrah e në vend të Allahut)." (Jusuf: 108)

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِّنْ دُونِ اللَّهِ فَإِن تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ

"Thuaj (O Muhammed): "O ithtarë të Librave të Parë! (jehudi e të krishterë): Ejani te një fjalë që është e drejtë dhe e përbashkët mes nesh dhe jush: që të mos adhurojmë askënd përveç Allahut, që të mos i vëmë shokë Atij në adhurim, dhe që asnjë prej nesh të mos marrë të tjerë për zot përveç Vetëm Allahut." Pastaj në qoftë se ata largohen, thuaju: "Dëshmoni për ne se jemi muslimanë (besimdrejtë)." (Al Imran: 64)

وَأَعْتَرُكُمْ وَمَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَأَدْعُو رَبِّي عَسَىٰ أَلَّا أَكُونَ بِدُعَاءِ رَبِّي شَقِيًّا

"Dhe do të largohem prej teje dhe prej atyre që ti u lutesh në vend të Allahut, ndërsa do t'i lutem Zotit tim dhe shpresoj se nuk do të jem i pabekuar në duanë time ndaj Zotit tim."
(Merjem: 48)

Mohimi i besimit atyre që adhurojnë dikënd tjetër pos Allahut, apo adhurojnë dikënd bashkë me Allahun, është prej themelit të Dinit islam (Aslu Din) dhe hynë në **"La ilahe il-laAllah"** - (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!). Nuk ka dallim mes atij që bënë shirk dhe veten e konsideron musliman ose pjestarë të Dinit tjetër, sepse nga tekstet ne dimë se edhe krishterët dhe jahuditë veten e konsiderojnë muvehidunë (monoteista) dhe pjestarë të miletit të Ibrahimit ﷺ, por nga injoranca bëjnë shirk dhe kufr të madh. Ai individ që e quan *muslimanë xhahil* atë person i cili i bënë ibadet Muhammedit ﷺ, është i njëjt sikur ai që dyshon në kufrin e atij që i bënë ibadet Isas ﷺ apo ndonjë Profeti tjetër.

Sheikh Hamed b. Atik (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

"Ka shumë prej atyre që nuk bëjnë shirk, por ata nuk kanë distancim (Al-bara' – tekfir, urrejtje dhe armiqësi) prej mushrikut. Për këtë arsye ata nuk janë musliman dhe nuk e pasojnë Dinin me të cilin është dërguar Resuli ﷺ..." ¹¹⁰

Dijetarët e Teuhidit (Allahu i mëshiroftë) **nuk** kanë bërë dallim mes atij që bënë shirk dhe e shqipton shahadetin ose atij që bënë shirk dhe nuk e shqipton shehadetin. Tek ata ai individ që bënë shirk të madh gjithmonë është **mushrik**, por një grup prej dijetarëve ka thënë, se nuk quhet **"Kafir i cili meriton dënim në ahkiret"** nëse e ka bërë nga injoranca... Ndërsa ata persona që e quajnë vepruesin e shirkut të madhë **'muvehhid'**, ulemat e Teuhidit kanë bërë tekfir mbi persona të tillë qysh nga fillimi. ¹¹¹

¹¹⁰ Sabil in Najati wa'l fikak.

¹¹¹ Ktheu librit "Thirrja në Teuhid".

Pra dijetarët e Islamit (Allahu i mëshiroftë) kanë thënë: "Ai që dyshon në kufrin e atij që e adhuron Isan ﷺ, Muhammedin ﷺ, Aliun ﷺ, melekët, xhinët, hënën, diellin, tyrbet etj, një person i tillë është pabesimtar edhe nëse e shqipton shehadetin dhe kryen ibadete të ndrsyhme."

Ai që e adhuron Isan ﷺ është patjetër mushrikë edhe nëse e pretendon të kundërtën, dhe gjithashtu ai i cili e adhuron Muhammedin ﷺ është mushrik edhe nëse pretendon të kundërtën. Ndërsa ata që adhurojnë njerëz të thjesht, sisteme të ndryshme, parti politike, nefsin e tyre, lider politik, tyrbe të ndryshme apo gjykatsat etj, të gjithë janë mushrikë, dhe muvehhidi nuk dyshon në kufrin e këtyre. Në vijim do ta shohim se në cilën mënyrë janë argumentuar dijetarët dhe cilat ajete i kanë përdorë gjatë argumentimit të tyre.

Thotë Allahu i Madhëruar:

قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ
لَا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ
وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ
وَلَا أَنَا عَابِدٌ مَّا عَبَدْتُمْ
وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَا أَعْبُدُ
لَكُمْ دِينُكُمْ وَلِيَ دِينِ

1. Thuaj: "O ju mosbesimtarë!

2. Unë nuk adhuroj çfarë ju adhuroni,

3. Dhe as ju nuk do të jeni adhurues të Atij që unë adhuroj,

4. Dhe as unë nuk do të jem adhurues i atyre që ju po i adhuroni,

5. Dhe as ju nuk do të jeni adhurues të Atij që unë adhuroj.

6. Ju keni fenë tuaj dhe unë kam Fenë time (Islamin)."

(El Kafirun - Mosbesimtarët: 1-6)

Çdo muvahhid (muslimanë/hanif) e din se ai i cili e adhuron dikënd tjetër pos Allahut të Lartësuar është mushrik dhe e ka dinin tjetër (ndërsa nëse e bënë nga mosdija, quhet 'kafir xhahil.')

Muvehhidi i thotë atyre që i bëjnë ibadet dikujt tjetër pos Allahut:

"Ju keni fenë tuaj dhe unë kam Fenë time (Islamin)."

Ndërsa, ai i cili vepruesit të shirkut (mushrikut/idhujtarit) i thotë:

"Ju e keni fenë e njëjtë sikur unë dhe ne jemi vëllezër, kemi dashuri për ju për hirë të Allahut sepse ju jeni musliman xhahila", ai me këto fjalë dhe me këtë akide bëhet pabesimtarë sipas ixhmas së muslimanëve sepse nuk e ka kuptuar domethënien e vërtet të Islamit. Ai është prej atyre personave që përmenden në Risalen 'Aslu Dini-l-Islam' nga Sheikh Muhammed të cilën disa herë e kemi cekë më lartë.

Sheikh Abdur-Rahman b. Hasan Alu-Sheikh (Allahu e mëshiroftë) thoshte:

"Nëse robi e ka kuptuar **"La ilahe il-laAllah"** - (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!), atëherë do të kishte ditur se, ata të cilët ndalen (ngurrojnë) dhe dyshojnë për ti quajtur pabesimtarë ata të cilët bëjnë shirk; nuk kanë bërë (nuk kanë realizuar) kufr në taghut."¹¹²

Ka thënë Muhammed b. Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë) duke e njohur Islamin:

"Islam është t'i dorëzohesh Allahut duke e njësuar vetëm Atë, t'i nënshtrohesh vetëm Atij me adhurim dhe duke u larguar nga shirku dhe pjestarët e tij."¹¹³

Gjithashtu thotë:

"Esenca e Islamit është adhurimi që i kushtohet vetëm Allahut duke mos i shoqëruar atij në adhurim asgjë, duke shprehur dashuri për pjestarët e Islamit dhe duke i konsideruar pabesimtarë ata që tërhiqen nga ai, duke tërhequr vërejtjen rrepët që mos t'i bëhët atij shirk në ibadet dhe duke shprehur armiqësi dhe urrejtje për ata që i bëjnë atij shirk dhe duke i konsideruar pabesimtarë ata që e bëjnë këtë."¹¹⁴

¹¹² Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 11/523 dhe Fetvat e ulemasë të Nexhdit, V. 3/60

¹¹³ Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 1/129

¹¹⁴ Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 2/548

Muhammedi ﷺ ka thënë: "Lexo suren El Kafirun para fjetjes, sepse kjo sure është distancimi (mohimi) nga shirku."¹¹⁵

Tash vimë te shpjegimi më i hollësishëm rrethë atyre që vepruesin e shirkut e konsiderojnë pjestar të Islamit dhe e quajnë *muslimanë* (*muvehhid/hanif*).

Thotë Sheikhu i nderuar Abu Batin Abdullah b. Abdur-Rahman (Allahu e mëshiroftë):

"Dijetarët e të gjithë shkollave juridike (medh'hebeve), kanë cekur shumë gjëra të cilat nuk mundet që ti numërojmë që janë nga fjalët, veprat dhe bindjet, vepruesit e të cilëve bëhen mosbesimtar (kafira), dhe këtë nuk e kanë kufizuar vetëm në inatxhin. Për atë shkak, secili që thotë se vepruesi i kufrit mundet të arsyetohet me tevil (keqkuptim), ixhtihad (ai që përpiket të gjenë ndonjë rregull sheriatike dhe pastaj gabon), pasim qorrazi (taklid) ose nga mosditura (injanca, xhehli) - ju ka kundërvu librit, sunnetit dhe ixhmasë, pa kurfar dyshimi.

Ai që thotë kështu, duhet domosdo ta shkatërron këtë themel të gabuar. Sepse nëse deri në fund i përmbahet këtij qëndrimi - pa dyshim do të bëhet mosbesimtar (do ta humb emrin ose statusin si musliman dhe e merrë emrin kafir, që pastaj kjo në veti tërheq edhe dënimin), kjo i ngjanë sikur atij që dyshon në shpalljen e Muhammedit ﷺ."

Nëse vepruesi i shirkut të madh arsyetohet me padituri (injanca, xhehl) atëherë kush mbetet që të thotë se nuk ka arsyetim?

Simbas këtij pohimi del se Allahu mbi asnjërin nuk ka argument përveç mbi inatxhinë. Thënësi i këtij pohimi nuk do të jetë në gjendje ti përmbahet këtij themeli. Përkundrazi, ai domosdo do të bie në kundërshtime. Sepse nuk guxon të përmbahet mbi tekfirin e atij që dyshon në shpalljen e Muhammedit ﷺ, ose që dyshon në ringjalljen ose në sendet tjera nga themeli i fesë (Aslu Dini).

Kurse ai që dyshonë është i paditur, injorant... - deri te fjalët -... prej kësaj rezulton se nuk guxojmë ti bëjmë tekfir të paditurit nga çifutët, krishterët dhe ata që i bëjnë sexhde Diellit, Hënës dhe statujave, përshkak të paditursë (injanca, xhehlit), as ata që i ka djegur Ali Ibn Ebi Talib ؓ, sepse jemi të bindur se ata kanë qenë të paditur. Kurse të gjithë muslimanët janë pajtuar se pabesimtarë është ai i cili nuk bën tekfir mbi Çifutët, Krishterët ose dyshon në mosbesimin e tyre, kurse ne jemi të bindur se shumica e tyre janë të pa ditur."^{116 117}

¹¹⁵ Transmeton Abu Davud.

¹¹⁶ Ed-Durerus-Senijje, V. 12/69-74

¹¹⁷ Këtu thotë Sheikhu: "... shumë gjëra të cilat nuk mundet që ti numërojmë që janë nga fjalët, veprat dhe bindjet, vepruesit e të cilëve bëhen mosbesimtarë (kafira)." Disa prej këtyre gjërave janë: *Të adhurohet dikush tjetër pos Allahut (Shirku), mohimi i ringjalljes dhe ditës së gjykimit, tallja (fyerja) dhe urrejtja e dinit Islam, të gjykuarit me ligje të shejtanit (taghutit) dhe bërja e ligjeve sipas nefsit, mohimi plotësisht i kaderit, pretendimi se njeriu e njëj gajbin, magjia (sihri) etj...* Rrethë këtyre nuk ka

Ai që persona të tillë përmenden në këtë citat i quan *muvehhidun* (musliman xhahila apo musliman që kanë arsyetim) nuk e ka kuptuar themelin e Dinit islam.

Themelin e Dinit Islam (Aslu Din) dhe shtyllën e tij e përbëjnë dy gjëra :

E para: Urdhëresa në ibadetullah të vetmit, që nuk ka rival, nxitja në këtë, miqësimi përshkak të kësaj (el-muvela) dhe tekfiri mbi atë që e lenë ose largohet nga kjo bazë.

E dyta: Tërhekja e vërejtjes nga shirku në ibadetullah, ashpërsia përshkak të saj, armiqësimi (el-muadah) përshkak të saj dhe **tekfiri mbi atë që e bënë këtë."**

Pastaj i cekë Sheikhu disa kategori:

9.) Në këtë hynë - edhe këta prej të gjithë llojeve janë më të këqinj- sepse janë ata që e praktikojnë Teuhidin, por nuk e din dobinë (domethënien) dhe realitetin e Teuhidit dhe nuk i urrejnë ata që e kanë lënë Teuhidin dhe **nuk bëjnë tekfir mbi ata.**

10.) Në këtë hynë ata që e kanë lënë shirkun dhe e urrejnë, por nuk e din domethënien (realitetin) e shirkut dhe dëmin e tij, edhe nuk u kundërvihen bërësve të shirkut dhe nuk bëjnë tekfir mbi ta (nuk i shpallin kafira ata)...¹¹⁸

Do ti cekim disa shembuj për lexuesin, për ta kuptuar këtë pikë më mirë.

Nëse një individ me plotë vetëdije e fyen Allahun e Lartësuar, tallet me Emrat dhe Siffatet e Allahut, me këtë ai bëhet mosbesimtarë edhe nëse falet, agjëron dhe e shqipton shehadetin. Secili që e arsyton këtë person duke e quajtur '*muslimanë xhahil*' dhe pjestarë të Dinit Islam, ai është pabesimtarë.

Ai që gjykon me ligjet e shejtanit (taghutit) dhe bënë ligje sipas nefsit të tij, duke bërë hallall atë që Allahu e ka bërë haram, apo duke e bërë haram atë që Allahu e ka bërë hallall, ai është taghut edhe nëse falet, agjëron, ndërton xhamia, shtyp libra fetare dhe paguan zekat. Secili që e quan '*Vëlla muslimanë*' këtë taghut dhe ka dashuri ndaj tij (Vala') dhe lojalitet, ai është pabesimtarë sipas ixhmas së muslimanëve.

Nëse një individ i bënë ibadet Diellit, Hënës, profetëve dhe tyrbeve ai me këtë bëhet mushrik. Secili që e arsyton këtë individ duke e quajtur '*muslimanë xhahil*', ai nuk është muvehhid. Nëse e bënë nga mosdija, atëherë është kafir xhahil i cili nuk e ka kuptuar ende themelin e Dinit Islam.

mospajtim te muslimanët, për këtë thotë Sheikhu: "Për atë shkak, secili që thotë se vepruesi i kufrit mundet të arsyetohet... ju ka kundërvu librit, sunnetit dhe ixhmasë, pa kurfar dyshimi." Gjithë këto vepra e prishin themelin e dinit islam 'La ilahe il-la Allah', dhe askush prej muslimanëve nuk dyshon në këtë.

¹¹⁸ Muhammed b. Abdul-Vehhab, Risala Aslu Dini-l-Islam.

Ata 'dijetarë' që e kanë lejuar votimin për partit e shejtanit (partit politike), dhe që e kanë lejuar tahakum para taghutit (të kërkohet gjykimi para taghutit/shejtanit në mosmarrëveshje), njerëz të tillë janë tavaghitë. Ai që i nënshtrohet këtyre në këto kufriate dhe i bënë këto gjëra i ka marrë për zot (ilah) dhe bëhet mushrik. As një muvehhid nuk dyshon në kufrin e këtyre që i kemi përmendur.

Secili që pretendon se e din ghajbin (të fshehtë absolute) është taghut, edhe nëse falet, agjëron dhe bënë xhihad. Ndërsa nëse dikush e arsyton këtë individ duke e quajtur 'muslimanë xhahil', ai dëshmon se nuk e ka kuptur themelin e fesë **"La ilahe il-laAllah"** - (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!)

Shembuj të tillë ka shumë, por këto vetëm i kemi cekë për të shpjeguar se shqiptimi i shehadetit dhe ibadetet tjera nuk janë penges për të quajtur dikend pabesimtarë nëse ai bënë diçka që e anulon Teuhidin. Allahu na ruajt nga këto devijime!

Sheikh Muhammed b. Abdul-Vehhab shpjegon fjalët e Ibn Tejmijjes:

"Ka thënë Sheikhul Islam Ibn Tejmije: "Pabesimtarë është ai i cili i lutet Alijut ﷺ, dhe pabesimtarë është ai i cili dyshon në kufrin e tij."

Pastaj i komenton Sheikh Muhammed këto fjalë: "Nëse është kjo gjendja e atij që vetëm **dyshon** në kufrin e tij dhe nuk ka armiqësi ndaj tij, atëherë si është gjendja e atyre që besojnë se ky person është **musliman** dhe nuk kanë armiqësi ndaj tij? Çka është atëherë me atë person që ka dashuri për të? Çka është atëherë me atë që diskuton për çështjen e tij?"¹¹⁹

Dije se ata që i luten Alijut ﷺ, Fatimes ﷺ, melekëve, xhinëve, shejtanëve dhe tyrbeve janë pabesimtarë. Secili që **dyshon** në kufrin e tyre, është pabesimtarë sikur ata. Ndërsa nëse i quan 'Muslimanë' atëherë kufri i tyre është edhe më i madh.

Sheikh Muhammed b. Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë) thotë:

"Murtedët janë ndarë në çështjen e rrebelimit (daljes nga feja). Disa e kanë bërë të Dërguarin ﷺ mashtrues, dhe me këtë u kthyen në adhurues të idoleve, duke thënë: "Sikur ai (profeti) ﷺ të ishte i Dërguar, nuk do të vdiste. Disa prej tyre (murtedëve) u bënë të qëndrueshëm në shehadet, mirëpo deklaruan dhe njohën edhe pejgamberinë e Musejlemah al-kedhab, duke menduar se i Dërguari ﷺ e ka bërë ortak në profetsi, përsërye se Musejlemah al-kedhab i ka mashtruar ata duke ju qitur dëshmitarë të rrejshëm të cilët dëshmuuan rrejshëm për të, dhe me këtë një numër i madh i njerëzve ju besoj atyre. Mirëpo dijetarët janë pajtuar se edhe ata që e kanë pranuar atë ishin murtedë pamarparasysh se ata këtë gjë nuk e kanë ditur, kurse ai i cili dyshon në kufrin e tyre, është kafir."¹²⁰

¹¹⁹ Mufidul Mustefid fi kufri tariki Teuhid.

¹²⁰ Ed-Durerus-Senijjeh, V. 8/118

Secili që e shqipton shahadetin, beson në Allahun e Lartësuar, dhe i bënë ibadet vetëm atij, kryen haxhin, e falë namazin, e paguan zekatin dhe ndërton xhamia, por thotë përshembull se Muhammedi ﷺ ka gabuar dhe nuk ka merituar të bëhet profet (ose beson se vjen pejgamber pas tij me sheriat tjetër), një person i tillë bëhet mosbesimtarë. Secili që vetëm dyshon në kufrin e këtij, është pabesimtarë, ndërsa nëse e arsyton me xhehël duke e quajtur 'muslimanë xhahil' atëherë kufri i tij është edhe më i rëndë.

Poashtu ai (Allahu e mëshiroftë) thotë:

"Sa mirë që është shprehur një beduin i cili na erdhi në vizitë dhe mësoi diçka nga Islami. Tha: "Unë dëshmoj se ne jemi kafira, (ai dhe të gjithë banorët beduinë) poashtu ai nga dijetarët i cili neve na ka quajtur muslimanë edhe ai është kafir, salavati dhe selami qoftë mbi Muhammedin ﷺ."¹²¹

Sheikh Abu Batin thotë:

"Të gjithë muslimanët janë pajtuar mbi kufrin e atij i cili nuk i shpallë kafira çifutët dhe krishterët, ose edhe nëse vetëm se dyshon në kufrin e tyre, kurse ne jemi të sigurt se shumica e tyre janë të paditur (injorantë)."

Sheikh Tekkijuddin (rahimehullah) thotë:

"Ai i cili i nënçmon sahabët (Allahu qoftë i kënaqur me ta) ose vetëm njërën prej tyre, dhe kësaj ja bashkangjet sikur Aliu ﷺ është zot ose i dërguar, ose se Xhibrili ﷺ ka gabuar, atëherë nuk ka kurfar dyshimi se ai është pabesimtarë, dhe nuk ka dyshim në kufrin e atij i cili këtë nuk e shpallë kafir.

Thotë: Ai i cili mendon se sahabët dolën nga feja mbas vdekjes të Dërguarit ﷺ përveç se disa prej tyre, më pak se dhjet veta, ose se ata u bënë fasika (mëkatar), atëherë nuk ka kurfar dyshimi se personi i tillë ka bërë kufr dhe ai i cili dyshon në kufrin e tyre edhe ai është kafir... "¹²²

Sheikh Abdullah b. Muhammed b. Abdul-Vehhab thotë:

"Shejkhul Islam Ibn Tejmijje thotë: Muhammed Ibn Sahnun, një ndër imamët e shokëve të afërt të Imam Malikut, thotë: Janë pajtuar dijetarët se ai i cili e shanë të Dërguarin ﷺ, është kafir. Gjykimi i tij te imamët është që të vritet. Kurse ai i cili dyshon në kufrin e tij edhe ai është kafir.¹²³

Poashtu ai (rahimehullah) thotë:

"Kufr ka bërë ai i cili nuk e ka shpallur kafir atë që nuk e ka marrë Islamin për fe të veten, ose dyshon në kufrin e tyre."¹²⁴

¹²¹ Ed-Durerus-Senijjeh, V. 8/119

¹²² Ed-Durerus-Senijjeh, V. 12/69-70

¹²³ Akidetul muvehiddin, kelimat Nefia, f.238

¹²⁴ Akidetul muvehiddin , f.269

Poashtu ai (rahimehullah teala) thotë:

“Sa i përket atij i cili thotë se ai i cili e shqipton shehadetin, se atë nuk guxojmë ta shpallim kafir! Ai i cili e mban këtë qëndrim patjetër do të hyjnë në kontradikta (kundërthënie) me veten e tij dhe pastaj nuk do të mundet ta refuzon këtë qëndrim. Kjo është sikur ata që e mohojnë ringjalljen ose dyshojnë në të, edhe pse thonë shehadetin, ose mohon profetësin atyre që disave Allahu i ka emëruar në librin e Tij, ose thotë se zinaja (kurvëria) është hallall dhe të ngjajshme si kjo, nuk ka dyshim se do të përmbahet në aspektin e kufrit të tij, përveçse nëse është mendjemadh dhe inatçi.

Kurse ai i cili thotë se mbasi që të thuhet shehadeti atij s'gjë nuk i bëhet dëm ose thotë: “Ai i cili thotë shehadetin, falet dhe agjëron nuk guxojmë atë ta shpallim kafir, sikur edhe nëse adhuron dikët tjetër përskaj Allahut”, **ai është kafir, kurse ai i cili dyshon në kufrin e tij poashtu është kafir.** Përarsye se personi i cili përmbahet këtij qëndrimi patjetër e çon në rrenë Allahun dhe të Dërguarin e Tij ﷺ dhe koncensusin e muslimanëve.

Shumë janë tekstet nga Kur'ani dhe sunneti që flasin për këtë temë poashtu edhe koncesusi i vërtetuar në të cilin nuk do të dyshon ai i cili ka sadopak dituri për këtë dhe mbi qëndrimin e dijetarëve. Mirëpo pasimi qorrazi dhe hamendjet i bëjnë njerëzit që të jenë shurdha.

“...Dhe ai për të cilin Allahu nuk ka caktuar dritë, për të nuk ka aspak dritë.”

(En-Nur:40)”

Thotë Sheikhul Islam Ibn Tejmije (Allahu e mëshiroftë):

“Për sa i përket llojit të dytë, këto janë ata të cilët janë ithtarët e hululit – pohojnë se Zoti është i mëshiruar në ndonjë individ, siç thonë krishterët për Isan ﷺ, poashtu dhe fanatikët të cilët po në të njëjtën mënyrë e shpallin Aliun ﷺ... Të gjitha këto fjalë janë kufr në anën e jashtme (dhahir) dhe të brendshme (batin), dhe rrethë kësaj pajtohen të gjithë muslimanët. Ai i cili dyshon në mosbesimin e këtyre fanatikëve, pasi që ta kuptojnë fjalën dhe qëndrimin e tyre, dhe vetë delë nga feja dhe bëhet kafir sikur ata që dyshojnë në kufrin e krishterëve, jahudëve dhe mushrikëve tjerë...”¹²⁵

Thotë Ibn Tejmije (Allahu e mëshiroftë):

“Në përgjithësi, kushdo që e vepron ose e thotë një fjalë të kufrit, me atë vepër bëhet kafir, edhe nëse nuk e ka patur nijet që të bëhet kafir, sepse askush nuk dëshiron që të bëhet mosbesimtarë, përveç atij kujt ia dëshiron Allahu që të jetë kafir.”¹²⁶

¹²⁵ Mexhmu'ul Fetava, V. 2/367-368

¹²⁶ Es-Sarimul-Meslul, f.177-178

Sheikhul Islam Muhammed b. Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë) ka thënë për grupin 'Karamita' (sekt i humbur i xhehmijëve të cilët thonë se për njeriun mjafton vetëm thënja e shehadetit me gojë për të qenë muslimanë dhe këtë thënie nuk e prish asnjë shirk dhe kufr):

"Ky grup i ka pasur të gjitha karakteristikat sikur namazi, vizita e Qabes, zekati dhe të ngjajshme, gjithashtu kanë falur xhuma dhe namazet me xhemat (furu-Din). Kanë pasur muftijt (Imamët) dhe gjykatës, të cilët kanë gjykuar me sheriat. Por me gjithatë kanë vepruar shirk, dhe kanë bërë gjëra që e kundërshtojnë Islamin. Për këtë arsye, të gjithë dijetarët kanë ixhma se ata janë pabesimtarë."¹²⁷

Sheikh Muhammed b. Ibrahim (Allahu e mëshiroftë) në komentin e " Keshfush-shubuhat" në faqen 101 thotë:

" Nuk ka dallim ndërmjet atij që ka kufr inati dhe atij që ka kufr mosdije. Sepse, në kufr hynë edhe kufri i inatit edhe kufri i mosdijes. Dhe nuk është prej kushteve të vendosjes së argumentit mbi kafirin që ai ta kupton atë (kufrin). Përkundrazi, mbi atë që vendoset argumeti në mënyrë që e kuptojnë personat sikur ky - ai është kafir, njëjtë e kupton ose nuk e kupton këtë. Nëse të kuptuarit vendoset si kusht- atëherë kufri do ti kapë vetëm një lloj të njerëzve dhe ky është kufri i refuzimit (mohimit, që pohon me zemër kurse mohon me veprat e jashtme) Përkundrazi, kufri kapë shumë lloje të ndryshme, ku hynë edhe kufri i mosditurisë dhe llojet e tjera."

Sheikh Abdullah b. Abdur-Rahman Abu Batin (Allahu e mëshiroftë) thotë:

"E çuditshme është se si disa njerëz që dëgjojnë dikënd duke thënë këtë fjali ("**La ilahe il-laAllah**" - *Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*) duhe pohuar edhe negacionin që përmban kjo fjali, pastaj e njëjlosin atë duke thënë: "*Ne nuk jemi të detyruar për njerëzit dhe nuk jemi detyruar që të flasim për ta.*"

Ne këtyre njerëzve u themi:

"E si jo! Ti je i detyruar që ta njohish Teuhidin, përshkak të cilit Allahu i Lartësuar krijoi njerëzit dhe xhinët, dhe dërgoj të gjithë të dërguarit që të thërrasin në të, dhe të mësosh të kundërtën e saj (ajo që e prish Teuhidin) dhe ai është shirku, i cili nuk do të falet, dhe nuk do të arsytohet mukel-lefi (detyrimtari) përshkak të mosditurisë së Teuhidit, kurse në të (Teuhid) nuk lejohet pasim qorrazi sepse kjo është baza e të gjithë bazave (themeli i themeleve!)"¹²⁸

Të gjitha këto citate të ulemave të nexhdit janë shumë të kjarta dhe rrethë këtyre gjërave pajtohen të gjithë muslimanët. Tash vimë te fetvaja e Is'hak b. Abdur-Rahman rrethë disa sekteve të humbura, që edhe sot në kohën tonë janë përhapur, njëkohësisht Sheikhu këtu e shpjegon akiden dhe menhexhin e ulemave të nexhdit.

¹²⁷ Mukhtasar As-Sira.

¹²⁸ Akidetul Muvehidin, Risaletul Intisar li hizbil-lahi muvehhidin, f.11

Sheikh Is'hak b. Abdur-Rahmani (Allahu e mëshiroftë), stërnipi i Muhammed b. Abdul-Vehhab (Allahu i mëshiroftë), thotë:

“ Na ka ardhur lajmi për një grup i cili po i thotë vetes se është grup i besimit dhe diturisë, dhe sikur po e pasojnë Sheikh Muhammed b. Abdul-Vehhab, dhe po thonë se nuk mund ta shpallim jobesimtarë atë person i cili i bënë shirk Allahut ose i lutet idhujve, përderisa të mos t'ia shpjegojmë të vërtetën rrethë kësaj çështje. Disa prej tyre e kanë dëgjuar një prej muslimanëve (muvehidëve) i cili po e akuzonte për mosbesim dhe shirk një person i cili po u lutej Pejgamberit ﷺ për ndihmë, dhe ia kanë tërheq vërejtjen duke thënë: “Mos i thuaj se është kafir përderisa të mos t'ia mësosh Dinin...””

Vazhdon Sheikhu më tutje në librin e tij:

“ Kur kamë biseduar me njërin prej këtij grupi rrethë kësaj çështje më ka thënë: “Për pasuesit e këtyre tyrbeve, të cilëve i luten, si dhe për ata të cilët janë mbrenda tyre – ne thojmë se vepra e tyre është shirk, por ata nuk janë mushrikë...”

Pasi që sheikhu e ka sqaruar se ky besim është i kafirave dhe bidatçive, duke i zbuluar marrëzirat e tyre, Sheikhu vazhdon:

“Kur më kanë përmendur këtë mesele dhe argumentet e tyre nga të cilët del se ata e shpallin për kafir vetëm në përgjithësi grupin e njerëzve të cilët e veprojnë këtë punë, ata më kanë thënë: “Argument e kemi në disa risalet e Sheikh Muhammed, i cili ka qenë i rezervuar në disa çështje të ngjajshme, sikur në rastin e atyre që kanë bërë ibadet rrethë tyrbes Kivazit dhe Abdul Kadrit, vetëm për arsye të mungesës të atyre që duhet t'ia tërheqin vërejtjen këtyre të painformuarve...”

Mandëj vazhdon sheikhu i nderuar:

“Kjo mesele e jonë është rrethë ibadetit ndaj Allahut, të Vetmit të Pashoqë, dhe largim nga ibadeti i çdokujt përpos Allahut, dhe largimi nga ata që e veprojnë këtë lloj ibadeti të ndaluar, duke cekur se kushdo që e vepron – e ka bërë shirkun i cili e nxjerrë prej Islamit.

Ky parim është themeli i të gjithë themeleve (Aslu Din), me të cilin Allahu i Lartësuar i ka dërguar të gjithë profetët dhe kitabet, njëashtu që forcohet argumenti me Profet dhe Kur'an mbi të gjithë njerëzimin... Dhe kështu do ta gjeni përgjigjen e dijetarëve të kësaj feje rrethë çështjes së tekfirit mbi atë që i bënë shirk Allahut – nga ai kërkohet pendimi, përndryshe do të dënohet me vdekje. Dijetarët e kësaj feje nuk e përmendin askund mësimin apo edukimin e atyre që bëjnë shirk në parimet kryesore të kësaj feje, por e përmendin mësimin e parimeve të rendit të dytë (furu-Din), që argumentet e tyre ndoshta shumica e muslimanëve nuk i dijnë, sikur që janë sarfi apo atfi në rastin e sekti të murxhive apo kaderive...

Si mund ti edukojmë ne ato njerëz rrethë meseleve të rendit të dytë (Furu'ud-Din), kur ato njerëz po adhurojnë varrezat, dhe aspak nuk e dijnë domethënien e Islamit? Dhe si mund të ketë vlerë ndonjë vepër e tyre kur bëjnë shirk? Nga kjo akide e shtrembëruar rrjedh argumenti se me ardhjen e Profetit ﷺ me Kur'an nuk është vendosur prova kundër këtij ummeti? Kërkojmë mbrojtje tek Allahu nga ky kuptim i shëmtuar, i cili ka shkaktuar që ata ta harrojnë Librin dhe Pejgamberin ﷺ.

Vazhdon mandej Sheikhu i nderuar:

"Edhe një sprovë e ngjajshme i ka ndodhur disa bashkëkohorëve të Sheikh Muhammedit, dhe ata e konsideronin si sprovë të rëndë, dhe e lutnin Allahun që t'i ruajë nga ajo. Por këta të lartëpërmendurit e inkadrojnë mësimin dhe informimin e kafirave në akide të vetë, duke i shpallur kundërshtarët e vet si xhahila që nuk dijnë asgjë; por nuk kanë sukses në atë punë..."¹²⁹

Me këto citate të Sheikhut (Allahu e mëshiroftë) kuptojmë shumë kuartë, se qysh në kohën e tij kanë qenë personat që veten e kanë konsideruar *pasues të Selefëve*, por në realitet nuk e kanë kuptuar themelin e këtij Dini (Aslud Din). Ata ishin disa sufista që me citatet të Ibn Tejmijes dhe të Muhammed b. Abdul-Vehhab deshën ti arsyetojnë mushrikët. Prej tyre ishte Davud b. Xhixhis al Iraki. Ai i ka arsyetuar vepruesit e shirkut të madh, duke i keqëkuptuar risalet (shkrimet, letrat) e Sheikhut Muhammed b. Abdul-Vehhabit kur flet për vepruesin e shirkut të madhë para ardhjes së argumentit. Ashtu siç e kemi shpejguar më lartë. Strënipi i Sheikhut përgjigjet në shubahatet e tyre, dhe shpjegon realitetin e daves së dijetarëve të Nexhdit. Pikërisht kjo ndodh sot, kur grupet e ndryshme të kufrit të cilët nuk e kanë kuptuar Islamin, i marrin citate e dijetërve të Ehlu Sunnetit, dhe i keqintepretojnë dhe i përdorin në vend të gabushëm për interesat e tyre personale. I tërë falënderimi i takon Allahut të Lartësuar i cili do ta mbrojë këtë Din nga dyshimet (shubuhatet) e tyre. Ne i thërrasim ata që përhapin këto mendime të humbura të pendohen dhe ta pranonjnë Islamin tërësisht...

Dije, se murxhiat, esharit, maturidit dhe sektet tjera që ende janë brenda Islamit (por janë ehlu bidah) pajtohen se ai i cili bënë shirk të madh, patjetër quhet mushrikë, ndërsa askush prej muslimanëve nuk ka thënë se vepruesi i shirkut të madhë mundet të arsytohet dhe quhet '*muslimanë xhahil /muvehid /hanif*'...

Abu Al Husein Muhammed b. Ahmed Al Akalani al Malati (vdiq 377 pas hixhres) ka thënë:

"Dhe kjo përshkak së Mu'tezilëve të Bagdadit dhe Basras dhe krejt ehlu kibla (të gjithë muslimanët) janë të pajtimit në atë se secili i cili dyshon në kufrin e kafirit, është kafir, përrarsye se ai i cili dyshon në kufrin nuk ka iman, dhe ai nuk mundet të bënë dallimin ndërmjet imanit dhe kufrit. Për këtë arsye nuk ka divergjenc mendimesh (ihtilaf) në tërë ummetin, bile në këtë pikë nuk janë ndarë as Mu'tezilët dhe të tjerët, pra janë të një mendimi se ai i cili dyshon në kufrin e kafirit është kafir..."¹³⁰

¹²⁹ Fetvat e ulemasë të Nexhdit, V. 3/116

¹³⁰ Et Tanbih var-Radd, f. 40-41

Sheikhu këtu ka thënë: **“Si mund ti edukojmë ne ato njerëz rrethë meseleve të rendit të dytë (Furu’ud-Din), kur ato njerëz po adhurojnë varrezat, dhe aspak nuk e dijnë domethënien e Islamit? Dhe si mund të ketë vlerë ndonjë vepër e tyre kur bëjnë shirk?”**

Kjo sprovë sot edhe neve na ka kapluar (ashtu siç ishte para shumë viteve, kur është dhënë kjo fetva), kur grupe të ndryshme nuk koncentrohen të përhapin Teuhidin e vërtet, por gjërat që janë të rendit të dytë. Disa shembuj do ti cekim për lexuesin, që ta kuptojë devijimin e këtyre grupeve.

- Disa grupe, koncentrohen vetëm në thirrje në “xhihad”, dhe jo në thirrje në Teuhid. Kështu vërenë pastaj, se në radhët e atyre që 'luftojnë', ka njerëz që ende nuk e kanë kuptuar themelin e Dinit Islam, e mos të flasim për meselet tjera rrethë akides... Aty gjenë njerëz me akide të ndryshme, por ata i bashkon 'lufta', e jo Teuhidi.

- Grupi tjetër i humbur, i përkthen libarat e dijetarëve për çështjen e fikhut dhe i shpërndan njerëzve që ende nuk e dinë domethënien e Islamit, ndoshta as nuk falen rregulisht. Kështu edhe ky grup dëshmon për xhehlin e tyre.

- Grupi tjetër, mundohet të shpjegojë xhematit të thjeshta meselet rrethë zekatit, haxhit dhe namazit, ndërsa xhemati ende nuk është larguar nga shirku i madh dhe mushrikët. Musibet i madhë është ky, Allahul Mustean! Prej arsyeve pse këto grupe e bëjnë këtë është kjo:

Ata nuk e kanë mësuar ende themelin e Dinit Islam (Aslu Din), dhe ende nuk e kanë nuhat erën e Teuhidit, për këtë arsye atyre nuk i pengon shirku dhe kufri i cili ndodh përrethë tyre. Le të jetë kjo fetva nga Sheikhu si këshillë për të gjithë ata që ende jetojnë në ëndërra dhe iluzione.

Thotë Sheikh Abdur-Rahman b. Hasan (Allahu e mëshiroftë):

“Egziston pajtimi mes ulemave të mëparshme dhe të sotme, duke filluar nga sahabët, tabi'inët, imamët e mëdhenjë dhe dijetarve të tjerë të ehli-sunnetit rrethë qëndrimit se njeriu nuk bëhet muslimanë përderisa të mos ta lë shirkun e madh, të heqë dorë nga shirku i madh dhe nga çdonjeri që e vepron atë, përderisa të mos ti urrejë mushrikët dhe përderisa të mos ta shfaqë armiqësinë ndaj tyre dhe të ketë ikhlas – d.m.th të jetë i sinqertë ndaj Allahut në punët e veta.”¹³¹

Imam Shevkani (Allahu e mëshiroftë) thotë:

“Vetëm shqiptimi i shahadetit pa e njohur domethënien e tij, dhe pa punuar sipas udhëzimeve të tij (parimeve të tij) nuk është Islami i pranuar. Nëse dikush në kohën e xhahiljetit e shqipton shahadetin dhe pastaj vazhdon me adhurimin e idhujve, ai nuk ka hyrë në Islam.”

¹³¹ Ed-Durerus-Senijeh, V.8/338 dhe Fetvat e ulemasë të Nexhdit, V. 1/435

Pastaj vazhdon Sheikhu:

"Padyshim, secili që e shqipton **"La ilahe il-laAllah"** - (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*) dhe veprat e tij nuk e tregojnë të kundërtën (d.m.th nuk shihet nga ai shirku apo kufri), atij i jepet hukmi muslim. Derisa e përmbush kushtin siç ceket në hadithin: *"Jam i udhëruar ti luftojë njerëzit derisa të dëshmojnë **"La ilahe il-laAllah"** - (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*)* Pra, ai që e ka nijetin për me hy në Islam, dhe i thotë muslimanëve të cilët dojnë ta vrasin se ai e pranon Islamin, atëherë nga jashtë duhet ti gjykohet mbi të si 'musliman'. Muhammedi ﷺ e fajsojë Usamah Ibn Zejdin ﷺ, sepse nuk i ka kushtuar rëndësi kësaj. **Por**, ai që e shqipton këtë, dhe pastaj bënë vepra që janë në **kundërshtim me Teuhidin**, si për shembull besimi që ai mundet të përfitojë nga njerëzit të vdekur apo që fatkeqësit vinë nga të vdekurit (besimi se të vdekurit bëjnë dëm apo të ngjajshme), me këtë ai dëshmon se ato fjalë që i ka thënë në fillim me gjuhë (**"La ilahe il-laAllah"** - *Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*)- janë në kundërshtim me besimin e tij. Një person i tillë nuk është muslimanë, pa kurrfar dyshimi. Sepse për me hy në Islam nuk mjafton vetëm shqiptimi i shehadetit duke bërë njëkohsisht vepra që e anulojnë teuhidin... Nëse do të ishte ashtu, që vetëm shqiptimi mjafton, atëherë edhe për jahudët të cilët thonë: *"Uzejri është biri i Allahut"*, ose për krishterët të cilët thonë: *"Isa është biri i Allahut"* ose për munafikët do të ishte e mjaftueshme vetëm shqiptimi i **"La ilahe il-laAllah"** - (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*)... Sepse të gjithë këto grupe që përmenden këtu e shqiptojnë **"La ilahe il-laAllah"** - (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*) me gjuhë..."¹³²

Siç kemi thënë më lartë, secili që bënë ndonjë vepër që është shirk i madh, bëhet mushrik, dhe ata që e quajnë këtë person 'muvehhid' janë pabesimtarë. Nuk ka dallim mes dyshimit në kufrin e krishterëve, jahudëve apo mushrikëve të cilët mendojnë se janë musliman. Ai që bënë dallim këtu, duke thënë: *"Nëse një 'muslimanë' i lutet Isas ﷺ ka arsyetim, ndërsa krishterët që i luten Isas ﷺ nuk kanë arsyetim"*; ai me këtë dëshmon se është xhahil në Teuhid dhe ende nuk e ka kuptuar themelin e Dinit Islam.

Sheikh Abdullah b. Abdur-Rahman Abu Batin e shpjegon një fjali të Sheikh Ibn Tejmijje (Allahu i mëshiroftë):

"Çdokush (secili) që bënë ndonjë vepër që është shirk, patjetër është Mushrik. Ne e thërrasim të pendohet. Nëse nuk pendohet, atëherë vritet. Ibn Tejmijje na shpejgon në shumë vende, se ai i cili bënë shirk, ai është mushrik, dhe këtu ka Ixhma (konsensus) te dijetarët. Kur Ibn Tejmijje ka folur për mushrikët, nuk ka bërë dallim mes atyre që bëjnë shirk me padije, dhe me dije. Këtu ka ixhma tek muslimanët.

¹³² Ed-dur Nedid fi Ikhlas Kelimetu't-Teuhid, f. 40-42

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا

"Padyshim që Allahu nuk falë t'i vëhen Atij shokë në adhurim, por Ai fal përveç kësaj. Dhe kushdo që i vë shok Allahut në adhurim, vërtet ai ka shpifur një gjynah të tmerrshëm."

(En-Nisa: 48)

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا

"Sigurisht që Allahu nuk e falë (gjynahun e) të vënit shok Atij në adhurim, por Ai i falë kujtdo që Ai dëshiron gjynahe të tjera përveç këtij. Dhe kushdo që i vë shok në adhurim Allahut, vërtet ai ka humbur rrugën tepër larg." (En-Nisa: 116)

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ وَقَالَ الْمَسِيحُ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ

"...Nuk ka dyshim se kushdo që i vë shok në adhurim Allahut, atëherë Allahu e ka bërë haram (të ndaluar) Xhennetin për të dhe vendbanimi i tij do të jetë Zjarri. Dhe për Dhalimunët (mosbesimtarët, keqbërësit e mizorët) nuk do të ketë asnjë ndihmues."

(Al-Maida: 72)

Kush thotë për këto ajete, se këto vlejné vetëm për ata që e bëjnë shirkun me dije (d.m.th që bëjnë shirk të madh me dije), dhe i arsyton ata që e bëjnë nga mosdija (d.m.th i arsyton ata që bëjnë shirk të madh nga mosdija), **atëherë ai person ka zgjedhur një rrugë tjetër, dhe ai nuk është në atë rrugë në të cilën janë muslimanët.** Kur ulemat e kanë dhënë gjykimin rrethë atyre që bëjnë shirk dhe bëhen murteda, asnjëherë **dhe në asnjë rast nuk i kanë arsyetuar ata persona nga mosdija.** Kjo është e kuart. Elhamdulillah." ¹³³

Këtu Sheikh Abu Batin shpjegon akiden e Ibnu Tejmijjes. Vini re se si quhet titulli i librit në të cilën gjendet ky citat. Tërë librin Sheikh Abu Batin ja ka kushtuar në përgjigjen e shubuhateve (dyshimeve) rrethë disa grupeve të cilët veten e kanë konsideruar pasues të Selefëve. Por, realiteti ishte ndryshe. Ata sipas ixhmas ishin mosbesimtarë, sepse vepruesin e shirkut të madh e kanë arsyetuar, dhe e kanë quajtur muslimanë xhahil. Me këto fetva të fundit, na bëhet e kuartë se si e kanë kuptuar Islamin Dijetarët e Nexhdit.

¹³³ Al Intisar li Hizb' il Muvahhidun.

Thotë Sheikh Abu Batin Abdullah b. Abdur-Rahman (Allahu e mëshiroftë) në komentin e fjalëve të Ibn Tejmijes:

"Sa i përket fjalëve të Sheikhut (Ibn Tejmije, Allahu e mëshiroftë), se Ibn Tejmije mendon se kush bënë vepër të shirkut nuk lejohet të deklarohet mushrik apo kafir para se tija shpjegojmë (Ikametul huxh'xhe), atëherë Sheikhu këto fjalë nuk i ka thënë sa i përket shirkut të madhë; ibadet dikujt tjetër pos Allahut të Lartësuar apo veprave tjera të kufrit të madhë. Ai vetëm i ka thënë këto fjalë në lidhje me gjëra më pak të njohura, ashtu siç kemi cek nga fjalët e tij: "Kjo vlen vetëm për çeshtjet më pak të kjarta..."¹³⁴

Ka thënë Sheikh Muhammed (Allahu e mëshiroftë):

"Pasi që jeni informuar, duhet ta dini se taghutët në të cilët besojnë njerëzit, sikurse taghutët nga banorët e Harxhit - janë të njohur tek një numër i vogël, edhe më gjërë, duke kërkuar nga njerëzit që t'i adhurojnë. Të gjithë ata janë kafira, dhe janë të dalur jashtë nga Islami. Dhe kush argumentohet në favor të tyre, apo i kundërshton ato të cilët po i bëjnë tekfir, si dhe ai i cili thotë se vepra e tyre nuk i nxjerr nga Islami (edhe pse është e fëlliqur) – Shkalla më e lehtë e tyre është se janë fasikë, dhe nuk pranohet shkrimi i tyre, as dëshmia dhe nuk pranohet namazi i falur pas tyre, por Dini Islam nuk është i plotë, përveçse me mohimin e tyre dhe duke i shpall kafira, sikurse ka thënë Allahu i madhëruar:

"...Kushdo që mohon Taghutin (çdo gjë tjetër që adhurohet përveç ose krahas Allahut) dhe beson në Allahun, atëherë ai është kapur për mbajtësin më të sigurt që nuk thyhet kurrë..."¹³⁵

Sheikhu thotë: "... kush argumentohet në favor të tyre, apo i kundërshton ato të cilët po i bëjnë tekfir..." Sot kemi shumë grupe të kufrit, të cilët argumentohen në favor të tavaghitëve (demokratëve, socialistëve, komunistëve...), dhe i kundërshtojnë ata të cilët i bëjnë tekfir taghutët... Nga fetvaja shihet kuart se këta njerëz nuk janë muslimanë (muvehhidun). Sheikhu këtu e përdorë fjalën 'por / megjithatë' (ar. bel), Dini Islam nuk është i plotë, përveçse me mohimin e tyre dhe duke i shpallë kafira...

Sheikh Abdullah b. Abdur-Rahman Abu Batin ka thënë:

"Kush thotë për ta (muvehhidët): **"Ju po i konsideroni muslimanët kafira (po bëni tekfir muslimanët)";** ai nuk e njeh Islamin dhe Teuhidin. Prej këtyre fjalëve mundet të nxjerrim se Islami i tyre nuk është valid. Sepse ai shirkun e mushrikëve të sotit nuk e kundërshton dhe veprat e tyre nuk i sheh si shirk, e kjo gjë ta prish teuhidin (Aslu Dinin). Dikush që e ka këtë mendim, nuk është muslimanë."¹³⁶

¹³⁴ Ed-Durerus-Senijjeh, V. 10/228-390

¹³⁵ Ed-Durerus-Senijjeh, V. 10/53

¹³⁶ Mexhmuatu'r-Rasail, V. 1/655

Pikërisht sot ndodhë që muvehhidët të konsiderohen "khavarixh", "tekfirca", "kafira"... etj nga ata që nuk e kanë kuptuar themelin e këtij Dini (Aslu Din). Kur muvehhidët bëjnë teshrik (e quajnë dikend mushrik) apo tekfir (e quajnë dikend kafir), këta individ vinë dhe thonë: "Si po thoni për ata që thonë **"La ilahe il-laAllah"** - (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!) se janë pabesimtarë?"

Me këto probleme janë ballafaquar edhe Ulemat e nexhdit, kur grupe të ndryshme të kufrin i kanë akuzuar me 'ekstremizëm'. Ulemat e Teuhdit kanë lëshuar fetva për kufrin e atyre që vetëm dyshojnë në kufrin e shtetit Osman të atëhershëm. E të gjithë e dinë se ata 'Osmanlijt' e kanë shqiptuar shehadetin vetin e kanë konsideruar muslimanë *hanefi*, kanë falë namaz, kanë pagu zekat, kanë ndërtuar xhamia, kanë patur muftij të cilët kanë gjykuar me sheriat në vende të ndryshme dhe kanë agjëruar, kanë luftuar, por edhe përkundër këtyre fakteve dijetarët e Nexhdit i kanë quajtur kafira dhe kanë lëshuar fetvat për kufrin e atyre që vetëm **dyshojnë** në kufrin e shtetit Osman... Ndërsa ata që i quajnë 'Muslimanë'(shtetin Turk), kanë ra në kufr edhe më të madh.

Dije, se nuk ka dallim mes atij që dyshon në kufrin e mushrikut i cili i përshkruhet Islamit, dhe atij mushrikut i cili i përshkruhet feve tjera. Çdokush i cili nuk e konsideron mushrik vepruesin e shirkut të madh, nuk konsiderohet muvahhid i cili ka distancim/mohim (bara') nga idhujtarët. Ata që bëjnë dallim dhe thonë: "Ai që dyshon në kufrin e kafirit është kafir. Ky rregull vlen vetëm për Kafirat të cilët janë krishter dhe jahudi.." Ata me këtë kanë dëshmuar se asgjë nuk kanë kuptuar nga themeli i Dinit Islam, e sidomos asgjë s'kanë kuptuar nga shkrimet e dijetarëve të Teuhidit.

Shembull: Secili që i bënë sexhde idhullit (taghutit), diellit dhe hënës është mushrikë. Ai i cili ndalet për ta quajtur një person të tillë mushrik, vetëm përshkak të faktit që vepruesi e shqipton shehadetin, ai bëhet sikur vetë ky... Prej bidatit më të rrezikshëm i cili njërezit i shpien në kufr, është nëse bëjnë dallim mes atij që dyshon në kufrin e atij që bënë shirk dhe i përshkruhet Islamit, apo feve tjera. Nuk ka në Kur'an dhe Sunnet argument, e as ulemat e Teuhidit nuk kanë bërë këtë dallim. Allahu na ruajt nga këto bidate dhe devijime të këtyre njerëzve të humbur.

Thotë Allahu i Lartësuar:

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ
يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَمَا يَخْدَعُونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ

“Ndërsa ka edhe njerëz të cilët thonë: “Ne besojmë në Allahun dhe në Ditën e Fundit”, ndërsa në të vërtetë ata nuk besojnë. Ata mendojnë të mashtrojnë Allahun dhe ata që besojnë, ndërsa në të vërtetë ata vetëm se mashtrojnë vetveten dhe nuk e marrin vesh.”

(El Bekare: 8-9)

Ulemat e Nexhdit kanë thënë:

Çështja e dytë: Nga ajo që me veti tërhiq domosdoshmërinë e xhihadi kundër atij i cili është përshkruar me të, **është mostekfiri i mushrikëve ose dyshimi në kufrin e tyre**, sepse kjo bie në çështjet të cilat e shkatërrojnë islamin (**“La ilahe il-laAllah”** - Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!). Prej këtui, kush përshkruhet me këtë – bëhet kafir dhe gjaku i tij është hallall poashtu edhe pasuria e tij, kurse lufta ndaj tij është vaxhib, derisa nuk fillon që ti bën **tekfir mushrikët**.

Argument për këtë janë fjalët e Muhammedit ﷺ i cili thotë: “ Kush thotë **“La ilahe il-laAllah”** - (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!) dhe pastaj bënë kufr mbi secilin që adhurohet përkaj Allahut - gjaku dhe pasuria e tij janë të mbrojtur.”

Këtu mbrojtja e gjakut dhe pasurisë lidhen për dy gjëra:

E para: Thënia e fjalës Lailahe il-la Allah.

E dyta: Të bërit kufr në gjithëçka që adhurohet përkaj Allahut.

Pra nuk do të jetë gjaku dhe pasuria e një personi e mbrojtur derisa ky person nuk vjen me dy gjëra:

1. *E para:* Thënia e fjalës **“La ilahe il-laAllah”** - (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!), kurse me këtë dëshirohet domethënia e kësaj, e kursesi jo vetëm thënia e saj si frazë pa kuptim, kurse domethënia e saj është **teuhidullah** me të gjitha llojet e ibadeteve.

2. *E dyta:* Të bërit kufr mbi çdo gjë që adhurohet përveç Allahut, me këtë dëshirohet të bërit **tekfir mbi mushrikët**, distancim nga ata, dhe nga çdo vepër tjetër të cilën ata ja kushtojnë dikujt tjetër përkaj Allahut. Dhe prej këtu kush nuk i bënë **tekfir mushrikët e shtetit Turk** dhe adhuruesit e varreve, sikur janë edhe banorët e Mekkes dhe të tjerë që adhurojnë njerëz të mirë dhe që kanë devijuar nga Teuhidi i Allahut duke rënë në shirk dhe të cilët e kanë ndërruar sunnetin e të Dërguarit të Tij ﷺ me risia - **i këtill është kafir** sikur ata edhe pse e urren Dinin (fenë e tyre) kurse e **don Islamin dhe muslimanët.**¹³⁷

¹³⁷ Fetuat e ulemave të Nexhdit, V. 4/145-146

Shiqoni akiden e Ulemave të nexhdit këtu në këtë fetva. "Nga ajo që me veti tërheq domosdoshmërinë e xhihadi kundër atij i cili është përshkruar me të, **është mostekfiri i mushrikëve ose dyshimi në kufrin e tyre...**" Allahu-l'Musteaan... Sa një rëz kemi sot që me shubuhate të ndryshme mundohen ti arsytojnë mushrikët?! Realiteti i tyre është se ata janë pabesimtarë, edhe nëse e urrejnë shirkun dhe kanë dashuri për Islamin dhe Muslimanët. "Dhe prej këtu kush nuk i bënë **tekfir mushrikët e shtetit Turk** dhe adhuresit e varreve dhe dyshon në kufrin e tyre... I këtillë është kafir..."

Është pyetur Sheikh Abdullah b. Abdulatif (Allahu e mëshiroftë):

"... për atë i cili nuk e shpallë kafir shtetin (turk) dhe i ndërsen ata kundër muslimanëve, duke zgjedh vilajetin (pushtetin) ¹³⁸ e tyre dhe se xhihadi me ta (ndihmesa ndaj tyre) është e domosdoshme. Dhe për personin e dytë i cili nuk mendon ashtu, përkundrazi shteti dhe ata që i ndërsejnë janë zullumqarë ¹³⁹ dhe prej tyre nuk është e lejuar vetëm se ajo çka është e lejuar prej zullumqarëve dhe plaçka e marrë nga beduinët është haram? ¹⁴⁰

Sheikhu është përgjigjë:

"Kush nuk e din kufrin e shtetit dhe nuk bënë dallimin midis tyre dhe zullumqarëve midis muslimanëve - nuk e ka kuptuar domethënien e "**La ilahe il-laAllah**" - (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!)- Nëse gjatë kësaj beson se ai është shtet muslimanë - atëherë kjo është e keqe edhe më e madhe. Dhe kjo është dyshim mbi kufrin e atij që ka bërë mosbesim në Allahun dhe i cili i ka bërë shirk Atij. Nëse edhe i ndërsen dhe u ndihmon kundër muslimanëve me çka do qoftë lloj ndihme - pa dyshim se kjo është riddet i hapur (felëshim)." ¹⁴¹

Na bëhet e kurtë, se pabesimtarë është ai i cili vetëm ka dyshuar në kufrin e shtetit ("khilafetin") Osman, ndërsa ai i cili e ka quajtur *shtet muslimanë* dhe i ka ndihmuar atyre kundër muvahhidëve, atëherë kjo është edhe më e rëndë dhe më e keqe dhe kufri i tij është edhe më i madhë. Nuk ka dyshim, se kufri i shtetit Turk sot është edhe më i madhë, dhe kjo fetva mundet të përdoret për të gjitha shtete laike të cilët e kanë lëshuar sheriatin, dhe kanë pranuar ligje laike dhe kushtetuta të ndryshme të shejtanit.

¹³⁸ U jep legjitimitet Islamik.

¹³⁹ El-bughah, grup zullumqarësh, banda kaçakësh që bënë zullum në shtetin legjitim muslimanë, janë grup që ende janë në suazat e Islamit edhe pse bëjnë zullum.

¹⁴⁰ D.m.th se beduinët nuk janë kafira, por muslimanë dhe zullumqar.

¹⁴¹ Fetvat e ulemave të Nexhdit, V. 3/64

Për këtë arsye ne themi: Kush thotë për vendet e ndryshme në ballkan, gadishullin arabik, kavkaz, Azi dhe Afrikë se ato vende janë 'darul-islam' dhe janë "shtete islamike të cilët udhëhiqen nga muslimanët", atëherë njerëz të tillë janë xhahila në Teuhid dhe kafira. Ndërsa, çdokush që i ndihmon këtyre shteteve laike që udhëhiqen nga tavaghitët për kapjen dhe mbytjen e muslimanëve, atëherë këta janë padyshim kafira dhe rrobet e atyre regjimeve. La havle ve la kuvete il-la bil-lah! Asnjë muvehhid nuk dyshon në këto pika...

Sheikh al-Islam Muhammed b. Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë) ka thënë për grupin 'Karamita' (sekt i humbur i xhehmijëve ekstrem të cilët thonë se për njeriun mjafton vetëm thënia e shehadetit me gojë për të qenë muslimanë dhe këtë thënie nuk e prish asnjë shirk dhe kufr):

"Ky grup i ka pasur të gjitha karakteristikat sikur **namazi, vizita e Qabes, zeqati dhe të ngjajshme, gjithashtu kanë falur xhuma dhe namazet me xhemat**. Kanë pasur muftijt (Imamët) dhe gjykatës, të cilët gjykonin me sheriat në mosmarrëveshjet e tyre. Por me gjithatë kanë vepruar shirk të madh dhe kanë bërë gjëra që e kundërshtojnë islamin. Për këtë arsye, të gjithë dijetarët kanë ixhma se ata janë Kufarë.^{142 143}

Sheikh Abdur-Rahman b. Hasan, mbasi që e ka përmendur ajetin 4 të sures Mumtehinah, në komentin e risalës të gjyshit të tij Sheikh Muhammed, thotë :

" Ky ajet përmbledh në veti krejt atë çka na ka treguar Sheikhu jonë (rahimehullah) prej nxitjes në Teuhid, mohimit të shirkut, dhe **tekfiri mbi atë i cili largohet duke bërë shirk** i cili e shkatërron atë, sepse kush bënë shirk - është larguar nga Teuhidi (e ka lënë Teuhidin), sepse këto të dyja janë dy të kundërta të ciliat nuk munden të bashkohen. Prej këtui, gjithmon kur lajmërohet shirku - largohet Teuhidi, kurse i Lartëmadhërishmi ka thënë për gjendjen e atyre që bëjnë shirk:

وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَا رَبَّهُ مُنِيبًا إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا خَوَّلَهُ نِعْمَةً مِنْهُ نَسِيَ مَا كَانَ يَدْعُو إِلَيْهِ مِنْ قَبْلُ وَجَعَلَ لِلَّهِ أَنْدَادًا لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِهِ قُلْ تَمَتَّعْ بِكُفْرِكَ قَلِيلًا إِنَّكَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ

"Dhe kur njeriun e godet ndonjë e keqe, ai i lutet fort Zotit të tij duke iu kthyer Atij me pendim, por kur Ai i dhuron ndonjë mirësi atij nga Vetja e Tij, ai harron atë për të cilën ai thirri më parë dhe i vë shokë Allahut, me qëllim që të humbë të tjerë nga Udhja e Tij. Thuaj: "Kënaquni e shijoni në qejfin tuaj për pak kohë; padyshim që ju jeni nga banorët e Zjarrit!" (Ez Zumer: 8)

¹⁴² Mukhtasar As-Siira.

¹⁴³ Ndihmëtarët e këtyre shteteve janë: Ushtria, policia, shërbimi sekret, ulemat e taghutit, autorë të ndryshëm, gazetatat, shtypshkronjat etj. Thotë Sheikh Muhammed: Kufr në taghut bëhet në këto mënyra: Të jesh i bindur se ibadeti dikujt tjetër pos Allahut është devijim, të distancohesh nga taghuti, të kesh urrejtje për të, ti konsiderosh të gjithë që nuk i shmangen taghutit si mosbesimtarë dhe ti urresh ata...

Allahu i Lartësuar e ka bërë tekfir (kafir) përshkak se ka marrë dikë të barabart me Allahun (nidd) si partner në ibadet, dhe kështu ajete ka shumë. Prej këtui ata kurrë nuk do të jenë **muvehhidun** por vetëm se me negacionin e shirkut, **distancimi nga ai dhe tekfiri mbi atë i cili e vepron atë**.¹⁴⁴

Dije, se ai që **dyshon** në kufrin e atij që bënë shirk nuk është muvehhid. Ndërsa nëse krahas këtij fakti vepruesin e shirkut të madhë e quan *muslimanë*, atëherë kjo është edhe më keq dhe nuk dyshon askush në kufrin e këtyre personave.

Sheikhu këtu thotë: "Prej këtu ata kurrë nuk do të jenë **muvehhidun** por vetëm se me negacionin e shirkut, **distancimi nga ai dhe tekfiri mbi atë i cili e vepron atë**."

Sheikh Abdullah b. Abdu-Rrahman Abu Batin (Allahu e mëshiroftë) thotë:

"Kadi Ijjad në veprën e tij Esh-Shifa' thotë: "Prologu i fjalëve të cilat të çojnë në kufr. Deri te fjalia: Është e kurtë sa i përket kësaj pyetje se çdo qëndrim që mohon rububijetin ose njëshmërinë, ose adhurimin dikë tjetër përveç Allahut ose përkaj Tij, patjetër është kufr. Pastaj thotë: Ata të cilët vepruan shirkun duke adhuruar idolet, ose ndonjë nga melekët, shejtanët, diellin, yjet dhe cilin do qoftë përkaj Allahut prej mushrikëve arab, banorëve të Indisë, Sudanit dhe të tjerëve, derisa nuk tha: ose egziston krijues tjetër përkaj Allahut, ose drejtues, e gjitha kjo të çon në kufr simbas konsensusit të muslimanëve. Shiqo në meselen për konsensusin e muslimanëve mbi kufrin e atij i cili adhuron tjetër përkaj Allahut, prej melekëve dhe të tjerëve. Dhe kjo është sheshazi kurse Allahu më së miri e din dhe falënderimi i takon Allahut. Shumë janë tekste Kur'anore që flasin për këtë. Kurse ai i cili thotë: *"Kush thotë shehadetin, falet dhe agjëron, atë nuk guxon ta shpallish kafir, edhe pse adhuron dikë tjetër përkaj Allahut," i tillë është kafir. Ai i cili dyshon në kufrin e tij poashtu është kafir*, derisa nuk ka thënë: Në bazë të këtij qëndrimi ai e shpien në rrenë Allahun, të Dërguarin ﷺ e tij dhe koncesusin e konfirmuar."

Shiqoni se siç thotë Sheikhu këtu: "Kurse ai i cili thotë: *"Kush thotë shehadetin, falet dhe agjëron, atë nuk guxon ta shpallish kafir, edhe pse adhuron dikë tjetër përkaj Allahut," i tilli është kafir. Ai i cili **dyshon në kufrin e tij poashtu është kafir...**"* Këtu flet që është kufr të dyshohet në kufrin e atij që nuk e shpallë vepruesin e shirkut të madh pabesimtarë. Ndërsa sa i përket atyre që bëjnë shirk ose atyre që i arsytojnë, këtu nuk ka aspak dyshim se të tillë janë pabesimtarë.

Dije, se ulemat e teuhidit këtë rregull: **"Kush nuk i konsideron mushrikët (idhujtarët) kafira apo dyshon në kufrin e tyre, apo e mendon se feja e tyre është e vërtetë..."** e kanë përdorë për mushrikët, pa dallim se cilës fe i përshkruhet. Dijetarët kanë thënë: Ai që dyshon në kufrin e atij, që nuk e shpallë mushrikun kafir, vetë bëhet kafir. Nga këto shpjegime, na bëhet e kurt

¹⁴⁴ Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 2/204

devijimi i grupeve të ndryshme të kufrit që gjindet sot, të cilët mundohen të përhapin shubuhate (dyshime të ndryshme) se ai i cili bën shirk, sipas tyre është muslimanë, ndërsa grupi tjetër, **i arsyton këta që mushrikët i quajnë muvehhidun.**

Kurse ai i cili thotë: *"Kush thotë shehadetin, falet dhe agjëron, atë nuk guxon ta shpalësh kafir, edhe pse adhuron dikë tjetër përskaj Allahut," i tilli është kafir. Ai i cili dyshon në kufrin e tij poashtu është kafir*, derisa nuk ka thënë: Në bazë të këtij qëndrimi ai e shpie në rrenë Allahun, të Dërguarin e tij dhe koncesusin e konfirmuar.¹⁴⁵

Dijetari Muhammed B. Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë) thotë:

"Dije, Allahu të mëshiroftë, se feja e Allahut është në zemër duke pas besim; duke dashur për hir të Allahut dhe duke urretur për hir të Allahut, është me gjuhë; duke shqiptuar besimin dhe duke iu shmangur shprehjeve të kufrit, dhe është me vepra trupore; duke i praktikuar shtyllat e Islamit dhe duke iu shmangur veprave të kufrit. E nëse njëra nga këto të trija që i cekëm mungon, personi del nga Islami dhe konsiderohet pabesimtarë."¹⁴⁶

Sheikh Abdur-Rahman b. Hasan Alu Sheikh (Allahu e mëshiroftë) thoshte:

"Nëse robi do ta kishte kuptuar **"La ilahe il-laAllah"** - (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*), atëherë do të kishte ditur se, ata të cilët ndalen (ngurrojnë) dhe dyshojnë për ti quajtur pabesimtarë ata të cilët bëjnë shirk; nuk kanë bërë (nuk kanë realizuar) kufr në taghut."¹⁴⁷

Thotë Sheikh Muhammed (Allahu e mëshiroftë) në një prej letrave të veta:

"Kur ta kuptoni këtë, atëherë këto shejtanët të cilët po diskutojnë çështjet e Allahut, dhe kur e shohin se ju po ia mësoni njerëzve atë çka ka urdhëru Muhammedi ﷺ prej shehadetit **'LĀ ILĀHE IL-LA ALLĀH'** deri në gjërat të cilat i ka ndaluar - sikur që është besimi në njerëz të mirë, atëherë këto munafikë fillojnë me diskutime që ti hutojnë njerëzit.

Dhe thonë:

*"Si po i bëni tekfir njerëzit, si po i ofendoni të vdekurit, si po i përmendni familjet dhe banorët e Dajfit, apo banorët e ndonjë vendi tjetër për të keqe?... dhe tjera, duke mos dashur që të skjarohet domethënia e vërtetë e fjalës **"La ilahe il-laAllah"** - (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*) dhe duke mos dashur që njerëzit ta kuptojnë se njerëzit e mirë nuk mund të na sjellin dobi dhe ai që i drejtohet atyre në duatë e veta - po bën kufr që e nxjerrë njeriun prej Islamit, dhe duke mos dashur që njerëzit t'i drejtohen këtyre munafikëve me fjalë: "Ju jeni injorantë, pse nuk na keni urdhëruar në të mirë?"*

¹⁴⁵ Mexhmuatu Resail vel Mesail, V. 1/659-660

¹⁴⁶ Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 10/87-88

¹⁴⁷ Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 11/523 dhe Fetvat e ulemasë të Nexhdit, V. 3/60

"E unë po ju informoj për veten time. Pasha Allahun, të vetmit të pashoq, i cili është i vetmi që meriton me u adhuruar, unë e kam kërkuar diturinë, dhe ato që më kanë njohur e dinin që kamë dituri, por në fakt - as unë e as ata nuk e dijnë domethënien e vërtetë të fjalës **"La ilahe il-laAllah"** - (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!), dhe as nuk e kam njohur këtë dîn ashtu siç duhet, para kësaj të mire që Allāhu na e ka zbulu.

Gjithashtu, **as mësuesit e mi nuk e dijnë këtë kuptim të vërtetë të fjalës.** Dhe sot e kësaj dite, kushdo që pohon se e ka ditur më parë, është rrenacakë, dhe po lavdohet me atë gjë të cilën nuk e ka me veti, dhe po i habitë njerëzit rrethë vetit. Argument për këtë pohim është fjala e Abdullāh Ibn 'Isā, që ka qenë dijetari më i njohur mes dijetarëve të Nexhdit dhe 'Aridit, dhe gjithë vendeve tjera, e fjala e tij do t'ju vjen së shpejti inshā'Allāh. Prandaj kini frikë Allāhun, o robët e Allāhut!

Mos jeni mendjemëdhenj ndaj Zotit të juaj, e as ndaj Profetit të tij!

Lavdoni atë i cili jua ka ndriçuar të vërtetën, dhe jua ka lehtësuar me dërgimin e Profetit ﷺ i cili jua ka mësuar dinin e Allahut, dhe mos u bëni sikur ato që i kanë ndërruar të mirat e Allahut me kufr, dhe me atë vepër e kanë çu popullin e vetë në humbje, në xhehennem në të cilin kanë me u djegë, në vendbanim të tmerrshëm..."¹⁴⁸

Sheikhu (Allahu e mëshiroftë) në këtë pjesë të librit pranon se ka qenë në një periudhë në jetën e tij, kur ai (Allahu e mëshiroftë) nuk e ka kuptuar domethënien e vërtetë të **"La ilahe il-laAllah"** - (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!), edhe pse njerëzit rrethë tij e kanë konsideruar si alim (dijetarë). Ai ka udhëtuar nëpër vende të ndryshme dhe ka studijuar tefsir, fikh dhe hadith, por pas kthimit të tij, e ka vërejtë se në realitet nuk ishte prej atyre që e kanë kuptuar Teuhidin. Nuk është turp që një rob i Allahut të del haptas dhe tregon për gabimin e tij që e ka patur. Përkundrazi, kjo tregon për sinqeritetin e tij... E shiqoni në fillim se si i quan 'munafikë' dhe 'shejtan' ata njerëz që nuk e kanë kuptuar plotësisht Teuhidin dhe thonë: *"Si po i bëni tekfir njerëzit...?"* La havle ve la kuvete il-la bil-lah.

Sipas autorit të librit 'Badai'us-Sania'Abu Jusuf transmeton se Abu Hanifah (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

"Abu Hanifah (Allahu e mëshiroftë) ka thënë: "As një rob i Allahut nuk do të ketë arsyetim për mosnjohjen e Allahut të Lartësuar. Është e nevojshme të ketë njohuri për Allahun e Madhëruar dhe të praktikoj teuhidin..."¹⁴⁹

¹⁴⁸ Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 10/50-52

¹⁴⁹ Badai-us Sanai, V. 7/132

Sheikh Abdullah b. Abdur-Rahman Abu Batin (Allahu e mëshiroftë) thotë:

“ Sa i përket tekfirit individual (të një personi), ajetet Kur'anore, hadithet dhe thënjet e xhumhurit (shumicës të ulemave) e marrin domethënien e jashtme të tyre të cilët tregojn për mosbesimin e tyre që Allahut i bëjnë shirk; duke i bërë ibadet edhe tjetërkujt përveç Allahut, dhe se argumentet nuk bëjnë dallim midis një personi dhe tjetrit.

Thotë i Lartmadhërishmi:” **Me të vërtetë Allahu nuk falë që Atij ti bëhet shirk”** dhe thotë **“Vritni mushrikët kudo që ti zini”** . Dhe kjo vlenë për të gjithë (për çdo) mushrikët.

Të gjithë dijetarët në librat e fikhut, na tregojnë për rregullat e murtedit, dhe nga të parët që cekin nga llojet e kufrit dhe rrebelimit është shirku, dhe thonë se ai i cili bënë, vepron shirkun - bëhet pabesimtarë, **dhe nuk e arsyetuan të paditurin (xhahilin).**

Kështu edhe ai i cili thotë se Allahu ka shokë ose fëmijë - është pabesimtarë, dhe nuk e arsyetuan të paditurin. Poashtu ai i cili fyen Aishen ؓ - bëhet pabesimtarë. Ai i cili përqeshet (tallet) me Allahun, me të Dërguarin e Tij ose librat e Tij ؓ - bëhet pabesimtarë sipas koncenzusit (ixhmasë) të ulemave, përshkak të fjalëve të Lartëmadhërishmit:

“ Mos u arsyetoni, që bëtë kufr pasi besuat...”

Dhe kanë cekur shumë lloje të mosbesimit, vepruesit e të cilëve simbas koncenzusit janë mosbesimtarë, dhe nuk kanë bërë dallim mes njërit dhe tjetrit (mushrikut ose kafirit çifut, krishterë, zjarrputist, budist ose atij mushriku ose kafiri që i thotë vetit muslimanë). Pastaj cekin se felëshuesi vritet, pasi që prej tij të kërkohet të pendohet (istitabeh). D.m.th se para se ti vijnë argumentet (para se ta gjykojnë dhe ti japin afat për pendim) këtë person e emëruan ose e cilësuan me felëshim dhe i thanë felëshues (murted). Kurse kërkimi i pendimit nuk kërkohet përveç se prej individit (personit).

Në këtë kapitull ata cekin rregullën për atë i cili mohon diçka nga pesë ruknet (shtyllat e Islamit) ose bënë hallall nga sendet e ndaluara siç është vera, mishi i derrit etj, ose dyshon në to, dhe thonë se personi bëhet kafir dhe i di këto rregulla kurse i mohon ose dyshon në to, **mirëpo** këtë ata nuk e thanë (nuk e arsyetuan) për personin i cili nuk di për çështjet e shirkut dhe që i përkasin shirkut, e që disa janë që i kemi përmendur më lart.

Përkundrazi, ata në përgjithësi e cekën gjyqin e mosbesimit dhe vepruesve të tyre duke mos e arsyetuar të paditurin, dhe poashtu nuk bënë dallim midis ndonjë personi dhe tjetrit. Dhe siç e kemi cekur se - pendimi kërkohet nga personi i caktuar për veprën e shirkut. A është e lejuar që për një muslimanë të dyshon (te këto dyshime) në mosbesimin e atyre që thonë se Allahu ka shokë ose ka fëmijë, ose Xhibrili ؑ ka gabuar në dërgimin e shpalljes, ose e mohon ringjalljen pas vdekjes, ose mohon ndonjë nga profetët?

Muslimani në këto gjëra të ngjajshme bënë dallime midis personit të caktuar dhe diçkaje tjetër, kurse i Dërguari ؐ jonë ka thënë: “ **Kush ndërron (lëshon) fenë e tij vriteni”** , pra kjo nuk e përkap personin e caktuar por kjo vlen për çdo person, kurse një ndër llojet prej veprimeve më të mëdha që ta ndërrojnë fenë është veprimi i shirkut ndaj Allahut dhe adhurimi tjetërkujt përska (ose me) Allahun (ibadet) - deri te fjalët- dhe ne e dimë se ata që bëjnë shirk prej atyre që i thonë vetit muslimanë, dhe në këtë shirk nuk i ka fut tjetër përveç se **mosdija, xhehli i tyre.**

Ata sikur ta dinin se ky shirk plotësisht (përgjithmon) i largon nga Allahu, dhe nëse do ta dinin se kjo vepër e shirkut hynë në ato vepra që Allahu e ka ndaluar rreptësisht, kurrë në jetën e tyre nuk do të vepronin atë (shirkun).

Edhe mbas të gjithë kësaj, të gjithë dijetarët këta persona (që arsytohen nga shirku me padituri) - i kanë bërë tekfir pa marrë parasysh arsyetimet e tyre me injorancë. Kurse disa injorant në fe thonë: "Të tillët kanë arsyetim nga injoranca (mosdija)" ... deri te fjalë... Sa i përket fjalëve të Sheikhut (Ibn Tejmijje) "Mirëpo përshkak se te shumica e gjeneratave të mëvonshme, ka mbizotëruar injoranca dhe mosdija, atëherë mbi ata nuk guxojmë të bëjmë tekfir" ... Ai (Sheikhul Islam) nuk e ka pas qëllimin këtu që ti arsyeton ata nga injoranca, por është përmbajtur nga të gjykuarit dhe të shpallurit e tyre me mosbesim derisa nuk u vjen skjarimi.

Në kontekst të këtyre fjalëve të mësipërme mundet të themi se nëse te ndonjë person shikojmë dhe ndëgjojmë diçka i cili në poezinë e tij përmban diçka çka është kufr - nuk duhet menjëherë të shpejtojmë me tekfir mbi të, derisa nuk ja shpjegojmë argumentin sheriatik. Kjo, nga mendimet tona sepse ata janë ekstremista, adhures të të vdekurve, melekëve dhe të tjerëve, që u drejtohen atyre për nevojat e tyre - pra këta janë mushrikë dhe pabesimtarë." (Mbaron citati i Abdullah ibn Abdur-Rahman Abu Batin An-Naxhdi)

Na bëhet e kurtë me këto fetva që i kemi cek, se ai i cili ka arsyetuar mushrikët duke i quajtur muslimanë xhahila konsiderohet pabesimtarë. Këtu Sheikhu thotë: "Edhe mbas të gjithë kësaj, të gjithë dijetarët këta persona (që arsytohen nga shirku me padituri) - i kanë bërë tekfir pa marrë parasysh arsyetimet e tyre me injorancë." E nëse dikush edhe lufton dhe i mbron këta mushrikë dhe i akuzon muvehhidët për 'extremizëm' përshkak të tekfirit të mushrikëve, atëherë një person i tillë është në kufr më të madhë se krishterët dhe jahudët.

Ka thënë Sheikh Muhammed b. Abdul-Vehhab:

"Përsa i përket atij që thotë se do ta adhuron vetëm Allahun, por nuk i intereson çështja e atyre që ia përshkruajnë njerëzve cilësitë e Allahut ose që adhurojnë tyrbet dhe varrezat, kesi lloj njeri kur e shqipton shehadetin "**La ilahe il-laAllah**" - (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!) - në fakt është rrenacak dhe nuk e beson Allahun ashtu siç duhet, dhe nuk i ka refuzuar taghutët..."¹⁵⁰

Sheikh Husein dhe Sheikh Abdullah b. Sheikh Muhammed (djemët e Muhammed b. Abdul-Vehhabit) janë pyetur:

"Cili është gjykimi mbi ata persona, të cilët kanë dashuri për pjestarët e Islamit (vala'), por nuk tregojnë armiqësi (bara dhe mu'adat) mushrikëve, apo tregojnë armiqësi kundër mushrikëve por nuk i shpallin pabesimtarë (mushrikët)?"

¹⁵⁰ Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 2/121

Janë përgjigjë:

"Ata nuk janë muslimanë (muvehhidunë). Për të qenë muslimanë, duhen të kenë njohuri për Teuhidin, ti nënshtrohen atij dhe të punojnë sipas tij. Atëherë duhen ta pranojnë sheriatin me të cilin është dërgua profeti ﷺ, ti nënshtohen atij sa i përketë hallallit dhe haramit dhe të gjitha gjërat tjera me të cilat është ardhë. Kushdo që thotë: *"Unë kundër mushrikëve nuk kam armiqësi (bara)."* ose ka armiqësi por nuk i shpallë pabesimtarë ata të cilët e luftojnë këtë Din, ose të cilët bëjnë kufr dhe shirk të madh, ose ata të cilët adhurojnë varret sepse shqiptojnë **"La ilahe il-laAllah"** - (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*), një person i tillë kur nuk mundet me qenë muslimanë."

Thotë Allahu i Lartësuar:

إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا
أُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ حَقًّا وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا

"Sigurisht, ata të cilët nuk besojnë Allahun dhe të Dërguarit e Tij dhe që duan të bëjnë dallime mes besimit në Allahun dhe në të Dërguarit e Tij duke thënë: "Ne besojmë disa prej tyre, por i mohojmë të tjerët" dhe që duan të bëjnë për vete një rrugë të ndërmjetme, Këta në të vërtetë janë mosbesimtarë dhe për mohuesit Ne kemi përgatitur ndëshkim poshtërues."

(An Nisa: 150-151)¹⁵¹

Nga kjo fetva që është dhënë nga djemët e Sheikh Muhammed, shihet se pabesimtarë janë ata që nuk i shpallin mushrikët si pabesimtarë. Kur përmenden mushrikët në fetvat e ulemave të nexhdit, atëherë me këtë nënkuptohet ata të cilët veten e tyre e kanë konsideruar musliman (kanë shqiptu shehadetin, por ishin zhytur në shirk dhe kufr të madh). Për këtë arsye, nuk ka dallim mes atij që dyshon në kufrin e krishterëve të cilët e adhurojnë Isan ﷺ dhe atyre që e adhurojnë Muhammedin ﷺ, Aliun ﷺ, Demokracinë, udhëheqësat/liderët, tyrbet...

Sulejman b. Abdullah (Allahu e mëshiroftë) thotë:

"Dije se të gjithë dijetarët Islam janë të pajtimit se kush ia kushton dikujt tjetër pos Allahut ndonjë dua apo kërkesë ai është mushrik, edhe nëse thotë LA ILAHE IL-LA ALLAH, MUHAMMEDUN RESULULLAH, edhe nëse agjëron. Sepse Islami e ka kushtëzuar përmes fjalës LA ILAHE IL-LA ALLAH, MUHAMMEDUN RESULULLAH që mos të adhurohet askush

¹⁵¹ Mexhmuatu Teuhid, V. 1/353

tjetër pos Allahut. E kush e shqipton shehadetin dhe ia drejton ibadetin dikujt tjetër pos Allahut ai nuk e ka realizuar këtë shehadet. Kështu është shembulli i Jehudëve, të cilët thonë se nuk ka zot tjetër, mirëpo ata i bëjnë rival Allahut të Madhëruar. Andaj, vetëm të shqiptohet kjo fjalë me gjuhë, pa vepruar parimet e kësaj fjale e as nuk besuan në bazat e saja, nuk mjafton për të qenë një person pjestar i Islamit. Ky është mendimi i të gjithë dijetarëve.”¹⁵²

Lexoni me vëmendje këtu, Allahu ju udhëzofte, se shqiptimi i shehadetit pa punuar sipas kushteve të tij nuk mjafton për hyrjen në Islam. “Sepse Islami e ka kushtëzuar përmes fjalës LA ILAHE IL-LA ALLAH, MUHAMMEDUN RESULULLAH që mos të adhurohet askush tjetër pos Allahut. E kush e shqipton shehadetin dhe ia drejton ibadetin dikujt tjetër pos Allahut ai nuk e ka realizuar këtë shehadet. ”

Poashtu ka thënë Sheikh Muhammed B. Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë):

“O ti, i cili Allahu ta ka dhuruar Islamin dhe që ke kuptuar se nuk ka tjetër meritë të adhuruar përveç Allahut, mos mendo nëse thotë:

“Kjo është e vërtetë dhe unë largohem nga të gjitha përveç kësaj, por nuk do ti kundërshtoj mushrikët dhe nuk do të foli asgjë kundër tyre” ; mos mendo se me këtë ke realizuar islamin (hyrje në islam) përkundrazi patjetër duhet që ata të poshtërohen dhe të sillesh me ta armiqësisht, duke i urrejtur edhe ata që i përmbajnë ata dhe i duan, duhet patjetër që ata të nënçmohen dhe ti armiqësosh ata. Sikur që ka vepruar Ibrahim (alejhisselam) dhe ata që ishin me të duke thënë:

فَدَكَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَاءُ مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ

“Me të vërtetë që ka qenë një shembull të shkëlqyer për ju tek Ibrahim dhe tek ata që ishin me të, kur i thanë popullit të tyre: “Vërtet që ne jemi të lirë prej jush dhe prej gjithçka që ju adhuron në vend të Allahut; ne ju kemi hedhur poshtë ju dhe ndërmjet nesh dhe jush ka filluar armiqësi dhe urrejtje përgjithnjë, derisa të besoni në Allahun Një të Vetëm...”

(Mumtahineh: 4)

I Lartësuar thotë:

فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنَ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انْفِصَامَ لَهَا

¹⁵² Tejsirul Azizil Hamid, f. 154-155

“ Kushdo që mohon Taghutin (çdo gjë tjetër që adhurohet përveç ose krahas Allahut) dhe beson në Allahun, atëherë ai është kapur për mbajtësin më të sigurt që nuk thyhet kurrë’.”
(Kuptimi i ajetit 256, El Bekare).

Dhe thotë:

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ

“Dhe me të vërtetë që Ne kemi dërguar te çdo Ummet (bashkësi njerëzish, popull, komb) të Dërguar (duke shpallur): “Adhuroni vetëm Allahun dhe shmanguni dhe i rrini larg Taghutit (Taghutit (shejtanëve ose çdo gjëje tjetër që adhurohet pos Allahut).” (En Nahl: 36)”

Mushrikët në këtë citat janë ata që veten e konsiderojnë muslimanë, por që bëjnë shirk të madhë. Pra, kush nuk i kundërshton dhe bënë tekfir mbi mushrikët, nuk e ka realizuar hyrjen në islam. Ndërsa ata që mushrikët i konsiderojnë muslimanë xhahila, padyshim se nuk e kanë kuputuar themelin e Dinit Islam.

Sheikh Muhammed b. Ibrahim në komentin e ‘Keshfush-shubuhat’ në faqen 101 thotë:

“ Nuk ka dallim ndërmjet atij që ka kufr inati dhe atij që ka kufr mosdije.

Sepse, në kufr hyjnë edhe kufri i inatit edhe kufri i mosdijes. Dhe nuk është prej kushteve të vendosjes së argumentit mbi kafirin që ai ta kupton atë (kufrin). Përkundrazi, mbi atë që vendoset argumenti në mënyrë që e kuptojnë personat sikur ky - ai është kafir, njëjtë e kupton ose nuk e kupton këtë. Nëse të kuptuarit vendoset si kusht- atëherë kufri do ti kapë vetëm një lloj të njerëzve dhe ky është kufri i refuzimit (mohimit, që pohon me zemër kurse mohom me veprat e jashtme) Përkundrazi, kufri kapë shumë lloje të ndryshme, ku hyjnë edhe kufri i mosditurisë dhe llojet e tjera.”

Sheikhul Islam Muhammed b. Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë):

“ Kushdo që të thotë: “Unë kundër mushrikëve nuk do të bëjë gjë, nuk do të flas keq për ta”, atëherë dije, dikush që mendon kështu nuk është në islam dhe nuk është muslimanë. Sepse për të hyrë njeriu në islam, është e nevojshme dhe e detyrueshme që të tregohen armiqësi, të flitet keq (të urrehen) dhe të kundërshtohen mushrikët dhe ata që i dojnë (vala' - shprehin respekt për ta). Pastaj Sheikhu e ceki Ajetin vijus:

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَاءُ مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحَدُّهُ

"Me të vërtetë që ka qenë një shembull të shkëlqyer për ju tek Ibrahimimi dhe tek ata që ishin me të, kur i thanë popullit të tyre: "Vërtet që ne jemi të lirë prej jush dhe prej gjithçka që ju adhuroni në vend të Allahut; ne ju kemi hedhur poshtë ju dhe ndërmjet nesh dhe jush ka filluar armiqësi dhe urrejtje përgjithnjë, derisa të besoni në Allahun Një të Vetëm..."

(El Mumtahineh: 4)

Nëse thotë dikush: *"Unë e përcjelli Muahmmedin ﷺ, Ai është në hakk (në të vërtetën), por unë nuk kam gjë kundër Abu Xhehlit dhe të ngjajshmit si ai", atëherë ai nuk ka hyrë në Islam dhe Islami i tij nuk është i drejtë.*¹⁵³

Dije, Allahu të udhëzoftë, se Sheikhu këtu dhe në citate tjera e ka për qëllim ata që nuk flasin keqë për mushrikët që e shqiptojnë shehadetin. D.m.th: Ata mushrikë të cilët veten e konsdierojnë muslimanë duhen të shpallen pabesimatarë dhe duhet të kemi armiqësi ndaj tyre. Gjitha këto hyjnë në Aslu Din (themelin e Dinit Islam) **"La ilahe il-laAllah"** - *(Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!).*

"Dije, se të gjitha ibadetet nuk ndihmojnë nëse personi nuk e mohon shirkun, dhe njëkohsisht ie mohon besimin atyre që bëjnë shirk. Ky grup që përmendet këtu i ka pasur shumë karakteristikat e muslimanëve dhe veten e kanë konsideruar muslimanë, por me gjithatë ishin zhytur në shirk dhe kufr, dhe sipas ixhmas së muslimanëve ishin pabesimtarë. **E njëjta është me vende të ndrsyhme në Ballkan, të cilët i kanë ndoshta disa karakteristikat e muslimanëve, por ata nuk e kanë mohuar shirkun dhe kufrin, për këtë arsye janë pabesimtarë. Ata që thonë se në Ballkan janë shumica muslimanë dhe ato janë vende Islame me shumicë Musliman, dëshmon për xhehlin e tij dhe injorancën në Teuhid. Allahul Musteaan!**

Abdullah b. Abdur-Rahman Abu Batin (Allahu e mëshiroftë) thotë:

"Të dëshmuarit e Tevhidit Rububijeh është të keshë bindjen dhe besimin se Allahu [subhanehu ve teala] është Krijues i çdo sendi, Zotërues i çdo sendi dhe Rregullues e Drejtues i çdo gjëje. Këtë patjetër e dëshmon muslimani dhe kafiri. Mirëpo, me këtë besim dhe bindje nuk bëhet njeriu muslimanë derisa ta plotësojë besimin e tij me Tevhidin Uluhijeh (të drejtuarit e çdo ibadeti vetëm Allahut), tek i cili kanë thirrur të gjithë Pejgamberët, e këtë nuk e praktikuan e as nuk e besuan mushrikët. Me këtë dallohet muslimani nga mushriku dhe banorët e xhenetit nga banorët e zjarrit."¹⁵⁴

¹⁵³ Ed-Dureru es-Senijeh, V. 2/109

¹⁵⁴ Akidetul-Muvahhidun, f. 11

Dy djemët e Muhammed b. Abdul-Vehhabit, Husejn dhe Abdullah (Allahu i mëshiroftë të gjithë) kanë thënë:

Kush do që thotë: *"Unë kundër mushrikëve nuk do të kem armiqësi"* ose, ka armiqësi kundër tyre, por nuk i shpallë kafira, ose thotë: *"Nuk kam asgjë kundër atyre që thonë 'La ilaha il-la Allah', edhe nëse bëjnë kufr dhe shirk; ose nëse kanë armiqësi kundër fesë së Allahut"* ose *"Nuk jam kundër atyre që i luten varrezave"* atëherë ai person nuk është muslimanë! Ai është ndër ata për të cilët Allahu thotë:

"Sigurisht, ata të cilët nuk besojnë Allahun dhe të Dërguarit e Tij dhe që duan të bëjnë dallime mes besimit në Allahun dhe në të Dërguarit e Tij duke thënë: "Ne besojmë disa prej tyre, por i mohojmë të tjerët" dhe që duan të bëjnë për vete një rrugë të ndërmjetme, Këta në të vërtetë janë mosbesimtarë dhe për mohuesit Ne kemi përgatitur ndëshkim poshtërues."

(An Nisa 150-151)

Pra, Allahu na ka detyruar që kundër mushrikëve të kemi armiqësi, të sillemi ashpër me ta dhe ti konsiderojmë pabesimatarë (kafira).

لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ اللَّهِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

Nuk gjen popull që e beson Allahun dhe ditën e gjykimit, e ta dojë atë që e kundërshton Allahun dhe të dërguarin e Tij, edhe sikur të jenë ata (kundërshtarët) prindërit e tyre, ose fëmijët e tyre, ose vëllezërit e tyre, ose farefisi i tyre. Ata janë që në zemrat e tyre (Ai) ka skalitur besimin dhe e ka forcuar me shpirt nga ana e Tij dhe ata do t'i shpjerrë në xhennete, nëpër të cilët rrjedhin lumenj. Aty janë, përgjithmonë. Allahu ua ka pëlqyer punën e tyre dhe ata janë të kënaqur me shpërblimin e Tij. Të tillët janë palë (grup, parti) e Allahut, ta dini pra, se ithtarët e Allahut janë ata të shpëtuarit. (El Muxhadilah: 22)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا عَدُوِّي وَعَدُوَّكُمْ أَوْلِيَاءَ تُلْقُونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُوا بِمَا جَاءَكُمْ مِنَ الْحَقِّ يُخْرِجُونَ الرَّسُولَ وَإِيَّاكُمْ أَنْ تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ رَبِّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ خَرَجْتُمْ جِهَادًا فِي سَبِيلِي وَابْتِغَاءَ مَرْضَاتِي تُسِرُّونَ إِلَيْهِم بِالْمَوَدَّةِ وَأَنَا أَعْلَمُ بِمَا أَخْفَيْتُمْ وَمَا أَعْلَنْتُمْ وَمَنْ يَفْعَلْهُ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ

O ju që keni besuar! Në qoftë se ju keni dalë për t'u përpjekur për Çështjen Time dhe për të fituar Kënaqësinë Time, mos i bëni armiq të Mi dhe armiq të juaj (mosbesimtarët, politeistët) miqë e shokë duke treguar dashuri ndaj tyre, ndërkohë që ata kanë mohuar çfarë ju ka ardhur juve nga e Vërteta (Kur'ani, Islami, i Dërguari i Allahut) dhe kanë dëbuar të Dërguarin (Muhammedin a.s.) dhe vetë ju (nga shtëpitë tuaja), vetëm për shkak se besoni

Allahun, Zotin tuaj! Ju tregoni miqësi me ta në fshehtësi, ndërkohë që Unë jam i Gjithënjohur për gjithçka që ju fshehni ose shfaqni hapur. Dhe kushdo prej jush që e bënë këtë, atëherë ai është larguar (tepër) larg nga Udha e Drejtë. (El Mumtahineh: 1)¹⁵⁵

Shiqoni se si e shpjegojnë akiden djemët e Sheikh Muhammed: "Kushdo që thotë: *"Unë kundër mushrikëve nuk do të kemë armiqësi"* ose, ka armiqësi kundër tyre, por nuk i shpallë kafira, ose thotë: *"Nuk kamë asgjë kundër atyre që thonë 'La ilaha il-la Allah', edhe nëse bëjnë kufr dhe shirk; ose nëse kanë armiqësi kundër fesë së Allahut"* ose *"Nuk jam kundër atyre që i luten varrezave"* atëherë ai person nuk është muslimanë! Edhe nëse ka dikush armiqësi ndaj shirkut dhe atyre që e bëjnë, por nuk i shpallë kafira (pabesimtarë) ai nuk ka hyrë në islam. **"Këta në të vërtetë janë mosbesimtarë dhe për mohuesit Ne kemi përgatitur ndëshkim poshtërues."** (An Nisa':151)

E nuk ka dyshim, se ai që i quan 'muvehhidunë' këta persona duke i arsyetuar me xhehël dhe duke patur dashuri për ta, ai është edhe më i keqë sesa ky i pari, që vetëm ndalet për ti quajtur ata pabesimtarë. Ai që dyshon në kufrin e këtyre duke thënë: *'Ndoshta janë muslimanë, ndoshta jo...'*, ky është kafir xhahil, ndërsa nëse thotë: *'Këta janë muslimanë padyshim, sepse janë të arsyetuar, dhe kush i bënë tekfir këta që bëjnë shirk, ai është khavarixh...'*, atëherë ky është gjithashtu kafir pa dyshim, e nëse nuk e ka kuptuar ende këtë mesele, atëherë është kafir xhahil.

Thotë Sheikhul Islam Muhammed B. Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë):

" Nëse një munafik do't argumentohet duke thënë se ajetet janë të shpallur vetëm për kafira, atëherë ju thuani atij:

"A e ka thënë dikush prej ulemave të mëparshëm apo të mëvonshëm që këto ajete nuk vlejnë edhe për muslimanë që e veprojnë një punë të ngjajshme? Kush e ka thënë një gjë të ngjajshme para teje?"

Gjithashtu duhet t'ia thoni: "Kjo do të ishte refuzim i ixhmasë së përgjithshme të këtij ummeti rrethë argumentimit me ajete të cilët janë shpallur për kafirat ndërmjet atyre që e konsiderojnë veten si muslimanë dhe veprojnë sikur kafirat në ajetet e përmendur..."¹⁵⁶

Këtë e kemi shpejguar pikërisht më lart. Kushdoqoftë që bënë ndonjë vepër që e shkatërron Themelin e Dinit Islam (Teuhidin), për të vlejnë ajetet e lartëpërmendura.

Këtu duhet të ceket edhe një mesele shumë me rëndësi, se nëse një individ i cili e ka themelin e Dinit Islam ("**La ilahe il-laAllah**" - Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!), por bënë disa gabime në shtyllat e akides, ai mundet të arsyetohet me tevil, ixhtihad, xhehël, apo taklid. E gjitha n'varet prej vendit dhe kohës ku jeton ky individ. Këto mesele janë nga shtyllat e akides, dhe nëse dikush gabon aty, nuk e humb emrin *muslimanë*, por atij duhet ti paraqitet argumenti para tekfirit.

¹⁵⁵ Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 10/139-140

¹⁵⁶ Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 10/58-59

Si shembull thënia se *'Kur'ani është i krijuar'*, apo thënia se *'Allahu nuk qëndron mbi Arsh'*, dhe shumë thënie tjera të ngjajshme; këto hyjnë në shtyllat e akides dhe personi mundet me qenë i arsyetuar, nëse është i pastër nga shirku i madh, dhe i ka mohuar mushrikët (d.m.th: nëse e ka Aslu Dinin). Por, nuk ndryshon faktin se një person i tillë del nga ehli Sunneti dhe xhemati, dhe konsiderohet prej ehlu bidatit, por ende është nga Ehlu kiblah (ummetit muslimanë). Pastaj kemi edhe shembuj të tjerë, rrethë meseleve të parimit të dytë ku dijetarët nuk janë pajtuar rrethë tyre. Si shembull këtu mund të mirret *"lënja e namazit dhe zekatit a është kufr?"* Këtu dhe në meselet tjera të rendit të dytë në akideh në mesin e dijetarëve ka mendime të ndryshme dhe nuk kanë bërë tekfir dijetarët mes veti nëse nuk janë pajtuar. Gjatë historisë kemi shumë shembuj të tillë, se ka patur dijetarë që kanë pas gabime në akideh sa i përket Emrave dhe Sifateve të Allahut, por ata ishin të pastër nga shirku dhe i kanë mohuar mushrikët. **Të gjithë muslimanët (ehlu kibla)** pajtohen se ai që bënë ndonjë vepër që është shirk i madhë (që e shkatërron themelin e Dinit Islam, Aslu Din), gjithmonë është mushrik, dhe arsyetim nuk kanë pranuar këtu në **"La ilahe il-laAllah"** - (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*), por siç kemi shpjeguar, arsyetim mundet të ketë në meselet rrethë shtyllave të akides (furu'ud-Din) dhe meseleve ku ka pas mendime të ndryshme.

Pastaj kemi edhe meselet tjera, që dijetarët e Islamit i kanë quajtur *"Ma'lum min ad-din bid-darurah"* (e njohur nga nevojshmëria nga Dini Islam). Ai që pretendon se namazi, mbulimi i gruas, agjërimi dhe haxhi nuk janë obligim në Islam, nuk arsytohet dhe quhet kafir. Apo ai që thotë se është e lejuar kamata, pijet alkoolike dhe zinaja, i tillë është kafir dhe nuk arsytohet. Arsyetim ka vetëm ai, që jeton në një vend larg Islamit, ku nuk ka arrit thirrja Islame, dhe ku nuk ka patur mundësi të gjejë të vërtetën rreth kësaj.

Thotë Sheikh Abu Batin Abdullah b. Abdur-Rahman (Allahu e mëshiroftë) në komentin e fjalëve të Ibn Tejmijes:

"Sa i përket fjalëve të Sheikhut (Ibn Tejmijje, Allahu e mëshiroftë), se Ibn Tejmijje mendon se kush bënë vepër të shirkut nuk lejohet të deklarohet mushrik apo kafir para se t'ia shpjegojmë (Ikametul-huxhxhe), atëherë Sheikhu këto fjalë nuk i ka thënë sa i përket shirkut të madhë; ibadet dikujt tjetër pos Allahut të Lartësuar apo veprave tjera të kufrit të madhë. Ai vetëm i ka thënë këto fjalë në lidhje me gjërat më pak të njohura, ashtu siç kemi cek nga fjalët e tij: "Kjo vlen vetëm për çështjet më pak të kjarta...""¹⁵⁷

¹⁵⁷ Ed Durerus-Senijeh, V. 10/228-390

Sheikh Hammed b. Atik (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

"Themeli i Dinit (Aslu Din) i të gjithë profetëve është që ta praktikosh teuhidin, të kesh dashuri për të dhe pjestarët e tij, të miqësohesh me ta (vala'), ta lëshosh shirkun, ti konsiderosh pabesimtarë vepruesit e shirkut të madhë, të kesh armiqësi kundër tyre (bara, mu'adat). Thotë Allahu i Lartësuar:

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَاءُ مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحْدَهُ

"Me të vërtetë që ka qenë një shembull të shkëlqyer për ju tek Ibrahimimi dhe tek ata që ishin me të, kur i thanë popullit të tyre: "Vërtet që ne jemi të lirë prej jush dhe prej gjithçka që ju adhuronin në vend të Allahut; ne ju kemi hedhur poshtë ju dhe ndërmjet nesh dhe jush ka filluar armiqësi dhe urrejtje përgjithnjë, derisa të besoni në Allahun Një të Vetëm..."

(El Mumtahineh: 4)¹⁵⁸

Sheikh Hamed b. Atik (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

"Ka shumë prej atyre që nuk bëjnë shirk, por ata nuk kanë distancim (Al-bara' – tekfir, urrejtje dhe armiqësi) prej mushrikut. Për këtë arsye ata nuk janë musliman dhe nuk e pasojnë Dinin me të cilin është dërguar Resuli ﷺ..."¹⁵⁹

Thotë Sheikh Abdur-Rahman b. Hasan Alu Sheikh (Allahu e mëshiroftë):

"Egziston pajtimi mes ulemave të mëparshëm dhe të sotëm, duke filluar nga sahabët, tabi'inët, imamët e mëdhenj dhe dijetarët e tjerë të ehli Sunnetit rrethë qëndrimit se njeriu nuk bëhet muslimanë përderisa të mos ta lë shirkun e madhë, të heqë dorë nga shirku i madhë dhe nga çdonjëri që e vepron atë, përderisa të mos ti urrejë mushrikët dhe përderisa të mos ta shfaqë armiqësinë ndaj tyre dhe të këtë ikhlas – d.m.th të jetë i sinqertë ndaj Allahut në punët e veta."¹⁶⁰

Sheikh Abdur-Rahman b. Hasan ka thënë:

"Çdokush pretendon së është muslimanë. Por për të qenë ky pretendim valid nevojiten argumente. Nëse nuk ka argumente, nuk pranohet ky pretendim. Sheikhu jonë (Muhammed b. Abdul-Vehhab) e ka definuar themelin e Dinit Islam (aslu Dinil Islam) kështu:

¹⁵⁸ Ed Durer Es-Sennijeh, V. 7/199

¹⁵⁹ Sabil in Najati wa'l fikak.

¹⁶⁰ Ed Durerus Senijje, V. 8/338 dhe Fetvat e ulemasë të Nexhdit, V. 1/435

Muhammed b. Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

'Themelin e Dinit Islam (Aslu Din) dhe shtyllën e tij e përbëjnë dy gjëra:

E para: Urdhëresa në ibadetullah të vetmit, që nuk ka rival, nxitja në këtë, miqësimi përshkak të kësaj (el-muvela) dhe tekfiri mbi atë që e lenë ose largohet nga kjo bazë.

E dyta: Tërhyekja e vërejtjes nga shirku në ibadetullah, ashpërsia përshkak të saj, armiqësimi (el-muadah) përshkak të saj dhe tekfiri mbi atë që e bënë këtë (shirkun).

Ata që e kundërshtojnë këtë janë disa lloje të njerëzve:

- 1.) Ata që e kundërshtojnë në përgjithësi (pohimin dhe negacionin e shahadetit),
- 2.) Kurse ka nga ata që i bëjnë ibadet vetëm Allahut, por nuk e kanë mohuar shirkun dhe nuk i kanë kundërshtuar (armiqësuar - adavet) bërësve të shirkut.
- 3.) Në këtë lloj ose kategori të njerëzve hyjnë ata që ju kanë kundërvu (mushrikëve ose shirkut) por nuk i kanë bërë tekfir ata (kafira).
- 4.) Prej tyre janë ata që nuk e dojnë Teuhidin por edhe nuk e urrejnë.
- 5.) Ka prej tyre që i kanë bërë tekfir (muvehidët) sepse ata i kanë nënvleftësuar njerëzit e tyre të mirë.
- 6.) Prej tyre janë edhe ata që as e urrejnë shirkun por edhe nuk e dojnë.
- 7.) Prej tyre janë edhe ata që nuk e kanë njohur shirkun (thelbin e shirkut dhe dëmin e tij) dhe për këtë edhe nuk e mohuan.
- 8.) Në këtë hyjnë ata që nuk e dinë Teuhidin (thelbin dhe dobin e Teuhidit) dhe për këtë edhe nuk e mohuan.
- 9.) Në këtë hyjnë - këta prej të gjithë llojeve janë më të këqinj- sepse janë ata që e praktikojnë Teuhidin, por nuk e dinë dobinë (domethënien) dhe realitetin e Teuhidit dhe nuk i urrejnë ata që e kanë lënë Teuhidin dhe nuk bëjnë tekfir mbi ata.
- 10.) Në këtë hyjnë ata që e kanë lënë shirkun dhe e urrejnë, por nuk e dinë domethënien (realitetin) e shirkut dhe dëmin e tij, edhe nuk u kundërvihen bërësve të shirkut dhe nuk bëjnë tekfir mbi ta (nuk i shpallin kafira ata)."¹⁶¹

¹⁶¹ Ed-Durer Es-Sennijeh, f. 7 / Fet'hul Mexhid, f.357-358 & Mexhmuatu-Teuhid Risala 'Aslu Dinil-Islam'

8.) Dallimi mes Aslu Dinit (Themeli i Dinit), Usulu Dinit (Shtyllat e akides)
dhe Furu'uve (Degët e besimit)

Aslud-din donë të thotë: Teuhidi (themeli i fesë), kurse Usulud-Din don të thotë: bazat (shtyllat) e akides ose të sheriatit, kurse furu'uddin don të thotë: degët e besimit. Pra në kuptim tjetër Aslu-Dini është themeli i të gjitha bazave e ajo është Teuhidi.

Sheikh Abdur-Rahman b. Hasan ka thënë:

“Çdokush pretendon se është musliman. Por për të qenë ky pretendim valid nevoiten argumente. Nëse nuk ka argumente, nuk pranohet ky pretendim. Sheikhu ynë (Muhammed ibn Abdul Vehhab) e ka definuar themelin e dinit Islam (Aslu Dinil-l-Islam) kështu:

Muhammed ibn Abdul Vehhab (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

"Themelin e dinit Islam (Aslud-Din) dhe shtyllën e tij e përbëjnë dy gjëra:

E para: Urdhëresa në ibadetullah të vetmit, që nuk ka rival, nxitja në këtë, miqësimi përshkak të kësaj (el-muwalah) dhe tekfiri mbi atë që e lënë ose largohet nga kjo bazë.

E dyta: Tërheqja e vërejtjes nga shirku në ibadetullah, ashpërsia përshkak të saj, armiqësimi (el-muadah) përshkak të saj dhe tekfiri mbi atë që e bënë këtë (shirkun).¹⁶²

Aslu Dinin dijetarët disa herë e kanë ranguar nën Usulu Din, pasi ajo bënë pjesë në bazat e besimit. Pra çdo besim në botë ka bazën e vetë dhe degët e tija. Poashtu edhe besimi jonë ka bazën dhe degët dhe kjo është normalisht.

Thotë Ibn Tejmijje:

“Dhe ky teuhidi i cili është Aslu Din (Themeli i Dinit), është e drejta më e madhe, kurse e kundërta e tij është shirku (ibadet dikujt tjetër pos Allahut) i cili është padrejtësia më e madhe.”¹⁶³

Mirëpo, duhet patur kujdes sepse shumë grupe që i përshkruhen Islamit, nuk bëjnë diferencë në mes tyre, duke bërë një gabim katastrofal i cili ka ndikim negativ mbi besimin e njeriut duke i përzier çështjet e besimit. Ata nuk pranojnë se në dinin Islam ka “Aslu Din”, dhe të gjitha çështjet i konsiderojnë të njëjta (në të njëjtën shkallë). Këto grupe nuk e kanë kuptuar se në disa çështje të akides ka arsytim, ndërsa në shirk të madh (ibadet dikujt tjetër pos Allahut të Lartësuar) nuk ka arsytim. Kur dijetarët e përmendin Usulud-Din ata gjithmonë i kanë çështjet e karta dhe nuk i ngatrollojnë këto, dhe e dinë se në Usulet ka themele që nuk janë të ngjajshme sikur bazat dhe furutë.

¹⁶² Ed Durerus-Senijeh, V. 2/203

¹⁶³ Mexhmu'ul Fetava, V. 18/161

Sa i përketë definicionit gjuhësorë, atëherë dijetarët e usuli-fik'hut kanë thënë, se Aslud Din (Themeli i Dinit Islam) është minimum i të gjitha gjërave, siç na shpjegon Ibn Mandhur.¹⁶⁴

Imam Al Xhujeni (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

فالأصل ما بيني عليه غيره والفرع ما بيني على غيره

“Dhe Asli (fundamenti) është mbi të cilën ndërtohet diç, dhe furu’ (dega) është diç, e cila ndërtohet mbi diç tjetër.”¹⁶⁵

A ndërtohet shtëpia pa shtyllat (fundamente)?!

Gjithashtu në dinin tonë, kemi shtylla dhe degë. Pa shtyllat të shëndosha nuk pranohen degët. Kështu që, kemi thënë: Ata njerëz që nuk janë larguar nga shirku i madh (ibadet dikujt tjetër pos Allahut) dhe nuk kanë distancim nga mushrikët (ata që bëjnë ibadet dikujt tjetër pos Allahut), nuk e kanë shtyllën (Aslud-Din) e cila nevojitet për të qenë musliman, ndërsa degët nuk janë argument për islamin (Teuhidin) e tyre, siç do ta shohim në vijim nga shpjegimi i Ulemave të Teuhidit.

Sheikhul Islam Ahmed Ibn Tejmijje (Allahu e mëshiroftë) ka thënë për Aslud-Din:

“Kapitulli: Kur dy shehadetet janë Aslud-Din...”¹⁶⁶

Injorantët të paditur, kanë has në një citat nga Sheikhul-Islam, ku ai e mohon se ka Aslud-Din, dhe degë ndër të. Duke mos kuptuar fjalët e Sheikhut, ata besojnë se Sheikhu e mohon një gjë të tillë, por në realitet ishte përgjigje për grupet e ehlu bidatit, të cilët i kanë shtu Aslud-Dinit gjërat, të cilat janë nga degët. Sikur përshembull khavarixhët dhe muatezilët, të cilët i kanë kushtëzu njerëzit të largohen nga çdo mëkat i madh, përndryshe nuk e kanë pranuar Imanin e individit, nëse ka qenë mëkatar. Nga kjo ka rrjedh, që i kanë shpall si pabesimatarë të gjithë ata që kanë bërë disa mëkate të mdha. Kështu që, fetvaja e Ibnu Tejmijjes vlen për kategorizimin e gabueshëm të këtyre grupeve. Shiqo në vijim:

Sheikhut ju parashtrua pyetja:

“A është e lejuar që të mësojmë disa që e cekin meselet e Usulu Dinit, për të cilat nuk kemi kurrfarë fakte ose të dhanura nga profeti jonë ﷺ? Nëse është e lejuar në çfarë argumente?”

¹⁶⁴ Lisan al-Arab.

¹⁶⁵ Matn Al-Varakat.

¹⁶⁶ Mexhmu'ul Fetava, V. 3/341

Pastaj iu përgjigj Sheikhul Islam Ahmed Ibn Tejmijje:

“Falënderimi i takon Allahut, Zotit të botëve. Kjo pyetje është bërë si shkak e një gjendje të cilën e kanë krijuar pasuesit e bidatit në një kohë të caktuar. Sa i përket meseleve të Usulud Dinit, pasi që ashtu meritojnë që të thirren, pasi kjo është feja me të cilën ka ardhur i dërguari ﷺ, në bazë të së cilës Allahu i Lartësuar ka zbritur libra, nuk është e lejuar që të thuhet se nuk na ka ardhur asnjë argument prej profetit për këtë (Usulud Din), dhe kjo do të ishte kontradiktore në vetëvete, pasi kjo është prej çështjeve më të rëndësishme të fesë. Pastaj, nëse ne mohojmë se një gjë e tillë nuk ka ardhur prej profetit ﷺ, atëherë kjo don të thotë njëherë prej dy gjërave:

1.) Ose, Profeti jonë i ka lënë anash gjërat kryesore dhe Themelore të fesë, të cilat ka nevojë feja dhe ai neve nuk na paska shpjeguar këto gjëra;

2.) Ose, Profeti jonë na ka shpjeguar por ummeti nuk na ka përcjellë këto çështje neve.

Padyshim që të dy solucionet janë gabim dhe në të njëjtën kohë kjo paraqet sulmet më të mëdha të munafikëve të kësaj feje! Dhe kësajsoj mendime kanë vetëm xhahilat që nuk dinë Themelin e asaj se me çka ka ardhur Profeti ﷺ ose është xhahil i paditur nga mendimet e kota ose është xhahil nga të dy aspektet. Në rastin e parë, xhehli i tij është nga mosdituria se çka janë themelet e fesë dhe degët e tij...”¹⁶⁷

Thotë në një vend tjetër:

“Pa marrë parasysh sherijatet e ndryshme, Aslu-Dini (Themeli i dinit) – kurse dini është Islami – është një, kurse i Dërguari i Allahut në një hadith të saktë thotë: “Feja e të gjithë Profetëve është e njëjtë, kurse Unë jam më afër Isas birit të Merjemes, sepse ndërmjet Meje dhe Atij, nuk ka pasur Profet...” Pra besimi (feja) e tyre ka qenë një (e njëjtë), dhe ajo është adhurimi i Allahut një të vetmit i cili nuk ka rival.”¹⁶⁸

Thotë gjithashtu:

“Këtë e përmendëm që të cekim qëllimin e sherijatit dhe ajo që është në të prej ikhlasud-dinil-lil lah (adhurimi i singertë ndaj Allahut) dhe adhurimi i Tij të vetmit që nuk ka rival dhe atë që sheriatit përmban nga gjërat që ndalojnë rrugët që çojnë deri te shirku. Dhe ajo është Aslud-Din (Themeli i Dinit Islam), dhe esenca e vërtetë e dinit dhe murselinëve (të dërguarve) dhe teuhidi i rabbil aleminit.”¹⁶⁹

¹⁶⁷ Mexhmu'ul-Fetava, V. 3/293-303

¹⁶⁸ Iktidaus-siratil mustekim, V. 1/455

¹⁶⁹ Iktidaus-siratal mustekim, V. 1/459

Pasi që i përmendi ibadetet që i dedikohen vetëm Allahut, Sheikhul Islam thotë:

“E gjithë kjo është shpjeguar detaisht në dy shehadetet të cilat janë Aslu-Dini (Themeli i dinit), dëshmia se nuk ka Zot tjetër që meriton të adhurohet përveç Allahut dhe se Muhammedi është rob dhe i dërguar i Allahut...”¹⁷⁰

Pastaj pasi e përmendi rastin me Ebu Talib, i cili nuk i tha fjalët e teuhidit dhe hadithi i Ebu Hurejres: “Cili është më afër shefa’atit tënd...”, dhe hadithi i shefa’atit në të cilin qëndron se shefa’atin do ta fiton secili që Allahut nuk i ka bërë shirk, **Sheikhul Islami thotë:** “Ky themel (Teuhidi) është Aslu-Din (Themeli i dinit), pa të cilin Allahu nuk pranon besimin e gjeneratave të mëhershme, poashtu edhe atyre të mëvonshme, përveç se me të (vetëm me Aslud-Dini). Përshkak tij, Allahu dërgoi të dërguar dhe shpalli librat...”¹⁷¹

Në fjalët e të Madhërishmit: “**Zoti im më urdhëron drejtësi (kist), dhe për atë ktheni fytyrat nga Ai për çdo namaz, dhe luteni Atë duke qenë i singertë në fe...**”, kjo është urdhëresë në drejtësi dhe teuhid që don të thotë adhurimi i Allahut të vetmit që nuk ka rival dhe kjo është Aslud-Din (Themeli i dinit), dhe e kundërta e tij është mëkati i cili nuk falet. Thotë i Madhërishmi: “**Allahu nuk falë ti bëhet Atij shirk...**”¹⁷²

Thotë Ibn Tejmijje, duke cituar hadithin:

“Dhe kush e takon Allahun duke mos i bërë shirk, i tilli është ndër shefa’atin (ndërmejtësimin) Tim.” Ky themel i quajtur teuhid, është Aslu-Din (Themeli i Dinit Islam), pa të cilin Allahu nuk do ta pranon fenë as të mëparshmëve e as të mëvonshmëve por përveç se me të (Aslu-Din). Përshkak tij Allahu dërgoi profetë dhe shpalli librat.”¹⁷³

Thotë Ibn Tejmijje:

“Adhurimi i Allahut që nuk ka rival është Aslu-Din (Themeli i Dinit) dhe ky është teuhidi për të cilin Allahu drëgoi Profetë dhe shaplli librat.”¹⁷⁴

Thotë Ibn Tejmijje:

“Për këtë Aslud-Dini (Themeli i Dinit) është shehadeti se nuk ka tjetër të adhuruar të merituar përkaj Allahut dhe Muhammedi është rob dhe i dërguar i Allahut.”¹⁷⁵

¹⁷⁰ Mexhmu'ul Fetava , V. 1/75

¹⁷¹ Mexhmu'ul Fetava , V. 1/154

¹⁷² Mexhmu'ul Fetava , V. 18/159

¹⁷³ Mexhmu'ul Fetava, V. 1/154

¹⁷⁴ Mexhmu'ul Fetava, V. 3/397

¹⁷⁵ Minhaxhus-sunneh, V. 1/35

Thotë Ibn Tejmijje:

“Dhe ky teuhidi i cili është Aslu-Din (Themeli i Dinit), është e drejta më e madhe, kurse e kundërta e tij është shirku (ibadet diku tjetër pos Allahut) e cila është padrejtësia më e madhe.”¹⁷⁶

Siç cekëm më herët, disa prej këtyre gjërave që e anulojnë Aslu-Dinin janë: Të adhurohet dikush tjetër pos Allahut (shirku – adhurimi i të vdekurve, planeve dhe melekëve etj...), mohimi i ringjalljes dhe ditës së gjykimit, tallja (fyerja) dhe urrejtja e dinit Islam, të gjykuarit me ligje të shejtanit (taghutit) dhe bërja e ligjeve sipas nefsit, të kërkosh gjykim nga taghuti, mohimi plotësisht i kaderit, pretendimi se njeriu e njëh ghajbin, magjia (sihri) etj...

Thotë Ibn Tejmijje:

“Dhe sa i përket Islamit të përgjithshëm (Islamul-am) i cili përfshin çdo sherijat me të cilin Allahu dërgoi çdo të dërguar, ai përfshin Islamin e çdo ummeti (populli) i cili ka ndjekur njërën nga të dërguarit. Kurse koka (themeli) i Islamit në përgjithësi është shehadeti “La ilahe il-la Allah”, dhe me këtë Allahu dërgoi të gjithë Profetët siç thotë: **“Ne te çdo ummet (popull) dërguam të dërguar – adhuron Allahun dhe shmanguni Taghutit.”**

Dhe thotë:

“Për këtë islami është në të vërtetë shehadeti “La ilahe il-la Allah”, dhe ai (shehadeti) përmban ibadetin ndaj Allahut të vetmit dhe duke u larguar nga secili përkaj Tij (mohimi i taghutit). Ky është Islami i përgjithshëm pa të cilin Allahu nuk pranon dinin.

Ashtu si thotë i Madhërishmi në suren Alu-Imran:

“Dhe kush kërkon fe tjetër përveç fesë Islame, ajo nuk do ti pranohet dhe ai në botën tjetër do të jetë nga të dëshpëruarit.”¹⁷⁷

Thotë Sheikhul Islam:

“Kur dy shehadetet janë Aslu-Dini (Themeli i Dinit), kurse degët e tij, shtyllat dhe pjesët që bëjnë pjes nën të (nën Aslu-Din), atëher ibadeti lidhet për nënshtrueshmërinë ndaj Allahut dhe të Dërguarit...”¹⁷⁸

¹⁷⁶ Mexhmu'ul Fetava, V. 18/161

¹⁷⁷ Et-Tuhfetu El-Irakijje, V. 1/41

¹⁷⁸ Mexhmu'ul Fetava, V. 3/341

Sheikhul Islam Ahmedn Ibn Tejmijje (Allahu e mëshiroftë) thotë:

“Aslud-Din (Themeli i dinit Islam) është:

1. Se dashurija të jetë në emër të Allahut,
2. Urrejtja të jetë në emër të Allahut,
3. Miqësimi të jetë në emër të Allahut,
4. Armiqësimi të jetë në emër të Allahut,
5. Ibadeti të jetë për Allahun,
6. Ndihma të kërkohet prej Allahut,
7. Frika të jetë për Allahun,
8. Shpresa të jetë për Allahun,
9. Dorëshënja të jetë për Allahun, (të jepet për Allahun, në emrin e Tij),
10. Ndalesa të jetë në emër të Allahut.”¹⁷⁹

Thotë poashtu rahimehulla te’ala:

“E gjithë kjo është tefsil (skjarim i detajizuar) e të dy shehadeteve të cilat në realitet janë Aslu-Din (Themeli i Dinit) – Esh’hedu en la ilahe il-la Allah ve esh’hedu en’ne Muhammeden Abduhu ve Resuluhu.”¹⁸⁰

Pastaj ka thënë Sheikhul Islam Muhammed b. Abdul Vehhab (Allahu e mëshiroftë):

“Dije se teuhidi në ibadet është një gjë përshkak të së cilës Allahu krijoi krijesat, dërgoi librat dhe dërgoi Profetët. Ky është Aslu-Dini (Themeli i Dinit), pa të cilin Islami i kërkujt nuk mund të jetë i drejtë. Ai i cili e len atë duke bërë shirk, nuk do të falet ashtu si thotë i Madhërishmi : “Allahu nuk falë që Atij t’i bëhet shirk...”¹⁸¹

¹⁷⁹ Shiko Minhaxhus- sunneh, V. 5/133

¹⁸⁰ Mexhmu'ul Fetava, V. 1/75

¹⁸¹ Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 1/137

Abdul-Latif Ibn Abdur-Rahman Ibn Hasan (Allahu i mëshiroftë) thotë:

“Aslu-Din (Themeli i Dinit Islam) është njohja e Allahut dhe teuhidit të Tij dhe adhurimi i Tij. Përshkak të ibadetit i krijoj krijesat.”¹⁸²

Thotë poashtu:

“Themeli i islamit (Aslu-l-Islam) dhe themeli i tij është që të mos adhurohet askush përveç Allahut, dhe të mos adhurohet përveç me atë që na ka urdhëruar. Dhe ky (Davud Ibn Xhixhis) është injoranti më i madh sa i përket këtij themeli.” Pastaj Sheikhu skjaron më tutje mbi përgjigjet ndaj akuzimeve të tij mbi pasuesit e teuhidit.”¹⁸³

Në të njëjtin libër thotë për Aslu-Dinin:

“Paraprakisht Aslul-Islam është adhurimi i Allahut një të vetmit që nuk ka rival, dhe duke u fokusuar vetë te Ai me kasd (qëllim) dhe me dëshirat.

Pranimi i teuhidit er-rububijje nuk mjafton që njeriu të jetë i lumtur dhe i shpëtuar, as që njeriu do të jetë musliman për derisa nuk adhuron vetëm Allahun dhe mohon zotërat që adhurohen përskaaj Tij.”¹⁸⁴

Thotë sheikh Abdul-Latif Ibn Abdur-Rahman:

“Dije se “La ilahe il-la Allah” kelimetu et-takua (fjalë e frikërespektit), lidhja më e fortë, themeli i Dinit Islam dhe çelësi i darus-selamit (Xhennetit). Me përmbajtjen e vetë dhe tematikën, mohon adhurimin dikujt tjetër përskaaj Allahut, dhe tregon distancimin nga çdo zot që adhurohet përskaaj Allahut (mohimi i taghutit).”¹⁸⁵

Sheikh Abdullah Ebu Batin (Allahu e mëshiroftë):

“Thotë i Madhërishmi: *“Njerëzit dhe xhinët i krijova që vetëm Mua të më bëjnë ibadet.” (Dharijat:56).* Pra kur është e kurtë se kjo është themel i të gjitha themeleve, atëherë jemi të sigurtë se Allahu këtë çështje nuk e ka lënë të paskajuar, por patjetër është që të jetë e kurtë duke mos pasur asnjë dyshim në të, sepse ky është Aslu-Dini (Themeli i Dinit) dhe njohja e tij është farz për çdo musliman i cili është mukelef (detyrimitar që mbush moshën e përgjegjësisë), dhe në të është e ndaluar që të pasohet qorrazi.”¹⁸⁶

¹⁸² Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 14/283

¹⁸³ Tuhfetu et-talibi wel xhelis fi keshfi shubheti Davud Ibn Xhixhis, f. 38

¹⁸⁴ Tuhfetu et-talibi wel xhelis fi keshfi shubheti Davud Ibn Xhixhis, f. 50

¹⁸⁵ Ed-Durer Es-Sennijeh, f. 2/326

¹⁸⁶ Dahdu shubuhatin ala et-teuhid min suil fehmi li thelatheti el-ahadith, f. 33

Sheikhul Islam Ahmed Ibn Tejmijje (Allahu e mëshiroftë) në Mexhmu'ul Fetava 3/397, për Aslu Dinin (Themelin e Dinit) thotë:

"Adhurimi i Allahut një të vetmit që nuk ka rival është Aslu Dini, e kjo është Teuhidi, për të cilin Allahu ka dërguar Profetë dhe shpalli librat. Dhe kështu i Lartëmadhërishmi thotë:

وَأَسْأَلُ مَنْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رُسُلِنَا أَجَعَلْنَا مِنْ دُونِ الرَّحْمَنِ آلِهَةً يُعْبَدُونَ

"Dhe pyeti ata të Dërguarit Tanë të cilët Ne i dërguam para teje: "A caktuam Ne ndonjëherë aliah (zota) për t'u adhuruar në vend të të Gjithëmëshirshmit (Allah)?" (Ez Zukhruf: 45)

Dhe pastaj përmend ajetet tjera në lidhje me këtë.

Sheikh Abdullah ibn Abdur-Rahman Abu Batin (Allahu e mëshiroftë) thotë:

"E çuditshme është se si disa njerëz që dëgjojnë dikënd duke thënë këtë fjali (**La ilahe il-la Allah**) (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*) duhe pohuar edhe negacionin që përmban kjo fjali, pastaj e njëllosojnë atë duke thënë: "Ne nuk jemi të detyruar për njerëzit dhe nuk jemi detyruar që të flasim për ta".

Na këtyre njerëzve u themi:

"E si jo! Ti je i detyruar që ta njohish Teuhidin, përshkak të cilit Allahu i Lartësuar krijoi njerëzit dhe xhindët, dhe dërgoj të gjithë të dërguarit që të thërrasin në të, dhe të mësosh të kundërtën e saj (ajo që e prish Teuhidin) dhe ai është shirku, i cili nuk do të falet dhe nuk do të arsytohet mukel'lef (detyrimtari) përshkak të mosditurisë të Teuhidit, kurse në të (Teuhid) nuk lejohet pasim qorrazi **sepse kjo është baza e të gjithë bazave (themeli i themeleve! Aslud Din).**"¹⁸⁷

Sheikhul Islam Ibn Tejmijje pastaj në Mexhmu'ul Fetava, 3/399 thotë:

"...E gjithë kjo që të realizohet Teuhidi i cili është Aslud Din, themeli i tij (koka). Allahu i Lartësuar pa të (Aslud Dinin) nuk pranon veprat dhe ai e falë atë i cili vjen me këtë, kurse nuk e falë atë i cili nuk vjen me këtë. Sepse i Lartëmadhërishmi thotë: "Allahu nuk e falë ti bëhet Atij shirk, kurse përveç kësaj i falë kujt don Ai."

¹⁸⁷ Akidetul Muvahhideen, Risaletul intisar, li hizbilahi muvahhidin, f.11

Pasuesit e bidatit i kanë bërë gjithmonë probleme Sheikhul Islamit.

'Sheikhut ju parashtrua pyetja në vijim:

"A është e lejuar që të mësojmë disa që e cekin meselet e Usulu Dinit, për të cilat nuk kemi kurrfarë fakte ose të dhanura nga profeti jonë ﷺ? Nëse është e lejuar në qfarë argumente?"

Pastaj ju përgjigj Sheikhul Islam Ahmed Ibn Tejmijje:

"Falënderimi i takon Allahut, Zotit të botëve. Kjo pyetje është bërë si shkak e një gjendje të cilën e kanë krijuar pasuesit e bidatit në një kohë të caktuar. Sa i përket meseleve të Usulud Dinit, pasi që ashtu meritojnë që të thirren, pasi kjo është feja me të cilën ka ardhur i dërguari ﷺ, në bazë të së cilës Allahu i Lartësuar ka zbritur libra, nuk është e lejuar që të thuhet se nuk na ka ardhur asnjë argument prej profetit për këtë (Usulud Din), dhe kjo do të ishte kontradiktore në vetëvete, pasi kjo është prej çështjeve më të rëndësishme të fesë. Pastaj, nëse ne mohojmë se një gjë e tillë nuk ka ardhur prej profetit ﷺ, atëherë kjo don të thotë njëherë prej dy gjërave:

1.) Ose profeti jonë i ka lënë anash gjërat kryesore dhe Themelore të fesë, të cilat ka nevojë feja dhe ai neve nuk na paska shpjeguar këto gjëra;

2.) Ose, profeti jonë na ka shpjeguar por ummeti nuk na ka përcjellë këto çështje neve.

Padyshim që të dy solucionet janë gabim dhe në të njëjtën kohë kjo paraqet sulmet më të mëdha të munafikëve të kësaj feje! Dhe kësaj mendime kanë vetëm xhahilat që nuk dinë Themelin e asaj se me çka ka ardhur Profeti ﷺ ose është xhahil i paditur nga mendimet e kota ose është xhahil nga të dy aspektet. Në rastin e parë, xhehli i tij është nga mosdituria se çka janë themelet e fesë dhe degët e tij..."^{188 189}

Sheikh Abdur-Rahman b. Hasan (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

"Çdokush pretendon se është musliman. Por për të qenë ky pretendim valid nevojiten argumente. Nëse nuk ka argumente, nuk pranohet ky pretendim. Sheikhu jonë (Muhammed ibn Abdul -Vehhab) e ka definuar **themelin e dinit Islam (Aslu Dinil Islam)** kështu:

¹⁸⁸ Mexhmu'ul-Fetava, V. 3/293-303

¹⁸⁹ Më gjerësisht në:

Mexhmu'ul-Fetava, V. 3/293-303,

Mexhmu'ul-Fetava, V. 3/397,

Mexhmu'ul-Fetava, V. 3/399,

Mexhmu'ul-Fetava, V. 7/289,

Mexhmu'ul-Fetava, V. 10/355,

Mexhmu'ul-Fetava, V. 11/617,

Mexhmu'ul-Fetava, V. 15/158-160,

Mexhmu'ul-Fetava, V. 17/352,

Mexhmu'ul-Fetava, V. 24/235,

Mexhmu'ul-Fetava, V. 29/345...

Muhammed ibn Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

"Themelin e dinit Islam (Aslud Din) dhe shtyllën e tij e përbëjnë dy gjëra:

E para: Urdhëresa në ibadetullah të vetmit, që nuk ka rival, nxitja në këtë, miqësimi përshkak të kësaj (el muvalah) dhe tekfiri mbi atë që e lënë ose largohet nga kjo bazë.

E dyta: Tërhykja e vërejtjes nga shirku në ibadetullah, ashpërsia përshkak të saj, armiqësimi (el muadah) përshkak të saj dhe tekfiri mbi atë që e bënë këtë (shirkun).

Ata që e kundërshtojnë këtë janë disa lloje të njerëzve:

- 1.) Ata që e kundërshtojnë në përgjithësi (edhe pohimin edhe negacionin e shehadetit).
- 2.) Kurse ka nga ata që i bëjnë ibadet vetëm Allahut, por nuk e kanë mohuar shirkun edhe nuk i kanë kundërshtuar (armiqësuar - adavah) bërësve të shirkut.
- 3.) Në këtë lloj ose kategori të njerëzve hyjnë ata që ju kanë kundërvy (mushrikëve ose shirkut) por nuk i kanë bërë tekfir ata (kafira).
- 4.) Prej tyre janë ata që nuk e dojnë Teuhidin por edhe nuk e urrejnë.
- 5.) Ka prej tyre që i kanë bërë tekfir (mavahhidët) sepse ata i kanë nënvleftësuar njerëzit e tyre të mirë.
- 6.) Prej tyre janë edhe ata që as nuk e urrejnë shirkun por edhe nuk e dojnë.
- 7.) Prej tyre janë edhe ata që nuk e kanë njohur shirkun (thelbin e shirkut dhe dëmin e tij) dhe për këtë edhe nuk e mohuan.
- 8.) Në këtë hyjnë ata që nuk e din Teuhidin (thelbin dhe dobin e Teuhidit) dhe për këtë edhe nuk e mohuan.
- 9.) Në këtë hyjnë - edhe këta prej të gjithë llojeve janë më të këqinj- sepse janë ata që e praktikojnë Teuhidin, por nuk e din dobinë (domethënien) dhe realitetin e Teuhidit dhe nuk i urrejnë ata që e kanë lënë Teuhidin dhe nuk bëjnë tekfir mbi ata.
- 10.) Në këtë hyjnë ata që e kanë lënë shirkun dhe e urrejnë, por nuk e din domethënien (realitetin) e shirkut dhe dëmin e tij, edhe nuk u kundërvihen bërësve të shirkut dhe nuk bëjnë tekfir mbi ta (nuk i shpallin kafira ata)."¹⁹⁰

¹⁹⁰ Ed-Durer Es-Sennijeh, V.2/23

Sheikh Abdur-Rahman bin Hasan, mbasi që e ka përmendur ajetin 4 të sures Mumtehinah, në komentin e risalës të gjyshit të tij Sheikh Muhammedit, thotë :

“Ky ajet përmbledh në veti krejt atë çka na ka treguar Sheikhu jonë (rahimehullah) prej nxitjes në Teuhid, mohimit të shirkut, dhe **tekfiri mbi atë i cili largohet duke bërë shirk** i cili e shkatërron atë, sepse kush bënë shirk- është larguar nga Teuhidi (e ka lënë Teuhidin), sepse këto të dy janë dy të kundërta të cilat nuk mundet të bashkohen. Prej këtui, gjithmon kur lajmërohet shirku - largohet Teuhidi, kurse i Lartëmadhërishmi ka thënë për gjendjen e atyre që bëjnë shirk:

وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَا رَبَّهُ مُنِيبًا إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا خَوَّلَهُ نِعْمَةً مِّنْهُ نَسِيَ مَا كَانَ يَدْعُو إِلَيْهِ مِن قَبْلُ وَجَعَلَ
لِلَّهِ أُنْدَادًا لِّيُضِلَّ عَن سَبِيلِهِ قُلْ تَمَتَّعْ بِكُفْرِكَ قَلِيلًا إِنَّكَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ

“Dhe kur njeriun e godet ndonjë e keqe, ai i lutet fort Zotit të tij duke iu kthyer Atij me pendim, por kur Ai i dhuron ndonjë mirësi atij nga Vetja e Tij, ai harron atë për të cilën ai thirri më parë dhe i vë shokë Allahut, me qëllim që të humbë të tjerë nga Udhë e Tij. Thuaj: “Kënaquni e shijoni në qejfin tuaj për pak kohë; padyshim që ju jeni nga banorët e Zjarrit!”
(Ez Zumer: 8)

Allahu i Lartësuar e ka bërë tekfir (shpallë kafir) përshkak se ka marrë dikë të barabart me Allahun (nidd') si partner në ibadet, dhe kështu ajete ka të shumtë. Prej këtui ata kurr nuk do të jenë **muvaḥhidun** por vetëm se me negacionin e shirkut, **distancimi nga ai dhe tekfiri mbi atë i cili e vepron atë (shirkun).**¹⁹¹

Sheikh Hammad b. Atik (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

“Themeli i dinit (Aslud Din) i të gjithë profetëve është që ta praktikosh Teuhidin, të kesh dashuri për të dhe pjestarët e tij, të miqësohesh me ta (valah), ta lëshosh shirkun, ti konsiderosh pabesimtar vepruesit e shirkut të madh, të kesh armiqësi kundër tyre (barah - distancim, mu'adah - armiqësim).

Thotë Allahu i Lartësuar:

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَاءُ مِنْكُمْ وَمِمَّنْ تَعْبُدُونَ مِن دُونِ
اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحْدَهُ

“Me të vërtetë që ka qenë një shembull të shkëlqyer për ju tek Ibrahimimi dhe tek ata që ishin me të, kur i thanë popullit të tyre: “vërtetë që ne jemi të lirë prej jush dhe prej gjithçka që ju

¹⁹¹ Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 2/204

adhuroni në vend të Allahut; ne ju kemi hedhur poshtë ju dhe ndërmjet nesh dhe jush ka filluar armiqësi dhe urrejtje përgjithnjë, derisa të besoni në Allahun Një të Vetëm..."
(El Mumtahineh: 4)¹⁹²

Sheikh Muhammed ibn Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë ka thënë):

"Pasha Allahun O vëllezër, përmbajuni **Themelit të fesë (Aslud Dinit)**, fillimit të saj deri në mbarim - bishtit dhe kokës, e ajo është shehadeti '**La ilahe il-la Allah**' (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*). Mësojani domethënien e saj, duani ata që i përkasin asaj, konsideroni ata vëllezër të juaj nëse edhe janë shumë larg jush. Taghutët shpallni kafira, urreni ata që i duan taghutët dhe që polemizojnë ose i mbrojnë ata, ose ata që nuk duan ti shpallin kafira ose thotë për ta: "*Allahu nuk më ka ngarkuar që të mirrem me ta.*" Ai ka shpifur një rrenë të madhe ndaj Allahut. Përkundrazi, Allahu e ka ngarkuar dhe e ka detyruar që të mirret me ta duke e urdhëruar që të bënë mosbesim mbi ta, të distancuarit prej tyre po sikur qofshin ata vëllezërit e tij nga gjaku ose fëmijët e tij. Për Allahun, **përmbajuni themelit të fesë (Aslud Din)** suaj që të takoheni me Sunduesin tuaj duke mos i përshkruar atij shokë në adhurim. O Allah, na merr shpirtin si musliman në Islam dhe na bashko me të mirët."¹⁹³

Thotë Sheikh Is'hak b. Abdur-Rahman (Allahu e mëshiroftë), stërnipi i Muhammed b. Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë):

"Na ka ardhur lajmi për një grup i cili po i thotë vetës se është grup i besimit dhe diturisë, dhe sikur po e pasojnë Sheikh Muhammed bin Abdul-Vehhabin, dhe po thonë se nuk mund ta shpallim jobesimtarë atë person i cili i bënë shirk Allahut ose i lutet idhujve, përderisa të mos t'ia shpjegojmë të vërtetën rreth kësaj çështje. Disa prej tyre e kanë ndëgjuar njërin prej muslimanëve (muvahhid) i cili po e akuzonte për mosbesim dhe shirk, një person i cili po e lutej Pejgamberin ﷺ për ndihmë, ia kanë tërhjek vërejtjen duke i thënë atij Muvahhidi: "Mos i thuaj se është kafir përderisa të mos t'ia mësosh dinin..."

Vazhdon sheikhu më tutje në librin e tij:

"Kur kam bisedu me njërin prej këtij grupi rreth kësaj çështje më ka thënë: "Për pasuesit e këtyre tyrbeve, të cilëve i luten, si dhe për ata të cilët janë mbrenda tyre – ne themi se vepra e tyre është shirk, por ata nuk janë mushrik..."

Pasi që sheikhu e ka sqaruar se ky besim është i kafirave dhe bidatçive, duke i zbuluar marrëzirat e tyre, sheikhu vazhdon:

¹⁹² Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 7/199

¹⁹³ Ed Durerus-Senijeh, V. 2/119-120

“Kur ma kanë përmendur këtë mesele dhe argumentet e tyre nga të cilët del se ata e shpallin për kafir vetëm në përgjithësi (e jo individualisht me emër) grupin e njerëzve të cilët e veprojnë këtë punë, ata më kanë thënë: “Argument e kemi në disa risale të **Sheikh Muhammed**, i cili ka qenë i rezervuar në disa çështje të ngjajshme, sikur në rastin e atyre që bënin ibadet rreth tyrbes, Kivazit dhe Abdul Kadrit, vetëm për arsye të mungesës së atyre që duhet t’ia tërheqin vërejtjen këtyre të painformuarve...”

Mandej vazhdon sheikhu i nderuar:

“Kjo mesele jonë është rreth ibadetit ndaj Allahut, të Vetmit të Pashoqë dhe largim nga ibadeti i çdokujt përpos Allahut, largim nga ata që e veprojnë këtë lloj ibadeti të ndaluar, duke cekur se kushdo që e vepron – e ka bërë shirkun i cili e nxjerrë prej Islamit.

Ky parim është themeli i të gjithë themeleve (Aslud Din), me të cilin Allahu i Lartësuar i ka dërguar të gjithë profetët dhe kitabët, ashtu që forcohet argumenti me Profet dhe Kur'an mbi të gjithë njerëzimin... Dhe kështu do ta gjeni përgjigjen e dijetarëve të kësaj feje rreth çështjes së tekfirit mbi atë që i bënë shirk Allahut – nga ai kërkohet pendimi, përndryshe do të dënohet me vdekje. **Dijetarët e kësaj feje nuk e përmendin askund mësimin apo edukimin e atyre që bëjnë shirk në parimet kryesore të kësaj feje**, por e përmendin mësimin e parimeve të rendit të dytë (furu'uddin), që argumentet e tyre ndoshta shumica e muslimanëve nuk i dijnë, sikur që janë Sarfi apo Atfi në rastin e sekti të murxhive apo kaderive...

Si mund ti edukojmë ne ato njerëz rreth meseleve të rendit të dytë (Furu'uddin), kur ato njerëz po adhurojnë varrezat, dhe aspak nuk e dijnë domethënien e Islamit (Aslu Din)?

Dhe si mund të ketë vlerë ndonjë vepër e tyre kur bëjnë shirk? Nga kjo akide e shtrembëruar rrjedh argumenti se me ardhjen e Profetit ﷺ me Kur'an nuk është vendosur prova kundër këtij ummeti? Kërkojmë mbrojtje tek Allahu nga ky kuptim i shëmtuar, i cili ka shkaktuar që ata ta harrojnë Librin dhe Pejgamberin ﷺ.

Vazhdon mandej sheikhu i nderuar:

“Edhe një sprovë e ngjajshme i ka ndodhur disa bashkëkohorëve të sheikh Muhammed (Allahu e mëshiroftë), ata e konsideronin si sprovë të rëndë dhe e lutnin Allahun që t’i ruaj nga ajo. Por këta të lartëpërmendurit e inkuadrojnë mësimin dhe informimin e kafirave në akide të vet, duke i shpallur kundërshtarët e vet si xhahila që nuk dijnë asgjë; por nuk kanë sukses në atë punë...”¹⁹⁴

¹⁹⁴ Fetvat e ulemasë të Nexhdit, V. 3/116

9.) Skjarimi i shubuhateve të tjera të cilët grupet e devijuara i përdorin:

9 a.) Përgjigje në dyshimet lidhur me Muadh ibn Xhebel ؓ

Transmeton Ibn Maxhe në Sunenin e tij dhe Besti në sahihun e tij, prej Ebu Vakidit i cili ka thënë: “Kur Muadhi ؓ erdhi prej Shomit dhe i bëri sexhde të Dërguarit ؓ, i Dërguari i tha: “Çështë kjo?” Ai u përgjigj: “O i Dërguari i Allahut, erdha nga Shami dhe atje i pashë se si i bëjnë sexhde Patrijarhëve dhe Biskopave edhe unë mendova të njëjtën gjë ta bëjë para teje.” I Dërguari ؓ i tha: “Mos e bënë këtë. Sikur ta urdhëroj dikën që ti bënë sexhde dikujt do’t ia urdhëroj gruas që ti bënë sexhde burrit. Gruaja nuk do ta plotëson të drejtën ndaj Zotit të vetë derisa nuk ja jep të drejtën burrit të saj, kështu që, kur prej saj ai të kërkon marrëdhënie intime sikur ajo të ndodhet mbi samar, nuk duhet ta refuzon.” Kjo fjali është e Bestit.¹⁹⁵

Dallimi mes sexhdes përshëndetëse dhe sexhdes së adhurimit (ibadetit).

Themi: Ajo në çka janë shumica e dijetarëve, pa ikhtilaf (pa mendime të kundërta), është se kjo sexhde e Muadhit ishte sexhde përshëndetëse dhe kursesi sexhde ibadeti. Sepse nuk është e mundur që ky as’hab i madh nuk e ka ditur se sexhdeja i bëhet vetëm Allahut të Madhëruar dhe pa dyshim se kjo është një padrejtësi e madhe dhe shpifje për as’habin e nderuar, të cilin Profeti ؓ e zgjodhi që të debatonte me ehli kitabët që tu mëson Teuhidin dhe themelet e fesë, duke i thënë: “Ti do të shkosh te populli i kitabit...” (Tefsir Imam Kurtubi 1/250 tek fjalët e Allahut:

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ

“Dhe (kujto) kur Ne u thamë melekëve: “Bini ju në sexhde para Ademit.” Dhe ata ranë në sexhde përveç Shejtanit (Iblisit) që nuk pranoi dhe ishte kryelartë dhe qe një prej mosbesimtarëve (prej të panënshtuarve ndaj Allahut).” (El Bekare: 34)

Hafidhi duke e komentuar një pjesë të këtij hadithi në Fet’hul Bari, 3/419 thotë: “Këto janë si fjalë hyrëse e vasijet (testamentit) që ai të ketë mundësinë të koncentrohet në atë çështje, përshkak të faktit se ehlu kitabët janë njerëz të ditur, kështu që puna dhe munda i tij gjatë debatimit me ta të mos jetë i kot dhe sikur debatimi me njerëzit xhahila që adhuronin idhujt...”¹⁹⁶

¹⁹⁵ Tefsir Kurtubi, V. 1/250

¹⁹⁶ Fet’hul Bari, V. 3/419

Hadithi i Muadhit ﷺ ka deroguar sexhden e përshëndetjes.

A është e mundur që profeti ﷺ të ketë zgjedhur midis sahabëve atë i cili nuk i din bazat e Teuhidit, që të debatonte me të diturit në çështjet të cilat ai nuk i din? El-Kurtubi, këtë hadith e merr si argument që sexhdeja përshëndetëse ishte e lejuar deri në kohën e Profetit ﷺ.

Ibn Kethir për fjalët e Lartëmadhërishmit që thotë: **“Dhe (kujto) kur Ne u thamë melekëve: “Bini ju në sexhde para Ademit.” (El bekare:34)** të bërit sexhde Ademit ishte nënshtrim Allahut. Bërja e sexhdes para Ademit ishte edhe nderim për Ademin. Disa janë të mendimit se ajo ishte sexhde përshëndetje, selamit dhe nderimit, ashtu siç thotë i Lartëmadhërishmi:

وَرَفَعَ أَبْوِيهِ عَلَى الْعَرْشِ وَخَرُّوا لَهُ سُجَّدًا

“Dhe (Jusufi) i ngriti prindërit e tij lart në fron, e ata ranë para tij në sexhde (me fytyrë përtokë me nderim)” (Jusuf: 100)

Kjo ishte e lejuar në popujt e mëhershëm, mirëpo u derogua në ummetin tonë dhe pastaj e përmendi hadithin e Muadhit.”

Poashtu për ajetin e mësipërm nga surja Jusuf thotë Ibn Kethir (Allahu e mëshiroftë): “Kjo ka qenë e lejuar në popujt e mëhershëm, p.sh.: Kur e kanë përshëndetur më të vjetrin ju kanë përkulur. Kjo ka qenë e lejuar prej Ademit e deri te sheriatit i Isas ﷺ kurse u ndalua në ummetin tonë, kurse sexhdeja është bërë vetëm për Allahun e Lartësuar. Në këtë kontekst janë edhe fjalët e Katades dhe të tjerëve.” Pastaj e përmendi hadithin e Muadhit.

Në kuptim të fjalëve të Lartëmadhërishmit: **“Dhe (kujto) kur Ne u thamë melekëve: “Bini ju në sexhde para Ademit.” (El Bekare:34),** Sheukani thotë: “Mbizotëron mendimi se ajo ishte sexhde përshëndetëse dhe nderimi ndaj Ademit (alejhis - selam). Të bërit sexhde në sheriatin e njerëzve të mëhershëm ka qenë e lejuar simbas dobisë. Dhe ky ajet është argument se ajo ishte sexhdeja drejtuar Ademit, poashtu edhe ajeti tjetër të fjalëve të Lartëmadhërishmit: **“Dhe kur Unë atij ti jap formën dhe në të do të fryej shpirtin, ju bjerni në sexhde atij!”** Dhe thotë i Lartëmadhërishmi: **“Dhe (Jusufi) i ngriti prindërit e tij lart në fron, e ata ranë para tij në sexhde (me fytyrë përtokë me nderim)” (Jusuf:100).** Kjo vepër e cila është ndaluar në sheriatin e Profetit tonë ﷺ, nuk do të thotë se ka qenë e ndaluar për sheriatet e mëhershme.”

Ibn Tejmijje thotë:

“Nuk është e lejuar ibadeti tjetërkujt përveç Allahut të vetmit, as Diellit, as Hënës, as sundimtarit as Pejgamberit dhe as njerëzve të mirë. Dhe kjo ka ardhë në mil’letin (popujt) e të gjithë profetëve. Pasi që ishte përmendur në mil’letin tonë, u ndalua që të bëhet në kontekst të përshëndetjes dhe nderimit ndaj krijesave. Për këtë i Dërguari ﷺ

ia ndalo Muadhrit që ti bënë sexhde ose ti përkulet atij. Pastaj e ka përmendur hadithin në fjalë. Poashtu, u ndalua që me rastin e përsëritjes ti përkulet dikujt dhe ju ndalua që të qëndron mbas dikujt duke u falur nëse nuk falet i ulur.”¹⁹⁷

Imam Saffarini na shpjegon se sexhdja i ka disa kuptime, siç tregojnë Abu Jusuf dhe Jakup Ibn Is'hak As-Siki, këtu hyjnë edhe nëse dikush e lëshon kokën para tjetrit në shenjë të përsëritjes.¹⁹⁸

Ruku gjithashtu përmendet në kontekstin e sexhdes në ajetin në vijim:

قَالَ لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعَجْتِكَ إِلَىٰ نَعَاجِهِ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْخُلَطَاءِ لَيَبْغِي بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَقَلِيلٌ مَّا هُمْ وَظَنَّ دَاوُودُ أَنَّمَا فَتَنَّاهُ فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهُ وَخَرَّ رَاكِعًا وَأَنَابَ

(Davudi menjëherë, pa dëgjuar tjetrin) tha: “Ai të ka bërë ty padrejtësi duke kërkuar delen tënde për t’ia shtuar tufës së tij. Dhe me të vërtetë, shumë bashkëpjesëtarë i bëjnë padrejtësi njëri-tjetrit përveç atyre të cilët besojnë dhe punojnë mirësi e drejtësi. E sa pak janë ata!” Dhe Davudi e kuptoi që Ne e kishim vënë atë në provë dhe kërkoj Faljen e Zotit të tij duke rënë i përkulur, duke bërë ruku (me fytyrë në tokë në sexhde) dhe iu kthye (Allahut) me pendim. (Sad: 24)

Imam Al Kurtubi (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

“Dijetarët e Tefsirit kanë ixhma se kjo sexhde nuk ishte ibadet, por përsëritje.”¹⁹⁹

Imam Zamakshiri ka thënë:

“Sexhdja për Allahun bëhet si ibadet, ndërsa nëse bëhet sexhdja për dikënd tjetër pos tij është nderim, sikur që ishte rasti me sexhden e melekëve ndaj Ademit عليه السلام dhe sexhdja e Jakubit عليه السلام dhe djemve të tij ndaj Jusufit عليه السلام.”²⁰⁰

Imam At-Tabari (Allahu e mëshiroftë) ka thënë:

“Sexhdja e melekëve ndaj Ademit عليه السلام nuk ishte ibadet, por shenjë e respektit dhe nderimit dhe njëkohësisht nënshtrim ndaj urdhërit të Allahut të Madhëruar.”²⁰¹

¹⁹⁷ Mexhmu'ul Fetava, V. 1/74-75

¹⁹⁸ Ghidhaa al-Albab fi Shar'h Mandhumat al-Adaab.

¹⁹⁹ Tefsir Imam Kurtubi, Sura Jusuf:100

²⁰⁰ Kash'shaf, V. 1/95

²⁰¹ Tasfir Imam Tabari, Sura El Bekare: 34

Fakhruddin Ar-Razi për të njëjtin atjet ka thënë:

“Të gjithë muslimanët janë pajtuar se kjo nuk ishte sexhde e ibadetit, sepse sexhdja e ibadetit për dikënd tjetër pos Allahut të Lartësuar është kufr dhe kufri nuk detyrohet (Allahu nuk e detyron askënd të bëjë kufr). Pastaj e cekë hadithin e Muadh ibn Xhebel

ﷺ. 202

وَلَا يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا الْمَلَائِكَةَ وَالنَّبِيِّينَ أَرْبَابًا أَيَأْمُرُكُمْ بِالْكُفْرِ بَعْدَ إِذْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ

“As nuk do t’ju urdhëronte të merrni melekët ose Pejgamberët për zota. A mos vallë do t’ju urdhëronte të mohoni pasi që ju t’i ishit nënshtruar Vullnetit të Allahut (si musliman)?
(Tefsir At-Tabari Al Imran: 80)

Ato grupet e kufrit, të cilët argumentohen me këtë ngjarje të Muadh ibn Xhebel, thonë se çdo sexhde patjetër është shirk i madh, pa marrë parasysh në cilën kohë dhe me cilin nijet bëhet. Kështu sipas tyre të gjithë ata që me vite adhurojnë të vdekurit dhe të gjallit, ende janë *musliman xhahila* dhe nuk lejohet të shpallen mushrik, pa marrë parasysh çfarë shirkijate dhe kufrijate bëjnë, sepse nëse sexhdja dikjut tjetër pos Allahut arsyetohet, tek ata çdo vepër tjetër gjithashtu arsyetohet!

Kështu që, nga besimi I tyre i kotë, rrjedhin disa gjëra që janë në kundërshtim me Teuhidin dhe fitren e shëndosh, dhe ato janë:

- Sipas atyre, Familja e Jusufit ﷺ kanë bërë shirk të madh (e kanë adhuruar Jusufin), pa përjashtim sepse edhe ata e kanë bërë një sexhde të tillë sikur Muadhi.

- Nga kjo rrjedh, se as Jakubi – babai I Jusufit ﷺ nuk e ka ditë kuptimin e Teuhidit, nuk e paska ditur se ibadet dikujt tjetër pos Allahut është shirk dhe dhulm më I madh! Do të thotë: Jakubi ﷺ dhe Muadh ibn Xhebel ﷺ sipas tyre kanë qenë xhahila në teuhid (Aslu-Din) dhe kanë bërë shirk të madh, por kanë patur arsyetim me xhehël!

- Sipas tyre Zogu me emrin Hud’hud ka pasur dituri rreth Teuhidit më shumë sesa Muadhi, Jusufi dhe Familja e tij sepse Hud’hudi e ka ditur se populli i Sabes janë duke e adhuruar diellin duke I bërë sexhde adhurimi atij, kështu që Hud’hudi i tha Sulejmanit ﷺ:

فَمَكَثَ غَيْرَ بَعِيدٍ فَقَالَ أَحَطْتُ بِمَا لَمْ نَحِطْ بِهِ وَجِئْتُكَ مِنْ سَبَإٍ بِنَبَأٍ يَقِينٍ
إِنِّي وَجَدْتُ امْرَأَةً تَمْلِكُهُمْ وَأُوتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَلَهَا عَرْشٌ عَظِيمٌ

وَجَدْتُهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ لِلشَّمْسِ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَاهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ فَهُمْ

²⁰² Tafsir Fakhrudin Ar-Razi.

لَا يَهْتَدُونَ

أَلَّا يَسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي يُخْرِجُ الْخَبَاءَ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ
اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

“Por pupëza nuk u vonua gjatë, veç (arriti) tha:

“Kam kapur (lajm për një gjë) që ti nuk e ke kapur dhe vij tek ti nga Sebai me lajme të vërteta. Gjeta një grua që i sundonte ata dhe asaj i janë dhënë të gjitha gjërat që duhen për një sundues në tokë; ka edhe një fron madhështor. Gjeta atë dhe popullin e saj duke bërë sexhde, adhurar diellin në vend të Allahut dhe shejtani ua ka bërë atyre t’u duken të drejta e të pëlqyeshme punët e tyre duke i ndaluar nga Udha (Feja e Allahut), kështu që ata nuk janë të udhëzuar.” (Shejtani i ka penguar nga Udha e Allahut) kështu që ata nuk adhurojnë Allahun i Cili nxjerr në dritë çfarë fshihet në qiej dhe në tokë dhe (i Cili) di çfarë ju fshihni dhe çfarë ju shfaqni hapur. (Tefsir At-Tabari). Allahu, La ilahe il-la Huve (nuk ka të adhurar tjetër të merituar veç Atij) Zoti i Arshit Madhështor më të Lartë!” (En Neml: 22-26)

- Pastaj ngjarja e Melekëve duhet të komentohet nga ata gjithashtu në këtë mënyrë, sepse tek ata çdo sexhde është ibadet diku tjetër pos Allahut! Do të thotë, melekët i paskan bërë ibadet Ademit ﷺ përpos iblisit të mallkuar, dhe Ademi ﷺ paska qenë I kënaqur që po adhurohet pos Allahut të Madhëruar. Nga kjo rrjedh, se ata pa patur dituri e akuzojnë Ademin ﷺ se ishte Taghut dhe i kënkur që po adhurohet nga melekët. Rrjedh gjithashtu, se Iblisi ishte më i mirë sesa melekët sepse ai nuk e bëri një vepër të tillë!

- Pika e cila është edhe më absurde tek këta, është se Allahu i paska urdhëruar melekët për një vepër të tillë, sipas këtyre grupeve të Kufrit të cilët po argumentohen me këtë hadith, Allahu e paska urdhëru shirkun (ibadetin diku tjetër pos Tij) në mënyrë të kuartë!

- Dhe gjithashtu përmendet në hadithin që e cekëm më lartë, se Muhammedi ﷺ ka thënë: *Sikur ta urdhëroj dikend që ti bënë sexhde diku tjetër do t’ia urdhëroj gruas që ti bënë sexhde burrit.*”

Nëse nuk pranojnë këta individë se ka sexhde të përshëndetjes (e cila tani është e ndaluar/haram), atëherë edhe Muhammedi ﷺ në mënyrë indirekte ka thënë se e kishte lejuar gruan ti bëjë ibadet (të adhurojë) burrit të saj. SubhanAllah! Kërkojmë mbrojtje nga Allahu I Lartësuar nga këto mendime dhe devijime!

E cekim edhe një transmetim tjetër.

Imam Ahmed (Allahu e mëshiroftë) në Musnedin e tij këtë hadith e transmeton në këtë mënyrë:

“Nga Abdur-Rahman ibn Abi Laila, nga babai i tij, Muadh ibn Xhebel: “I pash krishterët në Sham duke bërë këtë sexhde, I pyeta: “Pse e bëni ju këtë? Ata u përgjigjën: “Kjo ishte përshëndetja e të dërguarve para nesh...”

Pastaj thash unë (Muadhi): “Ne kemi më shumë drejt ta bëjmë këtë për profetin tonë, sesa ju”. Tani shpjegoj Muhammedi ﷺ: “Ata janë gënjeshtarë mbi profetët, gjithashtu e ndryshojnë librin e tyre. Allahu neve na ka dhënë diç më të mirë, kjo është Selami. Përshëndetja e banorëve të xhennetit...”

Si përfundim:

Sipas ixhmas së Ulemave sexhdja e cila është bërë nga Muadh ibn Xhebel ﷺ ndaj Muhammedit ﷺ, Jakubit ﷺ dhe familjes së tij ndaj Jusufit ﷺ dhe melekëve ndaj Ademit ﷺ nuk ishte sexhde e ibadetit (adhurimit), por sexhde e përshëndetjes dhe nderimit.

Sexhdja e Ibadetit për dikend tjetër pos Allahut nuk udhërohet nga Allahu I Lartësuar, e as nga Muhammedi ﷺ. Dhe sexhdja e ibadetit gjithmonë është kufr dhe shirk I madh, vepër e cila nuk arsyetohet.

وَلَا يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا الْمَلَائِكَةَ وَالنَّبِيِّينَ أَرْبَابًا أَيَأْمُرُكُمْ بِالْكُفْرِ بَعْدَ إِذْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ

“As nuk do t’ju urdhëronte të merrni melekët ose Pejgamberët për zota. A mos vallë do t’ju urdhëronte të mohoni pasi që ju t’i ishit nënshtuar Vullnetit të Allahut (si musliman)? (Tefsir At-Tabari). (Al Imran: 80)

Ndërsa sexhdja (përkulja - ruku) e përshëndetjes dhe nderimit ka qenë dikur e lejuar, ndërsa tani është e ndaluar në këtë shariat.

Sipas Kur'anit, Sunnetit dhe Ixhmas së Ulemave shihet kjo se ka dallim mes sexhdes së ibadetit, dhe sexhdes së përshëndetjes.

I tërë Falënderimi I takon Allahut të Madhëruar, I cili është Lartësuar mbi Arsh, e i pastër nga shpifjet e mushrikëve dhe çdo gjë që i përshkruajnë si partnerë!

Për atë themi: Këto janë citate të ulemave që flasin për lejuarjen e sexhdes përshëndetëse në shariatet e mëhershme, kurse u derogua në shariatin tonë. Dihet të bërit sexhde ibadeti dikujt tjetër përskaj Allahut, nuk ka qenë e lejuar në asnjë shariat tjetër. Të gjithë të dërguarit kanë ndaluar këtë dhe u thonin popujve të tyre:

“Adhuroni vetëm Allahun pasi nuk keni tjetër të adhuruar pos Tij”.

Dhe argumanet më i madh për këtë, janë fjalët në fund të hadithit: “Sikur ta urdhërojt dikend që ti bënë sexhde dikujt do t’ia urdhëroj gruas që ti bënë sexhde burrit.” Dhe ky është një tekst i kjashtë se ajo ishte një sexhde përshëndetëse dhe nderimi, sepse sikur të mos ishte ashtu, atëherë neudhubilah, do të ishte kontradiktore (kundërshtuese) me fjalët e Lartëmadhërihsmit:

وَلَا يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا الْمَلَائِكَةَ وَالنَّبِيِّينَ أَرْبَابًا أَيَأْمُرُكُمْ بِالْكُفْرِ بَعْدَ إِذْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ

“As nuk do t’ju urdhëronte të merrni melekët ose Pejgamberët për zota. A mos vallë do t’ju urdhëronte të mohonit pasi që ju t’i ishit nënshtruar Vullnetit të Allahut (si musliman)?

(Al Imran: 80)²⁰³

Kjo çka e përmendëm është nga mëshira e Allahut e mjaftuar për ti shkatërruar shubuhatet dhe bindjet e gabuara nga kuptimi i hadithit të lartëshënuar.

Allahu i udhëzofte ata grupe të humbura të cilët me shubuhate të ndryshme mundohen të shkatrojnë fitren në të cilën jemi krijuar. Ajetet, hadithet dhe fjalët e dijetarëve musliman janë shumë të kjashta (Muhkem), por njerëzit me zemra të sëmuara kërkojnë të pa kjashtë duke përhapur dyshime dhe keqkuptime. La havle ve la kuvete il-la bil-lah!

Abu Batin e shpjegon një citat tjetër nga Ibn Tejmijje (Allahu e mëshiroftë):

“Çdo kush (secili) që bënë ndonjë vepër që është shirk, patjetër është mushrik. Ne e thërrasim të pendohet. Nëse nuk pendohet, atëherë vritet. Ibn Tejmijje na shpjegon në shumë vende, se ai i cili bënë shirk ai është mushrik, këtu ka Ixhma (koncensus) te dijetarët. Kur Ibn Tejmijje ka folur për mushrikët, nuk ka bërë dallim mes atyre që bëjnë shirk me dije dhe me pa dije. Këtu ka ixhma tek muslimanët.

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا

“Padyshim që Allahu nuk falë t’i vëhen Atij shokë në adhurim, por Ai falë përveç kësaj. Dhe kushdo që i vë shokë Allahut në adhurim, vërtetë ai ka shpifur një gjynah të tmerrshëm.”

(En-Nisa: 48)

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا

“Sigurisht që Allahu nuk e falë (gjynahun e) të vënit shokë Atij në adhurim, por Ai i falë kujtdo që Ai dëshiron gjynahe të tjera përveç këtij. Dhe kushdo që i vë shokë në adhurim Allahut, vërtetë ai ka humbur rrugën tepër larg.” (En-Nisa: 116)

²⁰³ Tefsir At-Tabari.

إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ
وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ

“...Nuk ka dyshim se kushdo që i vë shokë në adhurim Allahut, atëherë Allahu e ka bërë haram (të ndaluar) Xhennetin për të dhe vendbanimi i tij do të jetë Zjarri. Dhe për Dhalimunët (mosbesimtarët, keqëbërësit e mizorët) nuk do të ketë asnjë ndihmues.”
(El Maideh: 72)

Kush thotë për këto ajete, se këto vlejné vetëm për ata që e bëjnë shirkun me dije (d.m.th që bëjnë shirk të madhë me dije) dhe i arsyton ata që e bëjnë nga mosdija (d.m.th i arsyton ata që bëjnë shirk të madh nga mosdija duke i quajtur musliman), atëherë ai person ka zgjedhur një rrugë tjetër, dhe ai nuk është në atë rrugë në të cilën janë muslimanët. Kur ulemat e kanë dhënë gjykimin rreth atyre që bëjnë shirk dhe bëhen murteda, asnjëherë dhe në asnjë rast nuk i kanë arsyetuar ata persona nga mosdija, kjo është e kjart. Elhamdulil-lah.”²⁰⁴

Thotë Sheikhu i ndëruar Abu Batin Abdullah ibn Abdur-Rahman (Allahu e mëshiroftë):

"Dijetarët e të gjithë shkollave juridike (medh'hebeve), kanë cekur shumë gjëra të cilat nuk mundet që ti numërojmë që janë nga fjalët, veprat dhe bindjet, vepruesit e të cilëve bëhen mosbesimtar (kafira), këtë nuk e kanë kufizuar vetëm në inatxhin. Për atë shkak, secili që thotë se vepruesi i kufrit mundet të arsyetohet me t'evil (keqkuptim), ixhtihad (ai që përpiqet të gjenë ndonjë rregull sheriatik dhe pastaj gabon), pasim qorrazi (taklid) ose nga mosdituria (injanca, xhehl) - ju ka kundërvu Librit, Sunnetit dhe ixhmasë, pa kurrfarë dyshimi.

Ai që thotë kështu, duhet domosdo ta shkatëron këtë themel të gabuar. Sepse nëse deri në fund i përmbahet këtij qëndrimi- pa dyshim do të bëhet mosbesimtar (do ta humb emrin ose statusin si musliman dhe e merr emrin kafir, që pastaj kjo në veti tërhjek edhe dënimin), kjo i ngjanë sikur atij që dyshon në shpalljen e Muhammedit ﷺ."

...pastaj vazhdon sheikhu:

"Nëse vepruesi i shirkut të madh arsyetohet me padituri (injanca, xhehl) atëherë kush mbetet që të thotë se nuk ka arsyetim?

²⁰⁴ Al Intisar li Hizb il Muvahhidin. Abu Batin, Al Shaykh Abdullah ibn Abdur-Rahman, f27, Akidat ul Muvahhidin war-red alad-Dul'al val Mubtedin.

Simbas këtij pohimi del se Allahu mbi asnjërin nuk ka argument përveç mbi inatxhinë. Thënësi i këtij pohimi nuk do të jetë në gjendje ti përmbahet këtij themeli. Përkundrazi, ai domosdo do të bie në kundërshtime. Sepse nuk guxon të përmbahet mbi tekfirin e atij që dyshon në shpalljen e Muhammedit ﷺ ose që dyshon në ringjalljen ose në gjërat tjera nga themeli i fesë (Aslu-Dini).

Kurse ai që dyshonë është i paditur, injorant... - deri te fjalët -...prej kësaj rezulton se nuk guxojmë ti bëjmë tekfir të paditurit nga çifutët, krishterët dhe ata që i bëjnë sexhde Diellit, Hënës dhe statujave, përshkak të paditurisë (injurancës, xhehlit), as ata që i ka djegur Ali Ibn Ebi Talib, sepse jemi të bindur se ata kanë qenë të paditur. Kurse të gjithë muslimanët janë pajtuar se pabesimtar është ai i cili nuk bënë tekfir mbi Çifutët, Krishterët ose dyshon në mosbesimin e tyre, kurse ne jemi të bindur se shumica e tyre janë të paditur.”²⁰⁵

Sulejman b. Abdullah (Allahu e mëshiroftë) thotë:

“Dije se të gjithë dijetarët Islam janë të pajtimit se kush ia kushton dikujt tjetër pos Allahut ndonjë dua apo kërkesë ai është mushrik edhe nëse thotë LA ILAHE IL-LA ALLAH, MUHAMEDUN RESULULLAH edhe nëse agjëron. Sepse Islami e ka kushtëzuar përmes fjalës LA ILAHE IL-LA ALLAH, MUHAMEDUN RESULULLAH që mos të adhurohet askush tjetër pos Allahut. E kush e shqipton shehadetin dhe ia drejton ibadetin dikujt tjetër pos Allahut ai nuk e ka realizuar këtë shehadet. Kështu është shembulli i Jehudëve, të cilët thonë se nuk ka zot tjetër, mirëpo ata i bëjnë rival Allahut të Madhëruar. Andaj, vetëm të shqiptohet kjo fjalë me gjuhë, pa vepruar parimet e kësaj fjale, e as besuar në bazat e saja, nuk mjafton për të qenë një person pjestar i Islamit. Ky është mendimi i të gjithë dijetarëve.”²⁰⁶

²⁰⁵ Ed Durerus- Senijeh, V. 12/69-74

²⁰⁶ Tejsirul Azizil Hamid, f. 154-155

9 b.) Përgjigje në dyshimet lidhur me ngjarjen “Dhatu Anvat”

Shubuhatja (dyshimi) i dytë: Interpretimi i gabuar i hadithit për “Dhatu Anvat”, prej Vakid Lejthit i cili thotë: “Ishim me të Dërguarin e Allahut ﷺ duke shkuar në Hunejn, kurse sa e kishim pranuar Islamin (ishim të ri në Islam). Mushrikët kanë pasur një dru të cilin e quanin “Dhatu Anvat” të cilin e kanë vizituar dhe në të i kanë varur armët. Edhe ne ju afruam atij në një skaj dhe thamë: “O i Dërguari i Allahut, na bëjë edhe ti neve një Dhatu Anvat sikur që e kanë pasur mushrikët. Atëherë i Dërguari ﷺ tha: “Allahu Ekber, pasha Atë që në dorë e ka shpirtin tim, thatë sikur kanë thënë israelitët: “Na bëjë edhe neve një zot ashtu sikur kanë edhe ata.” Dalë nga dalë do ti merrni adetet e atyre para jush.”²⁰⁷

Dallimi ndërmjet kërimit prej krijesave dhe kërimit i ndërmjetsimit përmes.

Duke kërkuar udhëzimin e Allahut të Lartësuar themi: “Ata të cilët kanë bërë kërkesën e tillë prej të Dërguarit ﷺ ishin të ri në Islam, dhe kërkuan veprimin e tillë por nuk e vepruan. Ulematë janë të qëndrimit se kërkitimi i një veprimi të tillë, ishte një imitim qorrazi që në atë dru edhe ata ti vjerrin armët, duke e kërkuar atë përmes tij te Allahu (ndërmjetësuar përmes tij që Allahu ta lëshon bereqetin përmes tij) dhe jo kërkitim ndihme direkt prej tij. Për atë edhe ata i thanë: “... na bënë edhe ti neve një Dhatu Anvat...” Ata këtë nuk e kërkuan prej nevojave të tyre, por ata dëshiruan që ky bereqet të jetë nga ana e Allahut, përmes të zgjedhurit të tij të Dërguarit ﷺ. I njëjti konstrukt i fjalëve është edhe në një hadith ku disa njerëz kanë thënë: “Na ra shiu përshkak (sebeb) atij ylli.” Kjo është bidat dhe shirk i vogël. Kurse nëse thotë: “Se ai yll është që ka lishuar shiun” atëherë kjo është shirk i madh në rububijetin e Allahut – zotërimit. Ata pra kanë kërkuar ndihmë përmes atij druri, mirëpo gabimin që e bënë është sepse donin që ti përngjajnë mushrikëve. Prej këtui Dërguari jonë ﷺ këtë përngjasim e shkatërroi (e preu) prej në rrënjë, duke e thënë atë që e tha në hadith. Është e njohur se ai i cili përngjason dikujt i ngjan atij që e imiton, mirëpo nuk i përngjason komplet, sepse po ti përngjason komplet, padyshim se ai do ishte prej tyre (shirk i madh). Kjo është sikur fjalët e të Dërguarit ﷺ: “Pijaneci është sikur adhuresi i idolit (putit)” (Ibn Maxhe në sunnenin e tij) Dhe poashtu fjalët e tij: “Ju do ta shihni Zotin e juaj, sikur e shiqoni Hënën, duke mos u shtyrë në mes veti.”²⁰⁸

Mirëpo, mundet të thuhet se kjo kërkesë e tyre me kohë mundet të çonë në shirk të madh, sepse bidatet të çojnë në shirk të madh. Shirku i parë që u lajmërua në tokë ka qenë formësimi (fotografimi) i statujave të njerëzve të mirë, pastaj statujat filluan që të adhurohen pasi që u ngrit dituria. Pra formësimi i statujave ishte prolog (futje, para vepër) që ti fut njerëzit në shirk të madh. Për këtë shkak të sendeve të ngjajshme në ummetin tonë janë ndaluar ndërtimi i xhamiave mbi varre, sepse kjo i çon ata në shirk të madh.

²⁰⁷ Transmeton Tirmidhi duke e bërë sahih.

²⁰⁸ Bukhari në sahihun e tij, libri mbi Teuhidin.

Parashtrohet pyetja se nëse ata vetëm se kanë dashur ti imitojnë (tu përngajnë) mushrikët, pse atëherë Profeti ﷺ veprimi të tyre u tha: *“Thatë sikur kanë thënë israilitët...”*? Themi se kjo është përshtak të rrezikut të madh që mundet ti çonë ajo vepër e kërkuar prej tyre në shirk të madh, në formë kritike sikur që i Dërguari e kritikoi personin i cili tha: *“Çka dëshiron Allahu edhe ti.”* Kurse Profeti i tha: *“A më bëre shokë me Allahun?”*

Shatibiu në temën për imitimin e popujve të mëparshëm, veçant ndaj ehlu kitabëve, në çështje të bidateve të tyre thotë: *“Derisa ummeti im nuk i ndjek ata çka morën gjeneratat para tyre.”* Kjo tregon se ky ummet do ti pason (ndjek) të njëjtat çka kanë ndjekur popujt e mëhershëm, me këtë kjo nuk don të thotë se plotësisht do të jenë bidate të njëjta sikur të tyre, por disa herë mundet tu përngajnë ose ti ndjekin në bidate të njëjta. Në këtë të parën janë edhe fjalët: *“I ndjek ata çka morën gjeneratat para tyre.”* Pastaj thuhet: *“Kështu që nëse ata futen në birën e hardhucës, ju do ti ndiqni ata.”* Dhe në këtë paralajmërojnë fjalët: *“O i Dërguari i Allahut, na bënë edhe ti neve një Dhatu Anvat.”* Dhe kjo është njësoj ashtu siç kanë thënë israilitët: *“Na bënë edhe ti neve një zot”* (Sikur që është në hadith).

Marrja e 'dhatu anvatit' i ngjanë sikur atij i cili e merrë dikë për zot përveç Allahut, mirëpo kjo nuk është kështu. Dhe kjo nuk skjarohet ndryshe vetëmse ashtu si na kjarëson teksti nga të gjitha aspektet, kurse Allahu më së miri e din.²⁰⁹

Kërkimi (në hadithin e lartëpërmendur) është vetëm se ngjajshmëri.

Citati i lartëpërmendur është një tekst i kjarë për imamët e usulud Dinit, imamët që janë të ditur në themelet e besimit, se njerëzit në fjalë (sahabët) nuk kanë kërkuar shirk të madh, por se veprimi i tyre ishte një veprim i ngjajshëm dhe asgjë më shumë. Kërkesa e tyre i ngjan kërkesës të israilitëve, mirëpo në veti nuk është sikur veprimi i tyre, kështu që ata mes veti nuk janë të ngjajshëm në të gjitha aspektet, për këtë shkak citati nuk është obligim dhe e domosdoshme që të jetë ndryshe por vetëm se ashtu sikur që kjarë kjo shpjegohet nga të gjitha aspektet.

Sheikh Muhammed b. Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë) pasi e ka përmendur hadithin në kryekapitullin e tij: *“Kërkimi i bereqetit përmes ndërmjetësimit të drunjëve, gurëve dhe të ngjajshme”* thotë:

“Këtu ka disa mesele... Meselja e tretë është se ata nuk e vepruan atë që kërkuan... Meselja e njëmbëdhjetë: Shirku është dy llojesh: I madh dhe i vogël ngase sahabët nuk u bënë murtedinë si pasojë e kërkesës së tyre... Dhe meselja tjetër: Mbyllja e të gjitha rrugëve që të shpien në shirk dhe ndalimi i çfarëdo lloji imitimi ndaj kufarëve. (Libri mbi Teuhidin).

²⁰⁹ Al I'tisam, V. 2/245-246

Themi: “Kjo është tekst i kjartë prej Dijetarëve se kërkesa e sahabëve në fjalë ishte prej shirkut të vogël.”

Ibn Tejmijje thotë:

“Pasi mushrikët kishin një dru me emrin 'Dhatu Anvat' në të cilin i vjernin armët dhe kjo i shtyri disa njerëz ti thonë: “O i Dërguari i Allahut, na bënë edhe ti neve një 'Dhatu Anvat' sikur që e kanë pasur mushrikët. Atëherë i Dërguari ﷺ tha: “Allahu Ekber, thatë sikur kanë thënë populli i Musait kur i kërkoi Musait: “*Na bëjë edhe ne një zot ashtu sikur kanë edhe ata...*”, me të vërtetëtë kjo është një praktik e qëndrueshme. Do ti pasoni traditat të atyre para jush.” Pastaj Profeti ﷺ ju mohoi imitimin e kafirave para tyre për marrjen e drurit për një gjë të tillë, varjen e armëve në të. Kurse çka të thuhet për çështjet të cilat janë imitim i plotë i tyre që në veti janë shirk i kjartë? Për atë shkak personi i cili ka nijet të viziton ndonjë vend duke pasur nijet për hajr dhe mirësi, mirëpo që sheriati nuk e ka bërë të lavdërueshme, atëherë ajo i bie në veprat e këqia (munkar) ku disa munden të jenë më të këqia (munkar) se disa tjera. Pa marrë parasysh se a bëhet fjalë për ndonjë dru, gur, kanal lumi, tunel, shpellë etj... Dhe pa marrë parasysh nëse e ka me nijet që te ai vend të falet, ose të lutet ose te ai vend lexon Kur'an ose atje e përmend Allahun ose në atë vend dëshiron të therr kurban duke pas për qëllim ibadetin dhe që ta dallon atë vend.”²¹⁰

Dallimi mes Teuhidit, bidatit dhe shirkut.

Citati i Sheikhul Islam është i kjartë se kërkesa e sahabëve në fjalë ka qenë një përgjasim i thjeshtë me mushrikët, me këtë nuk kanë rënë ata në shirkun e madh, pastaj shiqo shembujt, që mbas asaj i ka marrë, të cilat krejt janë **bidate** e kurrsesi shirk i madh, kurse ka të bëjë me atë se ndonjë rob e dallon (veçon) ndonjë dru ose gur, ose kanal me ndonjë lloj bereqeti për të cilin nuk ka argument nga Allahu për atë vend se atje duhet të adhurohet Allahu, duke shpresuar për ndonjë shpërblim nga Ai. Dhe kjo padyshim se është bidat, sepse Teuhidi është të adhuroarit e Allahut një të Vetmit me atë çka Ai ka urdhëruar prej Profetëve të Tij, kurse shirku është ti bësh ibadet dikujt tjetër përskaj Allahut.

Pra bidati është ta adhurosh Allahun në mënyrë që ai nuk e ka përshkruar, nëse robi atë e bënë në një aspekt të veprës, e jo në përgjithësi. Sepse ai i cili e adhuron Allahun te Kabja e shenjtë, duke shpresuar me të shpërblim të madh, i tilli është muvahhid, besimdrejt dhe në sunnet, sepse Allahu atë vend e ka veçuar ndaj vendeve tjera. Kurse ai i cili adhuron të vdekurit, i tilli është mushrik, sepse ai adhuron dikë tjetër përskaj Allahut. Kurse sa i përket atij i cili adhuron vetëm Allahun afër varreve (Tek varrezat apo afër tyre), i tilli është përsëri muvahhid, nuk i ka përshkruar Allahut shokë' mirëpo llogaritet si bidatçi, sepse e ka marr një vend (e ka veçuar një vend) ku ai nuk

²¹⁰ Iktidau siratil mustekim, f. 314-315

ka për të argument nga sheriat. Dhe me këtë ai person ka dal nga rrethi i sunnetit në rrethin e bidatçive (e kurrresi nuk ka dal nga rrethi i Islamit)...

Prej momentit të pranimit të Islamit, Robi është i detyruar që fortë (pa pikë dyshimi) të kapet për Teuhidin.

Sahabët në fjalë sigurisht se nuk kanë dashur të bëjnë shirkun e madh, sepse siç cekëm më herët se “Nuk është e lejuar vonesa para se atyre tu shpjegohet ajo çështje” (ose me fjalë tjera: Më së pari shpjegimi për Teuhidin pa vonesë që të mos ken arsye) dhe këtu nuk ka ndarje mes ulemave. Pra është e gjithditur se prej momentit të përkapjes të Islamit, nga robi kërkohet që ta dijnë dhe ta praktikojnë shehadetin, kurse i ndalohej që pas kësaj të bënte shirk.

Sepse si është e mundur vonesa për shpjegimin e këtyre meseleve (çështjeve) kryesore dhe të domosdoshme? A mundet dikush të paramendon se i Dërguari ﷺ nuk u ka folur dhe nuk ju ka skjaruar njerëzve shirkun, duke ua ndaluar atë, por se ka pritur që në ummet (ose dikujt) ti ndodh shirku në ibadet e pastaj tua sqaron atë duke ju thënë: “Kjo çka e vepruat është shirk i madh ndaj Allahut?!” Ose që në aspektin e gjykimit më së pari të ndodh shirku në gjykim e pastaj në atë moment do tu tregojnë për atë shirk dhe se çka është ai?! Ose që më së pari të ndodh ndonjë shirk në zotërim e pastaj t’iu shpjegojnë atyre...

Themi: Subhaneke-Allahumme (I Lartësuar je Zoti im), kjo me të vërtetë do të ishte shpifje e madhe për të, atakim i personalitetit të Profetit ﷺ. Sepse si mundet të jetë e mundur që Profeti ta urdhëron Muadhin që kur të mbërrin te ehlu kitabët ti thirr në Teuhid, kurse ai nuk e din Teuhidin?! Te Allahu kërkojmë mbrojtje nga ky mendim i devijuar.

Ne jemi të bindur se Profeti ﷺ është i pastër nga këto mendime devijante dhe nga këto mangësi. Nga ky mendim i sëmurë po del se shumë as’habë kanë vdekur para se ta dinin të vërtetën e themelit të Teuhidit dhe shirkut nga ana tjetër (sepse Muadhi ka qenë më i ditur në Teuhid, e si bëhet halli i të tjerëve?) Kush mendon kështu, le ta rishiqojnë imanin e tij dhe le të trembet Allahut për veten e tij para se të pyetet në varr dhe ai nuk do të mundet që tua kthen përgjigjjen melekëve duke thënë: “Ah, ah nuk e di, kam ndëgjuar se si njerëzit flisnin për këtë!”

Ne jemi thellë të bindur se asnjë rob nuk ka hy në Islam e Profeti ia ka mësuar më së pari Teuhidin dhe shirkun dhe dëmet e tij në të njëjtin moment.

Sepse i tërë ummeti pajtohet se nuk është e lejuar me zvarritjen e argumenteve në momente kur ajo duhet më së shumti siç janë Aslud Dini (Teuhidi dhe ndalesa nga shirku).

Në bazë të kësaj edhe njëher konkludojmë se çështja e njerëzve në hadithin e mësipërm mbi 'Dhatu Anvat' nuk i dedikohet shirkut të madh, por përkundrazi bëhet fjalë për imitimin formal të mushrikëve.

Konkluzion:

Dijetarët e Teuhidit kurrë nuk kanë thënë apo i kanë akuzuar se sahabët kanë bërë shirk të madh, dhe kështu kush bënë shirk të madh nga injoranca, mundet me qenë 'musliman xhahil'. Një gjë e tillë nuk ka ndodhur në historin e muslimanëve, përpos sot kur ulemat e Taghutit dhe nxënësit e tyre përhapin shubuhate, duke i shfletuar librat vetëm me një qëllim kryesor: Për të gjetur shubuhate (dyshime tjera).

Thotë Allahu i Lartësuar:

وَقَالُوا رَبَّنَا إِنَّا أَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكُبَرَاءَنَا فَأَضَلُّونَا السَّبِيلًا

“Dhe do të thonë: “Zoti ynë! Ne vërtetë iu bindëm prijësve tanë dhe të mëdhenjëve tanë dhe ata na humbën nga Udhë (e Drejtë).” (El Ahzab: 67)

Thotë Allahu i Lartësuar:

وَقَدْ مَنَّا إِلَىٰ مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَّنْثُورًا

“Dhe Ne do t'i kthehemi çfardo lloj pune që bënë ata (mosbesimtarët) dhe do t'i bëjmë veprat e tilla si grimca pluhuri që fluturojnë në erë.” (El Furkan: 23)

Muhammed ibn Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë) thotë:

“Dije vëlla i dashur - Allahu të mëshiroftë - se kërkimi i diturisë është obligim për çdo musliman ngase me dituri kurohet shpirti prej dyshimeve dhe sëmundjeve të tjera. Gjëja më e rëndësishme për njeriun në këtë aspekt është ta mësojë fenë e tij, të vepron me atë çfarë ka mësuar ngase është prej shkaqeve për t'u futur në xhennet dhe mos njohja e fesë dhe injoranca në akide (besim) është shkak i futjes së njeriut në zjarr.”²¹¹

Thotë Sheikh Muhammed:

“Dije vëlla i dashur se çështja e akides është prej çështjeve më të rëndësishme dhe më me peshë. Andaj është detyrë dhe obligim i çdo muslimani të kujdeset për të, dhe të mos bie në ndonjë vepër që e prish besimin **duke mos e ndjerë**. Le ta mësojë Islamin dhe kufrin (mosbesimin) që në këtë mënyrë i qartësohet e sakta prej gënjeshtres, që

²¹¹ Tenbihat el Mukhtasar sherh el vaxhibat el Mutahatimeh, f. 5

kështu të jetë largpamës dhe të qëndrojë mbi baza të sigurta dhe mos të mashtrohet me **pasuesit e injorancës dhe dyshimeve edhe pse ata janë shumicë në numër** por ata nuk kanë peshë as pozitë tek Allahu ﷻ dhe i Dërguari i tij.”²¹²

Sheikh Sulejman b. Abdullah (Allahu e mëshiroftë) thotë:

“Kush nuk e njeh domethënien e fjalës '**La ilaha il-la Allah**', dhe nuk vepron me kushtet e kësaj, nuk i lëshon (nuk largohet nga) veprat e shirkut dhe nuk bënë kufr në taghut, atij nuk do ti mjafojnë këto fjalë **La ilaha il-la Allah**, këtu ka **ixhma** (koncenzus) te dijetarët.”²¹³

Sheikhu pastaj vazhdon ne faqen 60, duke thënë:

“Kur një pabesimtar e shqipton shehadetin, por nuk e din kuptimin e fjalës '**ilah**' ose '**Resulullah**', ose falet, agjëron dhe e kryen haxhin por nuk e din domethënien e këtyre veprave ose i bënë këto gjëra vetëm sepse i ka pa njerëzit duke i bërë, atëherë as një dijetarë nuk e konsideron këtë individ musliman, **edhe nëse nuk ka vepruar shirk**.”

Dijetarët kanë dhënë fetva për njerëzit të tillë të cilët gjinden në librin '*Ed-Durer Es-Samin fi Sharh'ul-murshid al-muin*'. Personi i cili e shpjegon këtë libër, pasi e cek fetvan thotë: “Kjo fetva e dijetarëve është unik, e kjartë dhe shumë e drejtë. As një dijetarë nuk mundet me thënë diçka kundër. Në këtë mesele nuk ka mospajtim...”²¹⁴

Sulejman b. Abdullah (Allahu e mëshiroftë) thotë:

“Dije se të gjithë dijetarët Islam janë të pajtimit se kush ia kushton dikujt tjetër pos Allahut ndonjë dua apo kërkesë ai është mushrik, edhe nëse thotë **LA ILAHE IL-LALLAH, MUHAMEDUN RESULULLAH** edhe nëse agjëron. Sepse Islami e ka kushtëzuar përmes fjalës **LA ILAHE IL-L ALLAH, MUHAMEDUN RESULULLAH** që mos të adhurohet askush tjetër pos Allahut. E kush e shqipton shehadetin dhe ia drejton ibadetin dikujt tjetër pos Allahut ai nuk e ka realizuar këtë shehadet. Kështu është shembulli i Jehudëve, të cilët thonë se nuk ka zot tjetër mirëpo ata i bëjnë rival Allahut të Madhëruar. Andaj, vetëm të shqiptohet kjo fjalë me gjuhë, pa vepruar parimet e kësaj fjale e as besuar në bazat e saja, nuk mjafton për të qenë një person pjestar i Islamit. Ky është mendimi i të **gjithë dijetarëve**.”²¹⁵

Me këtë e përfundojmë këtë shkrim të parë. I tërë falënderimi i Takon Vetëm Allahut të Lartësuar, I cili na mundësoi këtë punim. Ne i thërrasim njerëzit që përhapin këto lloj dyshime, shpifje dhe gënjeshtër për Muhammedin, Sahabët dhe Dijetarët që të pendohen, të kapen për të kjartën (muhkem) dhe të kenë frikë Allahun e Madhëruar!

²¹² Ed-Durer Es-Sennijeh, V. 8/118

²¹³ Tejsir al Aziz al Hamid, f.53

²¹⁴ Taysir'al Aziz'al Hamid, f.60

²¹⁵ Tejsirul Azizil Hamid, f.154-155.

Të gjithë ata që nuk dëshirojnë të vërtetën dhe udhëzim nga Allahu i Lartësuar, nuk do të besojnë pa marr parasysh se sa argumente i shohin.

Thotë Allahu i Madhëruar:

إِنَّ الَّذِينَ حَقَّتْ عَلَيْهِمْ كَلِمَتُ رَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ
وَلَوْ جَاءَتْهُمْ كُلُّ آيَةٍ حَتَّى يَرَوْا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ

“E vërtetë! Ata të cilët merituan Fjalën (Zemërimin) e Zotit tënd, nuk do të besojnë, Edhe sikur atyre t’u vinte çdo shenjë, derisa të shohin dënimin e dhimbshëm.” (Junus: 96-97)

فَرِيقًا هَدَىٰ وَفَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ الضَّلَالَةُ إِنَّهُمْ اتَّخَذُوا الشَّيَاطِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُّهْتَدُونَ

“Një grup Ai e drejtoi dhe një grup meritoi të jetë me të gabuarën, (sepse) në të vërtetë ata zgjodhën shejtanët për mbrojtës e ndihmës në vend të Allahut, duke menduar në këtë mënyrë se janë të udhëzuar drejt.” (Al A'raf: 30)

الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَٰئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَهُمْ مُّهْتَدُونَ

“Janë mu ata që besojnë (në Njësinë e Allahut dhe nuk adhurojnë tjetër përveç Atij) dhe nuk e përziejnë besimin e tyre me Dhulm (me të gabuarën), për të cilët ka siguri të plotë. Mu këta janë të udhëzuarit.” (En Aam: 82)

أَوْ كَظُلُمَاتٍ فِي بَحْرٍ لُّجِّيٍّ يَغْشَاهُ مَوْجٌ مِّنْ فَوْقِهِ مَوْجٌ مِّنْ فَوْقِهِ سَحَابٌ ظُلُمَاتٌ بَعْضُهَا فَوْقَ بَعْضٍ إِذَا أَخْرَجَ يَدَهُ لَمْ يَكِدْ يَرَاهَا وَمَنْ لَّمْ يَجْعَلِ اللَّهُ لَهُ نُورًا فَمَا لَهُ مِنْ نُّورٍ

“Ose (gjendja e mosbesimtarit) është si errësirat në detin e gjerë e të thellë të mbuluar nga valë masive; valë masive të mbuluara nga re të zeza; errësirë një përmbi një, sa që nuk mund t’a shohë ai as dorën e vet. Dhe ai për të cilin Allahu nuk ka caktuar dritë, për të nuk ka aspak dritë.” (En Nur: 40)

Sheikh Abdur-Rahman b. Hasan Alu-Sheikh (Allahu e mëshiroftë) thoshte:

“Nëse robi e kish kuptuar 'La ilahe il-la Allah' (Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!), atëherë do të kishte ditur se, ata të cilët ndalen (ngurrojnë) dhe dyshojnë për ti quajtur pabesimtar ata të cilët bëjnë shirk; nuk kanë bërë (nuk kanë realizuar) kufr në taghut.”²¹⁶

“Ja drejtova fytyrën time Atij që ka krijuar qiejt dhe tokën, jam besimdrejtë dhe nuk jam prej mushrikëve. Me të vërtetë namazi im, kurhani (sakrifica) ime, jeta dhe vdekja ime janë për Allahun [subhanehu ve teala], Zotin e botëve, i Cili nuk ka ortak. Me këtë jam urdhëruar dhe unë jam prej muslimanëve. Allahu im, Ti je Mbret, s'ka Zot tjetër përveç Teje, Ti je Zoti im e unë jam robi Yt, i kam bërë padrejtësi vetes sime dhe këtë mëkat e pranoj, m'i falë të gjitha mëkatet se s'ka kush që i fal mëkatet përveç Teje dhe më udhëzo nga morali më i mirë se s'ka kush që udhëzon nga morali më i mirë përveç Teje, e më largo prej moralit të keq se s'ka kush që më largon prej moralit të keq përveç Teje. Ty të përgjigjem dhe çdoherë jam në shërbimin Tënd. I gjithë hajri është në dorën Tëndë, e sherri nuk është prej Teje. Unë jam me Ty dhe fundin e kam te Ti, i Bekuar qofsh dhe i Lartësuar, prej Teje kërkoj falje dhe te Ti pendohem”.²¹⁷

²¹⁶ Ed-Durer Es-Sennijeh, f. 11/523 dhe Fetvat e ulemasë të Nexhdit, f. 3/60

²¹⁷ Hadithi është sahih, transmeton Tirmidhi.

10.) Mësimet nga ky shkrim (konkluzioni)

- Shpjegimi i kuptimi të Themelit të dinit (Aslud Din) 'La ilahe il-la Allah' (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*)
- Shpjegimi se nga kuptimi i vërtetë i shehadetit njeriu kupton se vepruesi i shirkut të madh nuk është muvahhid.
- Shpjegimi se injoranca (xhehli) nuk është arsyetim në meselet që kanë të bëjnë me themelin e dinit Islam 'La ilahe il-la Allah' (*Askush nuk meriton, nuk ka të drejtë e nuk duhet të adhurohet përveç Allahut!*)
- Shpjegimi se shumica e njerëzve janë mushrikunë përshkak të xhehlit dhe shubuhateve.
- Shpjegimi i Islamit nga dijetarët e Teuhidit.
- Shpjegimi se mohimi i taghutit është kushtë për validitetin e shehadetit.
- Shpjegimi se ai që nuk e mohon taghutin dhe ata që i bëjnë ibadet atij, nuk konsiderohet muvahhid/hanif.
- Shpjegimi se ai që lufton, mbron dhe ka dashuri (vala') për taghutin është kafir edhe nëse e pretendon të kundërtën.
- Ixhmaja e dijetarëve se ai i cili nuk e lëshon shirkun nuk është muvahhid.
- Shpjegimi se shirku dhe Teuhidi nuk munden me qenë prezent njëkohësisht te një individ.
- Shpjegimi i dy mendimeve të ulemave të Islamit rreth vepruesit të shirkut të madh nga injoranca para huxh'xhes.
- Mendimi i parë: Në dunja i ipet emri mushrik, por nuk do të dënohet para ardhjes së argumentit. Trajtohen sikur njerëzit në kohën e ehlu fetres.
- Mendimi i dytë: Në dunja dhe ahiret i ipet emri kafir dhe mushrik, nuk ka testim në ditën e gjykimit dhe do të dënohet.
- Ixhmaja e dijetarëve musliman se nuk lejohet të quhet musliman ai që bënë shirk nga mosdija.
- Ixhmaja se ai i cili nuk e lënë shirkun dhe nuk distancohet nga mushrikët (bara') nuk është muvahhid.

- Shpjegimi i akides së Ibn Tejmijes (Allahu e mëshiroftë) me thënjet e ulemave të nexhdit me përgjigje në dyshime.
- Shpjegimi i akides së Muhammed ibn Abdul-Vehhab (Allahu e mëshiroftë) me thënjet e ulemave të Nexhdit me përgjigje në dyshime.
- Shpjegimi rreth gjykimit të atyre që nuk distancohen (bara') nga shirku dhe mushrikët.
- Shpjegimi i kufrit të atyre që e arsytojnë mushrikun duke e quajtur *musliman xhahil* (muvahhid/hanif).
- Shpjegimi i kufrit të atyre që thonë: *"Themi se vepra është shirk i madh, por vepruesi është musliman xhahil (muvahhid/hanif)."*
- Këtë akideh e kanë pasur disa sekte sufiste (Davud ibn Xhirxhis Al Iraki) në kohën e Ulemave të Nexhdit: *"Themi se vepra është shirk, por vepuesin nuk e shpallim mushrik."*
- Ulemat e Teuhidit janë pajtuar se njerëz të tillë (me këtë akideh) janë pabesimtar.
- Grupet që nuk janë Ehli Sunnah vel xhemah, por që ende konsiderohen musliman (prej ehlu bidah) gjithashtu pajtohen se vepruesi i shirkut të madh patjetër është mushrik.
- Shpjegimi rreth atyre që mushrikët i arsytojnë, luftojnë dhe argumentohen në favorin e tyre.
- Shpjegimi i rregullit: *"Kush nuk i konsideron mushrikët - idhujtarët kafira apo dyshon në kufrin e tyre, apo e mendon se feja e tyre është e vërtetë."* se ky rregull vlen për çdo mushrik, pa marr parasysh cilës fe i përshkruhet vepruesi i shirkut të madh.
- Shpjegimi se ai që bënë gabim në disa mesele rreth shtyllave të akides, mundet me qenë musliman i arsytuar, nëse e ka Aslu Dinin.
- Shpjegimi në dyshimet (shubuhate) për hadithin rreth Muadh ibn Xhebel në komentimin e Dijetarëve.
- Shpjegimi në dyshimet (shubuhate) për hadithin rreth 'dhatu anvat' në komentimin e Dijetarëve.
- Shpjegimi mes dallimit të shirkut të vogël, shirkut të madh dhe bidatit.

وَمَا يُؤْمِنُ أَكْثَرُهُمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ

“Dhe shumica e tyre nuk e besojnë Allahun, veçse duke i bashkuar Atij shokë e ortakë si të barabartë me Të (duke qenë mushrik).” (Jusuf: 106)

وَإِنْ تُطِيعُوا أَكْثَرَكُمْ فِي الْأَرْضِ يُضِلُّوكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ

“Dhe në qoftë se ti i bindesh shumicës së atyre që janë në tokë, ata do të gabojnë tepër larg Udhës së Allahut. Ata nuk ndjekin asgjë, por vetëm hamendjet e tyre dhe nuk bëjnë gjë tjetër përveç se gënjejnë.” (En Aam: 116)

هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ

“...Thuaj: “A janë ata që dijnë, njësoj me ata që nuk dijnë?”...” (Ez Zumer: 9)

Subhaneke Allahumme ve biham-dike, Esh'hedu en la ilahe il-la Ente estaghfiruke ve etubu ilejke.

Pergatiti:

Abu Sumejja,
Abu Xhemal
&
Abu Muadh

Ramadan 30, 1429
(Shtator 30, 2008)

Kontakt:

contact-brothers@thirrja-në-Teuhid.com
contact-sisters@thirrja-në-Teuhid.com